

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-66-18

Druk nr 2504

Warszawa, 2 maja 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz niektórych innych ustaw.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2017 r. poz. 2302) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) terminal – terminal regazyfikacyjny skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu wraz z obiektami, urządzeniami, sieciami i instalacjami służącymi do jego budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, użytkowania, zmiany sposobu użytkowania, eksploatacji lub rozbiórki, w szczególności wraz z obiektami sieci gazowej, sieciami i przyłączami elektroenergetycznymi, wodociągowymi, kanalizacyjnymi, cieplnymi, telekomunikacyjnymi i teleinformatycznymi, infrastrukturą drogową lub kolejową, nabrzeżami, placami składowymi, obiektami magazynowymi, budynkami produkcyjnymi, montowniami lub wytwórniami;”;

b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) infrastruktura niezbędna do obsługi – obiekty, urządzenia, sieci i instalacje służące do budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, użytkowania, zmiany sposobu użytkowania, eksploatacji lub rozbiórki odpowiednio gazociągów, jednostek kogeneracji, węzłów gazu, tłoczni gazu, instalacji magazynowych gazu, przyłączy, stacji regazyfikacji LNG lub baz bunkrowania i przeładunku LNG, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3 i pkt 4 lit. b, art. 38 pkt 2 lit. b–zi oraz pkt 3, w szczególności: obiekty sieci gazowej, sieci i przyłącza elektroenergetyczne, wodociągowe, kanalizacyjne, ciepłe,

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz ustawę z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami.

telekomunikacyjne i teleinformatyczne, infrastruktura drogowa lub kolejowa, nabrzeża, place składowe, obiekty magazynowe, budynki produkcyjne, montownie lub wytwórnie.”;

2) w art. 2 w ust. 2:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Zarząd Morskich Portów Szczecin i Świnoujście spółka akcyjna z siedzibą w Szczecinie: budowa infrastruktury portowej, w tym stanowisk statkowych wyposażonych w urządzenia cumownicze, odbojowe i nawigacyjne, a także infrastruktury umożliwiającej zamontowanie instalacji do przesyłu gazu i poboru wody z morza, wraz z urządzeniami do rozładunku, załadunku i bunkrowania statków skroplonym gazem ziemnym;”;

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) Polskie LNG spółka akcyjna z siedzibą w Świnoujściu:

a) budowa lub przebudowa terminalu,

b) budowa zasilanej paliwem gazowym jednostki kogeneracji w Świnoujściu wraz z infrastrukturą niezbędną do jej obsługi.”;

3) w art. 6:

a) w ust. 1:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) określenie lokalizacji sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich oraz podmorskich kabli i rurociągów, za pomocą współrzędnych geocentrycznych geodezyjnych naniesionych na mapę morską i ich charakterystyczne parametry techniczne;”;

– pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wskazanie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 20 ust. 3 i 6;”;

– po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) wskazanie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 20 ust. 6a;”;

- pkt 10 i 11 otrzymują brzmienie:
 - „10) wskazanie ujawnionych ograniczonych praw rzeczowych obciążających nieruchomości wskazane zgodnie z pkt 9 i 9a;
 - 11) wskazanie nieruchomości, w tym gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy, bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez te grunty, a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy również, jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1; jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy, bądź grunty objęte obszarem kolejowym, inwestor określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń; w przypadku gdy inwestycja w zakresie terminalu wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, inwestor określa także parametry techniczne zjazdów, a jeżeli wniosek dotyczy budowy zjazdów również ich lokalizację;”
- po pkt 11 dodaje się pkt 11a i 11b w brzmieniu:
 - „11a) wskazanie podmiotów innych niż inwestor, na rzecz których ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości ma nastąpić zgodnie z art. 24 ust. 1a, oraz zgodę tych podmiotów na takie ograniczenie na ich rzecz sposobu korzystania z nieruchomości;
 - 11b) wskazanie okresu, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywoływać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, w przypadku gdy ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1, ma nastąpić na czas określony;”
- uchyla się pkt 13,

b) w ust. 3:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) ministrów właściwych do spraw gospodarki morskiej, energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, spraw wewnętrznych, Ministra Obrony Narodowej oraz właściwego dyrektora urzędu morskiego – w odniesieniu do wnoszenia lub wykorzystywania sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2205 oraz z 2018 r. poz. 317);”

– po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:

„2a) właściwego dyrektora urzędu morskiego, ministrów właściwych do spraw energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, gospodarki wodnej, spraw wewnętrznych, Ministra Obrony Narodowej, oraz, w zakresie stwierdzenia zgodności z ustaleniami koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego – w odniesieniu do układania i utrzymywania kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej; w przypadku gdy kable lub rurociągi będą przebiegały również na odcinku lądowym, inwestor występuje także o opinię właściwego wójta, burmistrza albo prezydenta miasta;

2b) ministrów właściwych do spraw gospodarki morskiej, energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, gospodarki wodnej, spraw wewnętrznych oraz Ministra Obrony Narodowej – w odniesieniu do lokalizacji oraz sposobów utrzymywania kabli lub rurociągów w wyłącznej strefie ekonomicznej, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;”

– pkt 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„9) właściwego zarządcy drogi – w odniesieniu do obszarów pasa drogowego, w tym w zakresie parametrów technicznych zjazdów oraz sposobu,

miejsca i warunków umieszczenia w pasie drogowym obiektów lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a jeżeli wniosek dotyczy budowy zjazdów również w zakresie ich lokalizacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2222 oraz z 2018 r. poz. 12, 138, 159 i 317);

10) właściwego zarządcy infrastruktury lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym – w odniesieniu do obszarów kolejowych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2117 i 2361 oraz z 2018 r. poz. 650);”;

4) w art. 8:

a) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w odniesieniu do obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, do czasu wydania takiej decyzji, zawieszają się postępowania o wydanie:

- a) pozwolenia na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich,
- b) pozwolenia ustalającego lokalizację i warunki utrzymywania kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego,
- c) decyzji uzgadniającej lokalizację oraz sposoby utrzymywania kabli lub rurociągów w wyłącznej strefie ekonomicznej.”,

b) uchyla się ust. 5;

5) w art. 10 w ust. 1:

a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 20 ust. 3 i 6;”;

b) po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:

„7a) oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 20 ust. 6a;”;

- c) pkt 8 otrzymuje brzmienie:
- „8) oznaczenie nieruchomości, w tym gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy, bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez te grunty, a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy również, jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1; jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy, bądź grunty objęte obszarem kolejowym, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń; w przypadku gdy inwestycja w zakresie terminalu wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu określa także parametry techniczne zjazdów, a jeżeli dotyczy budowy zjazdów również ich lokalizację;”
- d) po pkt 8 dodaje się pkt 8a i 8b w brzmieniu:
- „8a) wskazanie podmiotów innych niż inwestor, na rzecz których ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości ma nastąpić zgodnie z art. 24 ust. 1a;
- 8b) wskazanie okresu, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywoływać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, w przypadku, gdy ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1, ma nastąpić na czas określony;”
- e) pkt 10 otrzymuje brzmienie:
- „10) lokalizację sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich oraz podmorskich kabli i rurociągów, określoną za pomocą współrzędnych geocentrycznych geodezyjnych, ich charakterystyczne parametry techniczne, szczegółowe warunki i wymagania wynikające z przepisów odrębnych, a w szczególności w zakresie, o którym mowa w art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;”
- f) uchyla się pkt 11;

- 6) w art. 12 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
- „4. Przepisy ust. 1–2 stosuje się odpowiednio do:
- 1) zawiadamiania stron o wniesieniu odwołania od decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub o wniesieniu zażalenia na postanowienie wydane w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;
 - 2) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie uchylecia lub zmiany decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;
 - 3) zawiadamiania stron o wznowieniu postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;
 - 4) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;
 - 5) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;
 - 6) doręczeń decyzji wydanych w sprawach, o których mowa w pkt 1–5, oraz do zawiadamiania o ich wydaniu;
 - 7) doręczeń postanowień wydanych w toku postępowań w sprawach, o których mowa w pkt 1–5, od których przysługuje zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, oraz do zawiadamiania o ich wydaniu.”;
- 7) w art. 14:
- a) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1, w przypadku ustanowienia go na czas określony, wygasa z upływem okresu określonego w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 8b. Po wygaśnięciu tego ograniczenia wojewoda występuje z wnioskiem o jego wykreślenie z księgi wieczystej.”,
 - b) uchyla się ust. 2;
- 8) po art. 14 dodaje się art. 14a–14c w brzmieniu:
- „Art. 14a. Z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu inwestor jest uprawniony do wystąpienia w szczególności o wydanie decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu, o której mowa w art. 22 ust. 1, zawarcie porozumienia,

o którym mowa w art. 25a ust. 1, oraz zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 27 ust. 1a.

Art. 14b. Do inwestycji w zakresie terminalu, wobec której została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, nie stosuje się przepisów odrębnych ustaw w zakresie, w jakim uzależniają one przygotowanie lub realizację tej inwestycji lub jej części od uzyskania decyzji administracyjnej lub innego rozstrzygnięcia, z wyłączeniem zgody wodnoprawnej, o której mowa w art. 18 ust. 1.

Art. 14c. W przypadku gdy inwestor, przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, uzyskał decyzję administracyjną lub inne rozstrzygnięcie, o których mowa w art. 14b, do postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, w zakresie objętym uzyskaną decyzją administracyjną lub innym rozstrzygnięciem, nie stosuje się art. 6 ust. 1 pkt 12, ust. 3 i 4 oraz art. 10 ust. 1.”;

9) w art. 15:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do postępowania w sprawie pozwolenia na budowę inwestycji w zakresie terminalu przepisy art. 7, art. 8 ust. 1 i 1a, art. 9 oraz art. 12 stosuje się odpowiednio, z tym że karę, o której mowa w art. 7 ust. 1, wymierza Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody w sprawach pozwolenia na budowę inwestycji w zakresie terminalu jest Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.”,

c) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Odstąpienie od zatwierzonego projektu budowlanego inwestycji w zakresie terminalu, w zakresie objętym projektem zagospodarowania działki lub terenu w liniach rozgraniczających teren tej inwestycji, nie stanowi istotnego odstąpienia, o którym mowa w art. 36a Prawa budowlanego, jeżeli:

- 1) nie prowadzi do zwiększenia obszaru oddziaływania inwestycji na nieruchomościach sąsiednich;
- 2) nie narusza innych rozstrzygnięć dotyczących inwestycji;
- 3) nie wymaga uzyskania opinii, uzgodnień, pozwoleń i innych dokumentów, wymaganych przepisami szczególnymi.”;

10) w art. 16 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Do usuwania drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, w przypadku inwestycji w zakresie terminalu przygotowywanej przez Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM spółka akcyjna z siedzibą w Warszawie, nie stosuje się przepisów ust. 1–3 oraz przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody w zakresie obowiązku uzyskiwania zezwoleń na ich usunięcie oraz opłat z tym związanych, z wyjątkiem drzew i krzewów usuwanych z nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków.”;

11) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. 1. Pozwolenie na użytkowanie inwestycji w zakresie terminalu wydaje właściwy wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego na zasadach i w trybie uregulowanym w Prawie budowlanym, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

2. Do wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie inwestycji w zakresie terminalu art. 7 stosuje się odpowiednio, z tym że karę, o której mowa w art. 7 ust. 1, wymierza Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.

3. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego w sprawach dotyczących pozwolenia na użytkowanie inwestycji w zakresie terminalu jest Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.

4. Właściwy wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego obowiązany jest przeprowadzić obowiązkową kontrolę przed upływem 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie pozwolenia na użytkowanie inwestycji w zakresie terminalu. O terminie obowiązkowej kontroli właściwy wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego zawiadamia inwestora w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.”;

12) w art. 19:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Termin rozpatrzenia przez organ wyższego stopnia odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, wynosi 45 dni od dnia otrzymania odwołania.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do terminów, o których mowa w ust. 3 i 3a, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, w szczególności w ramach postępowania w sprawie transgranicznego

oddziaływania na środowisko, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.”,

c) dodaje się ust. 5–11 w brzmieniu:

„5. Organ właściwy do:

- 1) wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie po jej wydaniu przekazuje jej kopię ministrowi właściwemu do spraw transportu;
- 2) rozpatrzenia odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie przekazuje ministrowi właściwemu do spraw transportu kopię decyzji wydanej w wyniku rozpatrzenia tego odwołania.

6. O każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o której mowa w ust. 1, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia strony postępowania, ministra właściwego do spraw środowiska, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej oraz Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

7. O każdym przypadku nierozpatrzenia w terminie odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia strony postępowania, ministra właściwego do spraw środowiska oraz Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

8. W przypadku niewydania decyzji, o której mowa w ust. 1, w terminie określonym w ust. 3, z uwzględnieniem ust. 4, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska wymierza organowi właściwemu do wydania decyzji, w drodze postanowienia, co do którego przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, karę w wysokości 1000 zł za każdy dzień zwłoki.

9. W przypadku nierozpatrzenia przez organ wyższego stopnia odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, w terminie określonym w ust. 3a, z uwzględnieniem ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska wymierza organowi wyższego stopnia, w drodze postanowienia, co do którego przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, karę w wysokości 1000 zł za każdy dzień zwłoki.

10. Karę uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w ust. 8 albo 9. W przypadku nieuiszczenia kary, o której mowa

w ust. 8 albo 9, podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

11. Wpływy z kar, o których mowa w ust. 8 i 9, stanowią dochód budżetu państwa.”;

13) po art. 19 dodaje się art. 19a–19d w brzmieniu:

„Art. 19a. 1. Jeżeli do przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla inwestycji w zakresie terminalu, o których mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub do przeprowadzenia prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji, o których w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 lub art. 19 ust. 1, polegających w szczególności na wykonaniu badań archeologicznych, geologicznych, hydrogeologicznych lub określeniu geotechnicznych warunków posadowienia obiektu, konieczne jest wejście na teren cudzej nieruchomości, inwestor może wystąpić z wnioskiem do właściwego miejscowo wojewody o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren tej nieruchomości.

2. Przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, inwestor jest obowiązany wystąpić do właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości.

3. W przypadku nieuzyskania zgody, o której mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez właściciela lub użytkownika wieczystego wystąpienia inwestora o taką zgodę, wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1.

4. Wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) ogólną charakterystykę planowanej inwestycji w zakresie terminalu;
- 2) określenie granic terenu objętego wnioskiem;
- 3) oznaczenie nieruchomości lub ich części, na które wejście jest konieczne w celu sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, lub wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 lub art. 19 ust. 1;
- 4) wskazanie prac, które mają być przeprowadzone przez inwestora;

5) oświadczenie inwestora o braku zgody właściciela lub użytkownika wieczystego, o której mowa w ust. 2.

5. Decyzja o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, określa sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości.

6. W przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości, o której mowa w ust. 1, lub braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, o której mowa w ust. 1, przepisów ust. 2 i ust. 4 pkt 5 nie stosuje się, a wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku przez inwestora.

7. Sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości uzgodnione na podstawie ust. 2 albo określone w decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, nie mogą powodować:

- 1) zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub kolejowego;
- 2) wstrzymania ruchu kolejowego;
- 3) zamknięcia dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym, chyba że istnieje możliwość zorganizowania objazdów.

Art. 19b. 1. Do postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu, o której mowa w art. 19a ust. 1, przepisy art. 5 ust. 3 i 4, art. 7, art. 8 ust. 1 i 1a, art. 11 oraz art. 12 stosuje się odpowiednio.

2. Decyzję o zezwoleniu, o której mowa w art. 19a ust. 1, wydaje się na czas określony, nie dłuższy niż 3 lata.

Art. 19c. 1. Inwestor po zakończeniu pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, lub po przeprowadzeniu prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 lub art. 19 ust. 1, jest obowiązany przywrócić nieruchomość do stanu poprzedniego. Jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego nie jest możliwe, właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości przysługuje odszkodowanie.

2. Decyzję w zakresie odszkodowania wydaje wojewoda. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. Inwestor, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowań.

3. Odszkodowanie powinno odpowiadać wartości poniesionych szkód. Jeżeli wskutek poniesionych szkód zmniejszy się wartość nieruchomości, w odszkodowaniu uwzględnia się kwotę odpowiadającą temu zmniejszeniu.

4. Do określenia wysokości odszkodowania art. 130, art. 134 i art. 135 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.

Art. 19d. Do wydania warunków przyłączenia do sieci, o których mowa w art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, 650, 685 i 771) nie jest wymagane posiadanie przez inwestora tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości, do których paliwa gazowe lub energia mają być dostarczane. Przepisu art. 7 ust. 8d pkt 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne nie stosuje się.”;

14) w art. 20:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Nieruchomości znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji w zakresie oznaczonym w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 7, stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stała się ostateczna, za odszkodowaniem.

4. Jeżeli nieruchomości, o których mowa w ust. 3 lub 6a, lub prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości są obciążone ograniczonymi prawami rzeczowymi, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stała się ostateczna, prawa te wygasają za odszkodowaniem.”,

b) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Z zastrzeżeniem ust. 7, inwestor nabywa z mocy prawa z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stała się ostateczna, prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych należących w dniu złożenia wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu do Skarbu Państwa, znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji w zakresie oznaczonym w tej decyzji zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 7a, oraz prawo własności budynków, innych urządzeń trwale z gruntem związanych i lokali znajdujących się na tych nieruchomościach.”,

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stała się ostateczna, ustanawia się na rzecz Urzędu Morskiego w Szczecinie trwałe zarząd nieruchomości, na których realizuje on inwestycję w zakresie terminalu, na czas nieoznaczony.”,

d) ust. 14 otrzymuje brzmienie:

„14. Z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu inwestor uzyskuje prawo do dysponowania nieruchomościami, o których mowa w ust. 3 i 6a oraz w art. 24 ust. 1, na cele budowlane niezbędne do realizacji i eksploatacji inwestycji w zakresie terminalu.”;

15) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. 1. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stanowi podstawę do wydania przez wojewodę decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu ustanowionego na nieruchomościach wskazanych w treści decyzji zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 7 i 7a, przeznaczonych na inwestycję w zakresie terminalu, lub zarządu w odniesieniu do gruntów w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie parków narodowych.

2. Jeżeli przeznaczona na inwestycję w zakresie terminalu nieruchomość oznaczona w treści decyzji zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 7 i 7a została uprzednio wydzierżawiona, wynajęta lub użyczona, najem, dzierżawa lub użyczenie wygasają z upływem miesiąca od dnia, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stała się ostateczna. Za straty poniesione na skutek wygaśnięcia umowy przysługuje odszkodowanie od Skarbu Państwa.”;

16) w art. 23:

a) w ust. 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli na nieruchomościach, o których mowa w art. 20 ust. 3 lub 6a, lub na prawie użytkowania wieczystego tych nieruchomości jest ustanowiona hipoteka, wysokość odszkodowania z tytułu wygaśnięcia hipoteki ustala się w wysokości świadczenia głównego wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, w zakresie, w jakim wierzytelność ta nie wygasła, wraz z odsetkami zabezpieczonymi tą hipoteką obliczonymi na dzień spłaty wierzyciela hipotecznego.”,

b) w ust. 12 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Przepisu art. 132 ust. 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami nie stosuje się.”;

17) w art. 24:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, oznaczonych zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 8, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy inwestycji w zakresie terminalu, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii, wojewoda w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ograniczy, za odszkodowaniem, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia w szczególności na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń. Przepisy art. 124 ust. 4–7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1c w brzmieniu:

„1a. Na wniosek inwestora ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić na rzecz innego niż inwestor podmiotu, w szczególności przedsiębiorstwa energetycznego, przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego lub przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.

1b. Na wniosek inwestora ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić na czas określony.

1c. W przypadku gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy, bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, następuje bez odszkodowania.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Decyzje w zakresie odszkodowań wydaje wojewoda. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. W przypadku, o którym mowa w art. 24 ust. 1a, obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża podmiot, na rzecz którego następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Inwestor albo podmiot, na rzecz którego następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywają koszty ustalenia wysokości odszkodowań.”;

18) uchyla się art. 25;

19) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1, w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy, bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, uprawnia inwestora do wystąpienia, odpowiednio do właściwego podmiotu wykonującego prawa właścicielskie, zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwego zarządcy drogi, właściwego zarządcy infrastruktury lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym, o zawarciu porozumienia określającego warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na te grunty.

2. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1, nie może przewidywać opłat za wykonywanie przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na grunty.

3. W przypadku niezawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia otrzymania odpowiednio przez właściwy podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwego zarządcę drogi, właściwego zarządcę infrastruktury lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym, wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, inwestor jest uprawniony do złożenia wniosku do wojewody o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na grunty.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 3, nie może przewidywać opłat za wykonywanie przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na grunty.

5. Warunki zawarte w porozumieniu, o którym mowa w ust. 1, albo określone w decyzji, o której mowa w ust. 3, nie mogą powodować:

1) zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub kolejowego;

- 2) wstrzymania ruchu kolejowego;
- 3) zamknięcia dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym, chyba że istnieje możliwość zorganizowania objazdów.

6. Stronami postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, są wyłącznie inwestor oraz odpowiednio właściwy podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwy zarządca drogi, właściwy zarządca infrastruktury lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym.

7. Do postępowania w sprawie decyzji, o której mowa w ust. 3, przepisy art. 5 ust. 4 i art. 7 stosuje się odpowiednio.

8. W przypadku zawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 1, albo uzyskania decyzji, o której mowa w ust. 3, w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami przepisu art. 261 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne nie stosuje się.”;

20) uchyla się art. 26;

21) w art. 27:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z zastrzeżeniem ust. 1a, Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe zarządzające, na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2017 r. poz. 788 oraz z 2018 r. poz. 650 i 651), nieruchomościami objętymi pozwoleniem na budowę inwestycji w zakresie terminalu, jest obowiązane do dokonania wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzętnięcia w terminie oraz na warunkach ustalonych w odrębnym porozumieniu między Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe, a inwestorem.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe zarządzające, na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, nieruchomościami objętymi decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, w przypadku inwestycji w zakresie terminalu przygotowywanej przez Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM spółka akcyjna z siedzibą w Warszawie, jest obowiązane do dokonania wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzętnięcia w terminie oraz na warunkach ustalonych w odrębnym porozumieniu między Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe, a inwestorem.”,

c) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe wystąpienia o zawarcie porozumienia, o którym mowa w ust. 1 lub 1a, nie dojdzie do jego zawarcia, termin oraz warunki wycinki drzew lub krzewów oraz ich uprzętnięcia ustala wojewoda w drodze decyzji.”,

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do nieruchomości objętych decyzjami, o których mowa w ust. 1 lub 1a, innych niż zarządzane przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach.”;

22) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. 1. Zamówienia udzielane w związku z przygotowaniem, realizacją i finansowaniem inwestycji określonych w art. 2 ust. 2, jeżeli wymaga tego istotny interes bezpieczeństwa państwa, są realizowane zgodnie z art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych. Zamówienia te udzielane są w sposób pozwalający na zawarcie umów bez zbędnej zwłoki, a jeżeli wartość umowy bez podatku od towarów i usług jest równa lub przekracza wyrażoną w złotych równowartość kwoty określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, w zakresie, w jakim przepisy te regulują zamówienia sektorowe, to jest ona zawierana z zachowaniem warunków uczciwej konkurencji – w procedurze otwartej, rzetelnej, przejrzystej i niedyskryminacyjnej. Po złożeniu ofert i ewentualnej preselekcji procedura ta może obejmować negocjacje, zgodnie ze wspomnianymi zasadami, w celu określenia elementów najbardziej dostosowanych do specyfiki lub złożoności potrzeb.

2. Kurs złotego w stosunku do euro, stanowiący podstawę przeliczania wartości umów, o których mowa w ust. 1, ustalany jest zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych.”;

23) w art. 33 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Koszty realizacji inwestycji w zakresie terminalu stanowią koszty uzasadnione w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dotyczących kalkulacji taryfy.”;

24) w art. 34:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Odwołanie od decyzji administracyjnych, o których mowa w niniejszej ustawie, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji stronie albo w terminie 14 dni od dnia obwieszczenia lub doręczenia zawiadomienia o wydaniu decyzji.

3. Odwołanie od decyzji administracyjnych, o których mowa w niniejszej ustawie, powinno zawierać zarzuty odnoszące się do decyzji, określać istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazywać dowody uzasadniające to żądanie.”,

b) w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Odwołanie od decyzji administracyjnych, o których mowa w niniejszej ustawie, rozpatruje się w terminie 14 dni, z wyjątkiem decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1 i art. 15 ust. 1, od których odwołanie rozpatruje się w terminie 60 dni.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Do terminów, o których mowa w ust. 4, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.”,

d) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. W postępowaniu przed organem wyższego stopnia oraz przed sądem administracyjnym nie można uchylić decyzji, o których mowa w niniejszej ustawie, w całości ani stwierdzić ich nieważności, gdy wadą dotknięta jest tylko część decyzji dotycząca części inwestycji w zakresie terminalu, nieruchomości lub działki.

6. W postępowaniu administracyjnym w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnych, o których mowa w niniejszej ustawie, nie stosuje się art. 159 Kodeksu postępowania administracyjnego.”,

e) dodaje się ust. 7–10 w brzmieniu:

„7. O każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 lub art. 17 ust. 1, a także nierozpatrzenia w terminie odwołania od decyzji, o których mowa w art. 15 ust. 1 lub art. 17 ust. 1, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia stronę postępowania, ministra

właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa i Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. O każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o których mowa w art. 15 ust. 1 lub art. 17 ust. 1, organ właściwy do rozpatrzenia sprawy zawiadamia również Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego.

8. O każdym przypadku nierozpatrzenia w terminie odwołania od decyzji, o której mowa w art. 5 ust. 1, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa zawiadamia strony postępowania oraz Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

9. W przypadku nierozpatrzenia przez organ wyższego stopnia odwołania od decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1 lub art. 17 ust. 1, w terminach określonych w ust. 4, z uwzględnieniem ust. 4a, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa wymierza organowi wyższego stopnia, w drodze postanowienia, co do którego przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, karę w wysokości 1000 zł za każdy dzień zwłoki.

10. Karę uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w ust. 9. W przypadku nieuiszczenia kary, o której mowa w ust. 9, podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Wpływy z kar stanowią dochód budżetu państwa.”;

25) po art. 36 dodaje się art. 36a w brzmieniu:

„Art. 36a. Do zmiany decyzji, o której mowa w art. 5 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 155 Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem, że zgodę wyraża wyłącznie strona, która złożyła wniosek o wydanie tej decyzji.”;

26) art. 37a otrzymuje brzmienie:

„Art. 37a. Wojewoda jest organem egzekucyjnym prowadzącym egzekucję obowiązków o charakterze niepieniężnym wynikających z decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1, art. 19a ust. 1, art. 25a ust. 3 i art. 27 ust. 2.”;

27) w art. 38:

a) w pkt 2:

– lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) budowa gazociągów Szczecin – Lwówek wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województw zachodniopomorskiego, lubuskiego i wielkopolskiego,”

– lit. f–h otrzymują brzmienie:

„f) budowa gazociągów Gustorzyn – Wicko wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województw pomorskiego i kujawsko-pomorskiego,

g) budowa gazociągów Rembelszczyzna – Gustorzyn wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województw kujawsko-pomorskiego i mazowieckiego,

h) budowa międzysystemowego Gazociągu Bałtyckiego (Baltic Pipe) stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Królestwa Danii wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województwa zachodniopomorskiego oraz obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej,”

– lit. s–u otrzymują brzmienie:

„s) budowa gazociągów Gustorzyn – Tworóg wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województw kujawsko-pomorskiego, mazowieckiego, łódzkiego i śląskiego,

t) budowa gazociągów Wronów – Odolanów wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województw lubelskiego, mazowieckiego, łódzkiego i wielkopolskiego,

u) budowa gazociągu Płońsk – Olsztyn – Gdańsk wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw mazowieckiego, warmińsko-mazurskiego i pomorskiego,”

– uchyla się lit. y,

– lit. z otrzymuje brzmienie:

„z) budowa węzłów lub tłoczni gazu, o przepustowości nie mniejszej niż 50 000 m³/h, niezbędnych do funkcjonowania gazociągów, o których mowa w lit. a–x i lit. zb–zg, w tym węzłów lub tłoczni gazu Goleniów

w województwie zachodniopomorskim, Odolanów w województwie wielkopolskim i Gustorzyn w województwie kujawsko-pomorskim, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi,”

- w lit. za kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. zb–zi w brzmieniu:
 - „zb) budowa gazociągów łączących międzysystemowy Gazociąg Bałtycki (Baltic Pipe) stanowiący połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Królestwa Danii z węzłem lub tłocznią Goleniów w województwie zachodniopomorskim, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województwa zachodniopomorskiego,
 - zc) budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Ukrainy wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województwa podkarpackiego,
 - zd) budowa gazociągu Swarzędów – Rozwadów wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw małopolskiego, świętokrzyskiego i podkarpackiego,
 - ze) budowa gazociągu Lewin Brzeski – Nysa wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województwa opolskiego,
 - zf) budowa gazociągów Świnoujście – Goleniów wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województwa zachodniopomorskiego,
 - zg) budowa gazociągów w celu zmiany przebiegu trasy istniejących gazociągów przesyłowych wysokiego ciśnienia albo ich odbudowa, rozbudowa, przebudowa, remont, rozbiórka lub zmiana sposobu użytkowania, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi,
 - zh) budowa przyłączy i gazociągów służących do przyłączenia do systemu przesyłowego gazowego podmiotów przyłączanych, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi,
 - zi) budowa stacji regazyfikacji LNG zasilających sieć przesyłową albo sieć dystrybucyjną przyłączoną do sieci przesyłowej wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi;”
- b) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
 - „3) Polskie LNG spółka akcyjna z siedzibą w Świnoujściu: budowa baz bunkrowania i przeładunku LNG wraz z infrastrukturą niezbędną do ich

obsługi na terenie województw zachodniopomorskiego, pomorskiego i warmińsko-mazurskiego.”;

28) w art. 39:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do inwestycji towarzyszących stosuje się przepisy rozdziałów 2, 3 i 6 oraz art. 43, z zastrzeżeniem ust. 1a.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do inwestycji towarzyszącej, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. zi, nie stosuje się art. 16 ust. 4 oraz art. 27 ust. 1a.”;

29) po art. 39 dodaje się art. 39a i art. 39b w brzmieniu:

„Art. 39a. Kosztami uzasadnionymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dotyczących kalkulacji taryfy są również:

1) koszty realizacji, utrzymania i eksploatacji międzysystemowego Gazociągu Bałtyckiego (Baltic Pipe) oraz infrastruktury niezbędnej do jego obsługi zlokalizowanych na wodach terytorialnych lub w wyłącznej strefie ekonomicznej państw innych niż Rzeczpospolita Polska;

2) koszty realizacji, utrzymania i eksploatacji tłoczni gazu zlokalizowanej na terytorium Królestwa Danii, niezbędnej do funkcjonowania międzysystemowego Gazociągu Bałtyckiego (Baltic Pipe), w części ponoszonej przez Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM spółka akcyjna z siedzibą w Warszawie.

Art. 39b. 1. W zakresie inwestycji towarzyszącej, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. h, właściwym miejscowo wojewodą jest wojewoda zachodniopomorski.

2. W zakresie inwestycji towarzyszącej, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. h, właściwym miejscowo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska jest Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie.”;

30) w art. 40 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przepisy ust. 1, 3 i 4 stosuje się odpowiednio do zgody wodnoprawnej oraz decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 1.”;

31) w art. 43:

a) w ust. 1 w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) przepisu art. 6 ust. 3 nie stosuje się, z wyjątkiem art. 6 ust. 3 pkt 9, z zastrzeżeniem ust. 1a.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jeżeli wobec gruntów stanowiących pas drogowy, objętych wnioskiem, o którym mowa w art. 6 ust. 1, została inwestorowi wydana decyzja o lokalizacji lub przebudowie zjazdu, lub decyzja o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, przepisu art. 6 ust. 3 pkt 9 nie stosuje się w zakresie objętym tą decyzją. Decyzję tę dołącza się do wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

1b. Z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, wydana na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, stała się ostateczna, wydane inwestorowi decyzje o lokalizacji lub przebudowie zjazdu, decyzje o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, o których mowa w ust. 1a, wygasają w zakresie, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu wydana na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, obejmuje skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, wobec gruntów stanowiących pas drogowy.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, z późn. zm.²⁾) w art. 135:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaganej przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu, to dla oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej, obiektów sieci gazowej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej tworzy się obszar ograniczonego użytkowania.”;

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 785, 898, 1089, 1529, 1566, 1888, 1999, 2056, 2180 i 2290 oraz z 2018 r. poz. 9, 88, 534 i 650.

2) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli obowiązek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wynika z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, dla przedsięwzięcia polegającego na budowie lub przebudowie drogi, linii kolejowej, lotniska użytku publicznego lub obiektów sieci gazowej, obszar ograniczonego użytkowania wyznacza się na podstawie analizy porealizacyjnej.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, 1566 i 1999) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 72:

a) w ust. 2 po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:

„1b) decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 15, lub decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, o ile zmiana ta nie powoduje zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;”;

b) ust. 4b otrzymuje brzmienie:

„4b. Złożenie wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, wydawanych dla obiektu energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszącej, a także dla inwestycji w zakresie terminalu, może nastąpić w terminie 10 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna.”;

2) w art. 74:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w przypadku przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4–5, prowadzonych w granicach przestrzeni niestanowiącej części składowej nieruchomości gruntowej, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli oraz inwestycji w zakresie terminalu, zamiast kopii mapy, o której mowa w pkt 3 – mapę sytuacyjno-wysokościową sporządzoną w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wnioski, oraz obejmującą obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;”;

- b) ust. 1c otrzymuje brzmienie:
- „1c. Jeżeli liczba stron w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, dla przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4–5, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli oraz inwestycji w zakresie terminalu, nie wymaga się dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6.”;
- 3) w art. 77 w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia na prace przygotowawcze, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących; nie dotyczy to inwestycji w zakresie terminalu.”;
- 4) w art. 78 w ust. 1 w pkt 1 w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu:
- „c) inwestycji w zakresie terminalu;”;
- 5) w art. 82 w ust. 1:
- a) w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:
- „a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia; w przypadku inwestycji w zakresie terminalu, miejsce realizacji przedsięwzięcia określa się za pomocą mapy w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych, z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, stanowiącej załącznik do decyzji,”;
- b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:
- „4) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, z zastrzeżeniem pkt 4a i 4b; nie dotyczy to inwestycji w zakresie terminalu;”.

Art. 4. W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. poz. 906) uchyla się art. 6.

Art. 5. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wypłatę odszkodowań wynikających z ustawy zmienianej w art. 1, wynikający z wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi:

- 1) w 2018 r. – 1 400 000 zł;
- 2) w 2019 r. – 16 960 000 zł;
- 3) w 2020 r. – 9 960 000 zł;
- 4) w 2021 r. – 1 090 000 zł;
- 5) w 2022 r. – 730 000 zł;
- 6) w 2023 r. – 790 000 zł;
- 7) w 2024 r. – 1 630 000 zł;
- 8) w 2025 r. – 1 330 000 zł;
- 9) w 2026 r. – 2 170 000 zł;
- 10) w 2027 r. – 1 630 000 zł.

2. Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, dysponent środków obniża wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków w poszczególnych miesiącach zgodna jest z planem finansowym, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 6. Inwestycja przygotowywana lub realizowana jako infrastruktura niezbędna do obsługi inwestycji, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. k ustawy zmienianej w art. 1, w zakresie odcinka gazociągu Hermanowice – Granica Rzeczypospolitej Polskiej i Ukrainy, z dniem wejścia w życie ustawy staje się inwestycją przygotowywaną lub realizowaną jako inwestycja, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. zc ustawy zmienianej w art. 1. Wszystkie

czynności dokonane w postępowaniach dotyczących przygotowywania lub realizowania tej inwestycji pozostają w mocy.

Art. 7. 1. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszących, o których mowa odpowiednio w art. 2 ust. 2 i art. 38 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem art. 16 i art. 27 ustawy zmienianej w art. 1, które do postępowań takich stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Inwestor ma prawo wystąpić do wojewody o wydanie decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu ustanowionego na nieruchomościach oznaczonych zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 7 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym w treści wydanej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszących, stanowiących własność Skarbu Państwa albo jednostek samorządu terytorialnego, lub o wygaśnięciu zarządu w odniesieniu do gruntów będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie parków narodowych.

Art. 8. 1. Inwestor w każdym czasie może wystąpić do wojewody, który wydał decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej, z wnioskiem o zmianę ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej, w zakresie skutków, o których mowa w art. 20 ust. 6a lub art. 24 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Przepis art. 36a ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera dane określone w:

- 1) art. 6 ust. 1 pkt 9a ustawy zmienianej w art. 1;
- 2) art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą – w zakresie ujawnionych ograniczonych praw rzeczowych obciążających nieruchomości wskazane zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 9a ustawy zmienianej w art. 1;
- 3) art. 6 ust. 1 pkt 11 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;

4) art. 6 ust. 1 pkt 11a ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku gdy ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, ma nastąpić na rzecz innego niż inwestor podmiotu;

5) art. 6 ust. 1 pkt 11b ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku gdy ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, ma nastąpić na czas określony.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisu art. 6 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się, z wyjątkiem art. 6 ust. 3 pkt 9 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Jeżeli wobec gruntów stanowiących pas drogowy objętych wnioskiem o zmianę decyzji, o której mowa w ust. 1, została inwestorowi wydana decyzja o lokalizacji lub przebudowie zjazdu lub decyzja o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, decyzję tę dołącza się do wniosku, o którym mowa w ust. 1. Przepisu art. 6 ust. 3 pkt 9 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się w zakresie objętym tą decyzją.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, nie może dotyczyć nieruchomości nieobjętych odpowiednio ostateczną decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub ostateczną decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej.

6. Do postępowań w sprawie zmiany decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy zmienianej w art. 1, dotyczące wydawania odpowiednio decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu albo decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

7. Do przygotowania lub realizacji inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszącej, wobec której została wydana decyzja o zmianie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub o zmianie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej, na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

8. Z dniem, w którym decyzja o zmianie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub o zmianie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej, na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, stała się ostateczną, wydane inwestorowi decyzje o lokalizacji lub przebudowie zjazdu, decyzje o lokalizacji w pasie drogowym

obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego wygasają w zakresie, w jakim decyzja o zmianie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub o zmianie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej obejmuje skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wobec gruntów stanowiących pas drogowy.

Art. 9. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wygasają wydane przed tym dniem decyzje o pozwoleniu na budowę przygotowywanej przez Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM spółka akcyjna z siedzibą w Warszawie inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszącej, w części dotyczącej zezwolenia, o którym mowa w art. 16 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 i opłat z nim związanych, oraz obowiązków, o których mowa w art. 16 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, z wyjątkiem zezwoleń i obowiązków dotyczących drzew i krzewów usuwanych z nieruchomości wpisanych do rejestru zabytków. Inwestor nie może żądać zwrotu opłat za usunięcie drzew i krzewów, o których mowa w art. 84 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018 r. poz. 142, 10 i 650), uiszczonych na podstawie wygaśniętych zgodnie ze zdaniem pierwszym części decyzji.

2. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszącej wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną stosuje się przepisy dotychczasowe, z wyjątkiem art. 16 i art. 27 oraz art. 34 ust. 7 i 8 ustawy zmienianej w art. 1, które do takich postępowań stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Umarza się wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną postępowania w sprawie zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszącej, jeżeli odstępianie od zatwierdzonego projektu budowlanego inwestycji nie stanowi istotnego odstępiania w rozumieniu art. 15 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 10. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszącej, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy

ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem art. 34 ust. 7 i 8, które do takich postępowań stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 11. 1. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanych dla inwestycji w zakresie terminalu w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 3, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że termin na wydanie takiej decyzji wynosi 45 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Do postępowań w sprawie odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla inwestycji w zakresie terminalu wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że termin na rozpatrzenie przez organ wyższego stopnia odwołania wynosi 45 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Umarza się wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji w zakresie terminalu, jeżeli zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, lub decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, nie powoduje zmian, o których mowa w art. 72 ust. 2 pkt 1b ustawy zmienianej w art. 3.

4. Termin określony w art. 72 ust. 4b ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się również do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanych dla inwestycji w zakresie terminalu przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 12. Do postępowań dotyczących inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszących wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, innych niż określone w art. 7–11, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt zmiany ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma na celu umożliwienie sprawnej realizacji polityki rządu na rzecz dywersyfikacji źródeł gazu w Rzeczypospolitej Polskiej.

System przesyłowy gazu ziemnego w obecnym kształcie przystosowany jest, ze względów historycznych, do odbioru i przesyłania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej gazu pozyskiwanego ze złóż krajowych oraz importowanego ze wschodu. Dostawy gazu z importu realizowane są głównie na podstawie długoterminowego kontraktu zawartego z Gazpromem, tzw. kontraktu jamalskiego. Efektem uzależnienia od dominującego dostawcy są ryzyka związane z występowaniem ograniczeń albo przerw w dostawach gazu lub stosowaniem jego nierynkowych cen. Dlatego strategicznym celem rządu jest zapewnienie możliwości dostaw gazu z alternatywnych do rosyjskiego źródeł. W konsekwencji planuje się nie przedłużać kontraktu jamalskiego, co sprawi, że wygaśnie on z końcem 2022 r.

Realizacja powyższej strategii wymaga wykonania szeregu inwestycji, które z jednej strony umożliwią import gazu z nowych kierunków, w tym przez światowy rynek LNG, a z drugiej zapewnią, że polski system przesyłowy będzie gotowy do przyjęcia i rozprowadzenia gazu na terytorium kraju.

Najważniejsze zadania inwestycyjne, których realizacja zapewni bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej, obejmują:

- a) rozbudowę terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego im. Prezydenta Lecha Kaczyńskiego w Świnoujściu (dalej: „terminal”), która umożliwi między innymi:
 - zwiększenie przepustowości terminalu;
 - świadczenie usługi bunkrowania statków;
 - przeładunek gazu skroplonego do kontenerów kolejowych,
- b) połączenie Rzeczypospolitej Polskiej ze złożami gazu na Norweskim Szelfie Kontynentalnym za pośrednictwem duńskiego systemu przesyłowego, co umożliwi dostawy do Polski ok. 10 mld m³ gazu rocznie, co stanowi ok. 60% zapotrzebowania naszego kraju na gaz.

W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania powyższych przedsięwzięć oraz ich pełnego wykorzystania niezbędne jest wykonanie szeregu inwestycji, polegających na budowie infrastruktury umożliwiającej stabilne, ciągłe i bezpieczne dostawy oraz rozprowadzenie gazu na terytorium całego kraju. Podkreślić należy, że realizacja inwestycji przewidzianych w obecnym brzmieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (dalej: „ustawa terminalowa”) oraz wykorzystanie przewidzianych w niej rozwiązań prawnych nie pozwoli na osiągnięcie wyznaczonego przez rząd celu w założonym terminie, to jest do końca 2022 r. W związku z powyższym niezbędna jest zmiana:

- a) zakresu części inwestycji wskazanych w obecnym brzmieniu art. 2 ust. 2 pkt 2 i 4 oraz art. 38 pkt 2,
- b) art. 38 pkt 2 i 3, polegająca na poszerzeniu katalogu inwestycji towarzyszących inwestycji w zakresie terminalu,
- c) szeregu przewidzianych w ustawie terminalowej procedur związanych z przygotowaniem, realizacją i finansowaniem inwestycji.

Odnosząc się do zmian wprowadzanych w projekcie ustawy, należy mieć na uwadze konieczność zapewnienia ciągłej, stabilnej i bezpiecznej możliwości dostaw gazu ziemnego i jego przesyłania do końca 2022 r. Zaniechanie dokonania nowelizacji ustawy terminalowej, w zakresie przewidzianym m.in. w projektowanym brzmieniu art. 16, art. 19a–19d, art. 20, art. 22, art. 24, art. 25a, art. 27, art. 36a oraz art. 38 ustawy terminalowej uniemożliwi zrealizowanie inwestycji w założonym terminie, co skutkować będzie niemożliwością zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Dotychczasowa praktyka przygotowania i prowadzenia inwestycji pokazała, że obowiązujące przepisy prawa są niewystarczające dla zrealizowania założonych przez rząd celów we wskazanym wyżej terminie. Zmiany zaproponowane w projekcie ustawy, które prowadzą do znaczącego skrócenia czasu przygotowania i realizacji inwestycji, należy więc uznać za adekwatne i niezbędne do osiągnięcia zamierzonego celu. Jednocześnie rozwiązania wskazane w projekcie ustawy ograniczają prawa podmiotów uprawnionych do nieruchomości, które będą znajdować się w liniach rozgraniczających teren inwestycji jedynie w zakresie niezbędnym do realizacji tego celu. Ingerencja w prawo własności oraz inne prawa (ograniczone prawa rzeczowe, a także prawa wynikające ze stosunków zobowiązaniowych) została w

projekcie ustawy wprowadzona jedynie w sytuacjach, w których nie było możliwe zaproponowanie innych rozwiązań. Jednocześnie projekt ustawy przewiduje zabezpieczenie interesów osób, których prawa są ograniczane albo które są tych praw pozbawiane. Szczegółowe określenie zakresu możliwych działań inwestora, które są związane z powstałym, po stronie uprawnionego z tytułu określonego prawa, ograniczeniem, nieingerujących w istotę tego prawa, precyzyjne wskazanie obszaru działania organów administracji oraz uregulowanie kwestii stosownych odszkodowań za poniesione szkody albo straty stanowi gwarancję poszanowania interesów podmiotów, których prawa podlegają ograniczeniom w związku z przygotowaniem lub realizacją inwestycji.

Podkreślić należy, że rozwiązania przewidziane w projekcie są proporcjonalne do wyznaczonego celu. Wprowadzane zmiany dotyczą jedynie rozwiązań prawnych, które wadliwie funkcjonowały i, wbrew zamierzeniom, nie przyczyniały się do przyspieszenia przygotowania oraz prowadzenia inwestycji lub robiły to w niedostateczny sposób.

Obowiązująca od 2009 r. ustawa terminalowa posłużyła do realizacji oddanego do użytku w 2016 r. terminalu, jak również części inwestycji towarzyszących, a zebrane doświadczenia pozwalają na dokonanie niezbędnych korekt. Analiza obowiązujących rozwiązań prawnych wykazała, że wiele z nich wymaga poprawy lub weryfikacji pod kątem nowych wyzwań i strategii dalszej dywersyfikacji, w szczególności dotyczy to:

- a) praktyki stosowania ustawy terminalowej, która wykazała, że właściwe organy różnie interpretują jej poszczególne przepisy. Co więcej, ze względu na nieprecyzyjność uregulowań ustawy, ich interpretacja nierzadko pozostaje w sprzeczności z intencjami ustawodawcy wyrażonymi w uzasadnieniu do pierwotnego projektu ustawy,
- b) konieczności uwzględnienia w ustawie rozwiązań przyjętych w innych inwestycyjnych ustawach specjalnych umożliwiających sprawniejsze realizowanie inwestycji,
- c) zakresu inwestycji objętych ustawą,
- d) konieczności uwzględnienia specyfiki niektórych uwarunkowań dotyczących realizacji projektu Baltic Pipe.

W związku z powyższym w projekcie ustawy przewidziano rozwiązania zapewniające usprawnienia procesu realizacji inwestycji w systemie przesyłowym gazu, w szczególności:

- a) doprecyzowano przepisy budzące wątpliwości interpretacyjne,
- b) naprawiono błędy zawarte w ustawie, w tym przez zastosowanie dobrze funkcjonujących rozwiązań przewidzianych w innych specustawach,
- c) zweryfikowano listę inwestycji objętych ustawą przez zmianę części już istniejących oraz dodanie nowych,
- d) wprowadzono rozwiązania prawne w większym stopniu uwzględniające specyfikę projektu Baltic Pipe, dotyczące m.in. objęcia polską taryfą przesyłową inwestycji realizowanej poza terytorium RP oraz relacji pomiędzy pozwoleńmi przewidzianymi w ustawie terminalowej oraz w ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (dalej: „ustawa o obszarach morskich”).

Zaniechanie nowelizacji obowiązujących przepisów i przygotowywanie oraz realizowanie inwestycji w trybie przewidzianym w przepisach ogólnych albo w trybie przewidzianym w ustawie terminalowej w dotychczasowym brzmieniu nie pozwoli na wybudowanie, do 2022 r., infrastruktury pozwalającej na stabilne, ciągłe i bezpieczne dostawy i przesyłanie gazu do i na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z tym w projekcie ustawy zaproponowano regulacje, które są adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonych celów przy uwzględnieniu zasady, że ingerencja w konstytucyjnie gwarantowane prawa nie może być nadmierna w zestawieniu z celem, który ma zostać osiągnięty i nie może naruszać istoty tych praw.

Uzasadnienie szczegółowych zmian w nowelizowanych ustawach:

Ustawa terminalowa

Art. 1 ust. 2 pkt 1 i 7

Zmiana art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy terminalowej polega na rozbudowaniu definicji określenia „terminal” i wskazaniu, że elementami terminalu są również obiekty, urządzenia, sieci i instalacje służące do jego budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, użytkowania, zmiany sposobu użytkowania, eksploatacji lub rozbiórki. W art. 1 ust. 2 pkt 1 w proponowanym brzmieniu określono, że częścią terminalu mogą być w szczególności obiekty sieci gazowej, sieci i przyłącza elektroenergetyczne,

wodociągowe, kanalizacyjne, ciepłne, telekomunikacyjne i teleinformatyczne, a także infrastruktura drogowa lub kolejowa, nabrzeża, place składowe, obiekty magazynowe, budynki produkcyjne, montownie lub wytwórnie. Elementy wskazane w art. 1 ust. 2 pkt 1 w proponowanym brzmieniu są m.in. instalacjami, urządzeniami i obiektami niezbędnymi do uruchomienia i funkcjonowania terminalu. Celem wprowadzenia definicji jest wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych.

Odnosząc się do proponowanej treści art. 1 ust. 2 pkt 7, wskazać należy, że zmiana ustawy terminalowej wprowadza funkcjonalną definicję „infrastruktury niezbędnej do obsługi”, wskazując, że uznaje się za nią m.in.: „obiekty, urządzenia, sieci i instalacje służące do budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, użytkowania, zmiany sposobu użytkowania, eksploatacji lub rozbiórki odpowiednio gazociągów, jednostek kogeneracji, węzłów gazu, tłoczni gazu, instalacji magazynowych gazu, przyłączy, stacji regazyfikacji LNG lub baz bunkrowania i przeładunku LNG, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3 i 4 lit. b, art. 38 pkt 2 lit. b–zi oraz pkt 3”. Definicję wprowadzaną w projektowanym art. 1 ust. 2 pkt 7 należy odczytywać w kontekście art. 2 ust. 2 pkt 3 i 4 lit. b, art. 38 pkt 2 lit. b–zi oraz art. 38 pkt 3, które wymieniają inwestycje w zakresie terminalu i inwestycje towarzyszące, wskazując jednocześnie, że elementem każdej z inwestycji jest infrastruktura niezbędna do ich obsługi. W definicji posłużono się określeniami, które funkcjonują na gruncie ustawy podstawowej dla realizacji inwestycji, to jest ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (dalej: „ustawa – Prawo budowlane”) oraz aktów wykonawczych do wyżej wymienionego aktu prawnego. Definicja zawiera otwarty katalog obiektów, urządzeń, sieci i instalacji, które mogą zostać uznane za „infrastrukturę niezbędną do obsługi”, o ile służą celom określonym w art. 1 ust. 2 pkt 7. Podkreślić należy, że wyliczenie zawarte w art. 1 ust. 2 pkt 7 ma charakter przykładowy i kierunkowy, a w zależności od specyfiki realizowanej inwestycji oraz jej lokalizacji może zachodzić potrzeba uznania innych elementów za „infrastrukturę niezbędną do obsługi”.

Wprowadzenie definicji „infrastruktury niezbędnej do obsługi” ma doprowadzić do wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, które powstały w toku stosowania ustawy terminalowej w aktualnym brzmieniu i które dotyczą zakresu wyżej wymienionego określenia.

Art. 2 ust. 2 pkt 2

Rozbudowa terminalu regazyfikacyjnego w Świnoujściu i zapewnienie mu możliwości prawidłowego funkcjonowania łączy się z koniecznością wykonania przez Zarząd Morskich Portów Szczecin i Świnoujście spółka akcyjna z siedzibą w Szczecinie (dalej: „Zarząd Portów Morskich”) inwestycji, o których jest mowa w proponowanym brzmieniu art. 2 ust. 2 pkt 2. Zarząd Portów Morskich odpowiada za budowę infrastruktury portowej w części morskiej, to jest zlokalizowanej na akwenie Portu Zewnętrznego do linii brzegowej w sposób umożliwiający Polskiemu LNG kontynuowanie prac w części lądowej oraz rozpoczęcie i prowadzenie prac na wykonanej przez Zarząd Portów Morskich infrastrukturze. W związku z tym, że niezbędne jest szybkie przeprowadzenie inwestycji polegających na budowie infrastruktury portowej, w szczególności stanowisk statkowych wyposażonych w urządzenia cumownicze, odbojowe i nawigacyjne, a także infrastruktury umożliwiającej zamontowanie instalacji do przesyłu gazu i poboru wody z morza, wraz z urządzeniami do rozładunku, załadunku i bunkrowania statków skroplonym gazem ziemnym, a także z tym, że wyżej wymienione prace są ściśle związane z funkcjonowaniem terminalu regazyfikacyjnego w Świnoujściu, zostały one objęte reżimem ustawy terminalowej.

Art. 2 ust. 2 pkt 4

Zmiana art. 2 ust. 2 pkt 4 polega na wyodrębnieniu w art. 2 ust. 2 pkt 4 lit. a i b. Zgodnie z nowym brzmieniem przepisu, w art. 2 ust. 2 pkt 4 lit. a spółka Polskie LNG spółka akcyjna z siedzibą w Świnoujściu (dalej: „PLNG”) odpowiedzialna jest za budowę lub przebudowę terminalu. Z dotychczasowego brzmienia art. 2 ust. 2 pkt 4 po wyrazie „budowa” usunięto wyrazy „w tym rozbudowa, nadbudowa”. Celem nowelizacji jest wyeliminowanie pleonazmu, który występuje w aktualnym brzmieniu przepisu. Zauważyć należy, że art. 3 pkt 6 ustawy – Prawo budowlane definiuje budowę jako: „wykonywanie obiektu budowlanego w określonym miejscu, a także odbudowę, rozbudowę, nadbudowę obiektu budowlanego”. W związku z tym, że pomiędzy użytym w art. 2 ust. 2 pkt 4 ustawy terminalowej określeniem „budowa” a określeniami „rozbudowa” oraz „nadbudowa” istnieje stosunek nadrzędności, konieczne jest usunięcie z art. 2 ust. 2 pkt 4 w aktualnym brzmieniu określeń „rozbudowa” oraz „nadbudowa”. Podkreślić należy, że na podstawie proponowanego brzmienia art. 2

ust. 2 pkt 4 lit. a możliwa jest odbudowa, rozbudowa, nadbudowa lub przebudowa istniejącego obiektu budowlanego, jakim jest terminal. Podnieść należy również, że dodanie „rozbudowy” i „nadbudowy” wyłącznie w art. 2 ust. 2 pkt 4 doprowadziło do powstania wątpliwości interpretacyjnych w zakresie tego, czy w przypadku inwestycji, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1–3 oraz art. 38 pkt 1 i 2 ustawy terminalowej, w stosunku do których użyto jedynie określenia „budowa”, możliwe jest dokonywanie ich rozbudowy i nadbudowy na podstawie tej ustawy. Celem proponowanej zmiany art. 2 ust. 2 pkt 4 jest również usunięcie tej wątpliwości przez jednoznaczne przesądzenie, że definicja określenia „budowa”, funkcjonująca na gruncie ustawy terminalowej, jest tożsama z definicją tego określenia zawartą w ustawie – Prawo budowlane.

Ponadto do art. 2 ust. 2 pkt 4 dodano lit. b, zgodnie z którą inwestycją realizowaną przez PLNG będzie budowa zasilanej paliwem gazowym jednostki kogeneracji w Świnoujściu wraz z infrastrukturą niezbędną do jej obsługi. Wskazać należy, że budowa jednostki kogeneracji, pracującej na potrzeby terminalu LNG, pozwoli na podniesienie sprawności i efektywności jego pracy przez zabezpieczenie dostaw energii elektrycznej i ciepła z własnego źródła, a co za tym idzie doprowadzi do redukcji kosztów jego eksploatacji.

Art. 6 ust. 1

Nowelizacja art. 6 ust. 1 polega na zmianie treści wniosku inwestora o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji.

Art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 10 ust. 1 pkt 10

Zgodnie z proponowaną treścią art. 6 ust. 1 pkt 2 na inwestorze spoczywa obowiązek określenia we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji lokalizacji sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich, jak również podmorskich kabli i rurociągów, za pomocą współrzędnych geocentrycznych geodezyjnych naniesionych na mapę morską, a także ich charakterystycznych parametrów technicznych. Zmiana ma na celu zapewnienie, iż treść wniosku będzie pozwalała na wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji odpowiadającej treści decyzji wydawanej na podstawie art. 23 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 27 ust. 1 ustawy o obszarach morskich. Jednocześnie projektem ustawy dokonywana jest zmiana art. 10 ust. 1 pkt 10, zgodnie z którą decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji ma określać lokalizację sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich, jak

również podmorskich kabli i rurociągów, za pomocą współrzędnych geocentrycznych geodezyjnych, ich charakterystyczne parametry techniczne, szczegółowe warunki i wymagania wynikające z przepisów odrębnych, a w szczególności w zakresie, o których mowa w art. 23 ust. 3 ustawy o obszarach morskich. Zaproponowana w projekcie ustawy zmiana gwarantuje, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji, w zakresie, w jakim regulować będzie kwestię lokalizacji sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich oraz podmorskich kabli i rurociągów, będzie zgodna z ustawą o obszarach morskich.

Art. 6 ust. 1 pkt 9 i art. 10 ust. 1 pkt 7

Zgodnie z proponowaną zmianą art. 6 ust. 1 pkt 9, w wyżej wymienionym wniosku inwestor jest zobowiązany wskazać nieruchomości znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, które z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji stanie się ostateczna, przejdą na własność Skarbu Państwa, a zarazem wobec których inwestor nabędzie prawo użytkowania wieczystego. Nowelizacją nałożono na inwestora składającego wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji obowiązek wskazania nieruchomości, do których, na skutek wydania decyzji, uzyska prawo użytkowania wieczystego. Mając na uwadze to, że wniosek powinien odnosić się do wszystkich skutków, jakie wywierać ma decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji, należało uzupełnić art. 6 ust. 1 pkt 9 i zobowiązać inwestora do wskazania nieruchomości, co do których, na mocy prawa, nabywa prawo użytkowania wieczystego.

Ze zmianą art. 6 ust. 1 pkt 9 związana jest nowelizacja art. 10 ust. 1 pkt 7, zgodnie z którą decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji zawiera nie tylko oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których ta decyzja ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 20 ust. 3, ale i tych, w stosunku do których zajdzie skutek określony w art. 20 ust. 6. W decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji wojewoda, na podstawie nowego brzmienia art. 10 ust. 1 pkt 7, wymienia nieruchomości, które z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji stała się ostateczna, przechodzą na własność Skarbu Państwa oraz wobec których inwestor nabywa prawo użytkowania wieczystego. Wskazać należy, że działające na podstawie ustawy terminalowej organy administracji publicznej wydawały zarówno decyzje, w których wprost wskazywały nieruchomości, wobec których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji wywierała skutek, o którym

mowa w art. 20 ust. 6, jak i decyzje, które takich postanowień nie zawierały. Wprowadzenie zmiany do art. 10 ust. 1 pkt 7 ma na celu ujednoczenie praktyki stosowania prawa przez organy administracji publicznej w tym zakresie.

Art. 20 ust. 3 (zmiana art. 6 ust. 1 jest powiązana ze zmianą art. 20 ust. 3)

Zmiana art. 20 ust. 3 polegająca na określeniu, że z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji stała się ostateczna, nieruchomości znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, w zakresie oznaczonym w tej decyzji zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 7 stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa za odszkodowaniem, ma charakter redakcyjny. Jej celem jest usunięcie wątpliwości związanych z treścią aktualnie obowiązującego art. 20 ust. 3. Zgodnie z art. 20 ust. 3 w obecnym brzmieniu, na własność Skarbu Państwa przechodzą nieruchomości znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji w zakresie wskazanym w art. 10 ust. 1 pkt 7 ustawy terminalowej. Zauważyć należy jednak, że art. 10 ust. 1 pkt 7 nie wskazuje zakresu, w jakim nieruchomości powinny przejść na własność Skarbu Państwa, a zakres ten jest każdorazowo oznaczany w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 7. W związku z powyższym konieczna jest zmiana art. 20 ust. 3 polegająca na odwołaniu się do zakresu oznaczonego w decyzji, a nie w art. 10 ust. 1 pkt 7 ustawy terminalowej.

Art. 6 ust. 1 pkt 9a i art. 10 ust. 1 pkt 7a

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 6 ust. 1 pkt 9a, we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji inwestor jest zobowiązany wskazać nieruchomości znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, do których nabywa, z mocy prawa, z dniem, w którym ta decyzja staje się ostateczna, prawo użytkowania wieczystego, a które w dniu złożenia wniosku o wydanie wyżej wymienionej decyzji należały do Skarbu Państwa. Wprowadzenie zmiany wynika z nowelizacji art. 20, polegającej na dodaniu ust. 6a i konieczności utrzymania zasady, zgodnie z którą wniosek inwestora o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji ma odnosić się do wszystkich skutków, jakie wywiera decyzja. Nałożenie obowiązku na inwestora jest działaniem zgodnym z zasadą czynnego udziału strony w postępowaniu. Inwestor jest podmiotem posiadającym pełną wiedzę w zakresie nieruchomości koniecznych do prowadzenia inwestycji, a także ich stanu prawnego i faktycznego, dlatego też za zasadne uznać należy zobowiązanie go do wskazania nieruchomości,

które znajdują się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, należą do Skarbu Państwa i wobec których nabywa, z mocy prawa, prawo użytkowania wieczystego.

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 10 ust. 1 pkt 7a, decyzja o lokalizacji inwestycji zawiera oznaczenie nieruchomości znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, do których inwestor nabywa, z mocy prawa, z dniem, w którym ta decyzja staje się ostateczna, prawo użytkowania wieczystego, a które w chwili złożenia wniosku o wydanie decyzji należały do Skarbu Państwa. W związku z tym, że art. 20 ust. 6a reguluje skutki, które wywiera decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji, konieczne staje się odniesienie do tych skutków w treści wyżej wymienionej decyzji, czego efektem jest wprowadzenie zmiany, polegającej na dodaniu pkt 7a do art. 10 ust. 1.

Art. 20 ust. 6a (zmiana art. 6 ust. 1 pkt 9a jest związana ze zmianą art. 20 ust. 6a)

Na gruncie obowiązującej ustawy terminalowej nie było oczywiste, czy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji wywołuje skutek w postaci nabycia przez inwestora użytkowania wieczystego nieruchomości, które, w chwili złożenia przez niego wniosku o wydanie tej decyzji, stanowiły własność Skarbu Państwa. Wprawdzie art. 20 ust. 12 odnosił się do nieruchomości Skarbu Państwa, jednak nie stanowił regulacji pozwalającej na jednoznaczne przyjęcie, że inwestor nabywa prawo użytkowania wieczystego tych nieruchomości. W decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji, na podstawie art. 20 ust. 6 w zw. z art. 20 ust. 12 ustawy terminalowej w obowiązującym brzmieniu, organy administracji publicznej stwierdzały nabycie użytkowania wieczystego wyżej wymienionych nieruchomości na rzecz inwestora, jednak nie była to powszechna praktyka. Zauważyć należy, że nieracjonalne jest przyjmowanie, że inwestor uzyskuje prawo użytkowania wieczystego nieruchomości, które przeszły na własność Skarbu Państwa na skutek wydania decyzji, ale nie uzyskuje go w stosunku do nieruchomości, które już wcześniej stanowiły własność Skarbu Państwa. Mając na uwadze powyższe, wprowadzono zmianę przesądzającą, że z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji stała się ostateczna, inwestor uzyskuje prawo użytkowania wieczystego nieruchomości, które w dniu złożenia przez niego wniosku o wydanie decyzji, o której mowa powyżej, stanowiły własność Skarbu Państwa. Wprowadzana zmiana służyć ma ujednoczeniu praktyki stosowania prawa przez organy administracyjne w tym zakresie.

Art. 6 ust. 1 pkt 10

Zmiana, polegająca na dodaniu w art. 6 ust. 1 pkt 10 odwołania do pkt 9a, jest konsekwencją dodania art. 6 ust. 1 pkt 9a, a także zmiany art. 20 oraz art. 23. Nieruchomości, które znajdują się w liniach rozgraniczających teren inwestycji i które w chwili złożenia wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji należały do Skarbu Państwa, podobnie jak nieruchomości, o których mowa w art. 20 ust. 3, mogą być obciążone ograniczonymi prawami rzeczowymi. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 20 ust. 4, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji staje się ostateczna, ograniczone prawa rzeczowe obciążające wyżej wymienione nieruchomości wygasają za odszkodowaniem. Mając na uwadze powyższe, konieczne jest zobowiązanie inwestora do wskazania, we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, ograniczonych praw rzeczowych, które obciążają nieruchomości, o których mowa w art. 20 ust. 6a.

Art. 20 ust. 4 (zmiana art. 6 ust. 1 pkt 10 jest związana ze zmianą art. 20 ust. 4 i 6a)

Zmiana wynika z dodania do ustawy terminalowej art. 20 ust. 6a i polega na uzupełnieniu aktualnego brzmienia art. 20 ust. 4, który przewiduje wygaśnięcie ograniczonych praw rzeczowych obciążających, znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, nieruchomości, które z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji stała się ostateczna, przechodzą na własność Skarbu Państwa, o ust. 6a. Zauważyć należy, że nieruchomości, które znajdują się w liniach rozgraniczających teren inwestycji i które w chwili złożenia wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji należą do Skarbu Państwa również mogą być obciążone ograniczonymi prawami rzeczowymi. W związku z tym zasadne jest rozszerzenie treści art. 20 ust. 4 i odwołanie się w nim do nieruchomości, o których mowa w art. 20 ust. 6a. Podkreślić należy, że inwestorowi należy zapewnić możliwość tak szerokiego korzystania z nieruchomości, do jakiego uprawnia go prawo użytkowania wieczystego. Utrzymanie na nieruchomościach, na których prowadzona ma być inwestycja, ograniczonych praw rzeczowych mogłoby skutkować znacznymi utrudnieniami lub niemożliwością prawidłowego przygotowania i prowadzenia inwestycji. Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, do zamkniętego katalogu ograniczonych praw rzeczowych należy: użytkowanie, służebność, zastaw (prawo nie może zostać ustanowione na nieruchomości),

spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz hipoteka. Mając na uwadze zakres uprawnień wynikających z ograniczonych praw rzeczowych, które mogą zostać ustanowione na nieruchomości, wskazać należy, że niemożliwe jest pogodzenie ich wykonywania z prawem użytkowania wieczystego, które nabywa inwestor w celu przygotowania i prowadzenia na nieruchomości inwestycji. W związku z powyższym, a także biorąc pod uwagę to, że celem ustawy jest zapewnienie inwestorowi możliwości sprawnego przygotowania i realizacji inwestycji, za konieczne uznać należy wprowadzenie rozwiązania, o którym mowa w art. 20 ust. 4. Podkreślenia wymaga, że art. 20 ust. 4 znajdzie zastosowanie jedynie w stosunku do nieruchomości, wobec których za właściwy uznano skutek w postaci powstania na rzecz inwestora prawa użytkowania wieczystego. Nieruchomości, do których inwestor nabywa prawo użytkowania wieczystego, przeznaczane są najczęściej pod budowę tłoczni gazu, której budowa i funkcjonowanie nie jest możliwe do pogodzenia z wykonywaniem innych praw, np. z tytułu stosunku najmu, dzierżawy czy użyczenia. W związku z powyższym, mając na uwadze to, że osiągnięcie celu polegającego na zapewnieniu inwestorowi możliwości wykonywania uprawnień wynikających z prawa użytkowania wieczystego, a co za tym idzie możliwość przygotowania i prowadzenia inwestycji, nie jest możliwe w inny sposób, wprowadzoną zmianę należy uznać za adekwatną i niezbędną do realizacji zamierzonego celu, polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Konstrukcja art. 20 ust. 4 w proponowanym brzmieniu zapewnia natomiast, że ingerencja w gwarantowane w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (dalej: „Konstytucja”) prawo własności oraz inne prawa majątkowe zapewnione w art. 64 ust. 1 Konstytucji nie jest nadmierna.

Wskazać należy, że podmiotom, którym przysługują ograniczone prawa rzeczowe obciążające nieruchomości, o których mowa w art. 20 ust. 6a, została zapewniona taka sama ochrona jak podmiotom, którym przysługiwały ograniczone prawa rzeczowe ustanowione na nieruchomościach, o których mowa w art. 20 ust. 3, co oznacza, że prawa te wygasają za odszkodowaniem, które ustalane jest na zasadach określonych w art. 23 ust. 1–3, 6 i 7.

Art. 23 ust. 6 (zmiana art. 6 ust. 1 pkt 10 jest związana z art. 23 ust. 6)

Zmiana wynika z dodania ust. 6a do art. 20 i polega na wskazaniu w art. 23 ust. 6, że określony w nim sposób ustalania wysokości odszkodowania przysługującego z tytułu wygaśnięcia hipoteki ustanowionej na nieruchomości lub na prawie użytkowania wieczystego znajduje zastosowanie również w sytuacji, w której wyżej wymienione ograniczone prawo rzeczowe obciążało nieruchomość, która znajduje się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, która w dniu złożenia przez inwestora wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji stanowiła własność Skarbu Państwa oraz co do której inwestor nabył prawo użytkowania wieczystego. Odszkodowanie podlega zaliczeniu na spłatę świadczenia głównego wierzytelności zabezpieczonej hipoteką wraz z odsetkami.

Art. 6 ust. 1 pkt 11–11b i art. 10 ust. 1 pkt 8–8b

Na podstawie proponowanego brzmienia art. 6 ust. 1 pkt 11, inwestor zobowiązany jest wskazać we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji ma wywołać skutek, polegający na ograniczeniu sposobu korzystania z nich w zakresie i w celu określonym w art. 24 ust. 1.

Celem zmiany przepisu art. 6 ust. 1 pkt 11 jest wykluczenie wątpliwości interpretacyjnych i jednoznaczne przesądzenie, że skutkiem, o którym mowa w art. 24 ust. 1, są objęte również grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy oraz grunty objęte obszarem kolejowym w sytuacji, w której inwestycja wymaga przejścia przez nie (to jest jeżeli dochodzi do krzyżowania się inwestycji z wyżej wymienionymi gruntami), a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy, również wówczas, gdy inwestycja w zakresie terminalu wymaga budowy lub przebudowy zjazdów.

Jeżeli inwestycja wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy bądź grunty objęte obszarem kolejowym, inwestor określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń.

W przypadku gruntów stanowiących pas drogowy inwestor określa parametry techniczne zjazdów, a jeżeli wniosek dotyczy budowy zjazdów – również ich lokalizację. Do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji dołączane

są opinie dotyczące wyżej opisanego zakresu, co pozwala wojewodzie na wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji uwzględniającej stanowiska zainteresowanych podmiotów.

Podkreślić należy, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji wywrze skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, również wobec gruntów stanowiących pas drogowy oraz objętych obszarem kolejowym, które nie stanowią własności Skarbu Państwa.

Zmiana, poprzez odwołanie do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa, pokrytych wodami, dostosowuje ustawę terminalową do zmian wynikających z ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, która wprowadziła definicję „gruntów pokrytych wodami”, rezygnując jednocześnie z definiowania „gruntów pokrytych powierzchniowymi wodami płynącymi”.

Zmiana polegająca na dodaniu art. 6 ust. 1 pkt 11a związana jest z dodaniem art. 24 ust. 1a. Na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 11a, inwestor zobowiązany jest do wskazania podmiotów, innych niż inwestor, na których rzecz następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości oraz dołączenia do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji zgody tych podmiotów na ograniczenie na ich rzecz sposobu korzystania z nieruchomości.

Na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 11b inwestor zobligowany jest również, w przypadku czasowego ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1, do wskazania we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji terminu tego ograniczenia. Wprowadzane rozwiązanie dąży do zapewnienia zgodności treści księgi wieczystej, prowadzonej dla nieruchomości, wobec których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji wywołuje skutek o charakterze czasowym, z rzeczywistym stanem prawnym. W związku z tym, że niektóre ograniczenia wynikające z art. 24 ust. 1 mogą być ustanawiane na oznaczony czas, za niewłaściwą uznać należy dotychczasową regulację, na podstawie której możliwe było dokonanie wpisu do księgi wieczystej czasowego ograniczenia korzystania z nieruchomości, ale nie było możliwe dokonanie wykreślenia tego ograniczenia po upływie czasu, na jaki zostało ustanowione.

W związku ze zmianą art. 6 ust. 1 pkt 11 dokonano weryfikacji art. 10 ust. 1 pkt 8 polegającej na dodaniu, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji oznacza nieruchomości, w tym grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami,

grunty stanowiące pas drogowy bądź grunty objęte obszarem kolejowym, jeżeli inwestycja wymaga przejścia przez te grunty, a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy – również jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1.

Jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy bądź grunty objęte obszarem kolejowym, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń. W przypadku gdy inwestycja w zakresie terminalu wymaga budowy lub przebudowy zjazdów, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu określa także parametry techniczne zjazdów, a jeżeli dotyczy budowy zjazdów – również ich lokalizację.

Powyższe pozwala na uczynienie z decyzji o lokalizacji inwestycji instrumentu całościowo regulującego kwestię lokalizacji elementów wchodzących w skład inwestycji, co pozwala na jej sprawniejsze przygotowanie, zmniejszenie obciążenia organów administracji (poprzez wydawanie jednej, zamiast kilku decyzji) oraz zapewnienie spójności pomiędzy elementami wchodzącymi w skład inwestycji. W przypadku, o którym mowa w art. 24 ust. 1a, na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 8a, decyzja wskazuje podmioty inne niż inwestor, na rzecz których, zgodnie z art. 24 ust. 1a, ma nastąpić ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 8b, w przypadku czasowego ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji wskazuje okres, w jakim ma wywoływać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1.

Art. 6 ust. 1 pkt 13 i art. 10 ust. 1 pkt 11

Uchylenie art. 6 ust. 1 pkt 13 związane jest ze zmianą treści art. 6 ust. 11, a także wejściem w życie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne. Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne definiowała „grunty pokryte powierzchniowymi wodami płynącymi” jako: „grunty tworzące dna i brzegi cieków naturalnych, jezior oraz innych naturalnych zbiorników wodnych, w granicach linii brzegu, a także grunty wchodzące w skład sztucznych zbiorników wodnych, stopni wodnych oraz jezior podpiętrzonych, będące gruntami pokrytymi wodami powierzchniowymi przed

wykonaniem urządzeń piętrzących”. Zgodnie z art. 16 pkt 16 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, wyżej wymieniona kategoria gruntów została objęta określeniem: „grunty pokryte wodami”, w związku z czym konieczna stała się zmiana ustawy terminalowej w zakresie użytych określeń. Ponadto, w związku z tym, że obowiązek wskazania we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami został, w projekcie ustawy, nałożony na inwestora w art. 6 ust. 1 pkt 11, konieczne stało się uchylene art. 6 ust. 1 pkt 13, który odnosił się do tej samej kategorii gruntów. W związku z dokonaną zmianą uchylony został również art. 10 ust. 1 pkt 11.

Art. 24 (zmiana jest związana z art. 6 ust. 1 pkt 11 i 13)

Zmiana art. 24 ust. 1 polega na rozszerzeniu zakresu czynności w stosunku do nieruchomości oznaczonych w treści decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 8, do wykonania których uprawniony jest inwestor, na rzecz którego ograniczono sposób korzystania z nieruchomości w celu zapewnienia prawa do wejścia na jej teren. Zauważyć należy, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości może być ustanowione dla zapewnienia inwestorowi możliwości prowadzenia na nich budowy inwestycji, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii. Formułując katalog prac, do których uprawniony jest inwestor, posłużono się określeniami funkcjonującymi na gruncie ustawy – Prawo budowlane. W obowiązującym aktualnie stanie prawnym inwestor nie posiadał tytułu prawnego do wejścia na teren nieruchomości w celu przeprowadzenia rozbiórki, przebudowy, zmiany sposobu użytkowania oraz remontu inwestycji, co uniemożliwiało mu prowadzenie tych prac. Konieczność zawierania umów z właścicielami albo użytkownikami wieczystymi nieruchomości, na podstawie których inwestor uzyskiwał prawo do wejścia na nieruchomość w celu wykonania wyżej wymienionych prac, uniemożliwiała ich sprawną realizację, co miało negatywny wpływ na funkcjonowanie systemu gazowego oraz możliwość przesyłania gazu na terytorium kraju. Realizacja celu polegającego na zagwarantowaniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej wymaga zapewnienia sprawnie działającego systemu gazowego, co związane jest z koniecznością dania inwestorowi nie tylko możliwości wybudowania odpowiedniej infrastruktury, ale i jej użytkowania i dokonywania w niej niezbędnych zmian. W związku z powyższym niezbędna była weryfikacja art. 24 ust. 1. Zauważyć należy

również, że zawierane z właścicielami i użytkownikami umowy, stanowiące w aktualnym stanie prawnym podstawę do wykonania prac, o których mowa w art. 24 ust. 1, nie dawały inwestorowi trwałego prawa do prowadzenia na nieruchomości wyżej opisanych czynności i zmuszały go do podpisywania wielu umów regulujących jednostkowe sytuacje, co przedłużało i utrudniało proces prowadzenia inwestycji oraz jej użytkowania. Wobec powyższego należało wprowadzić zmianę do art. 24 ust. 1, którą dano inwestorowi, podlegający wykazaniu w księdze wieczystej, tytuł prawny, do prowadzenia prac związanych z przygotowaniem, prowadzeniem oraz funkcjonowaniem inwestycji. Wprowadzone rozwiązanie pozwala na uregulowanie w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji kwestii, które w przypadku braku analogicznej regulacji obligowałyby inwestora do podejmowania szeregu działań, w celu uzyskania praw do nieruchomości, na której została posadowiona infrastruktura. Proponowana treść przepisu pozwala na całościowe uregulowanie kwestii korzystania z nieruchomości, w celu wykonywania czynności, o których mowa w art. 24 ust. 1, już na etapie wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, co prowadzi do znacznego przyspieszenia przygotowania i prowadzenia inwestycji umożliwiające ich ukończenie w założonym terminie.

Na gruncie obowiązującej aktualnie ustawy terminalowej nie jest również jednoznaczny zakres czynności, które inwestor może wykonywać w ramach użytego w aktualnym brzmieniu art. 24 ust. 1 określenia „konserwacja”, w związku z czym, działając w celu wykluczenia wątpliwości interpretacyjnych, wskazano, że inwestor może wykonywać prace związane z utrzymaniem, eksploatacją i użytkowaniem istniejącej inwestycji. Zachowane zostało prawo inwestora do wejścia na teren nieruchomości w celu usunięcia awarii.

Ograniczenie sposobu korzystania polegać będzie na udzieleniu zezwolenia w szczególności na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń.

Podnieść należy, że zmiana przepisu ma na celu zagwarantowanie inwestorowi uzyskania prawa do nieruchomości, pozwalającego mu na prowadzenie inwestycji,

a także gwarantujących jej prawidłowe funkcjonowanie, z jednoczesnym poszanowaniem prawa własności oraz praw przysługujących użytkownikowi wieczystemu. Rozwiązanie, o którym mowa w art. 24 ust. 1, przyspieszy prowadzenie inwestycji, bez sięgania po najdalej idącą formę nabycia prawa do nieruchomości, jaką jest wywłaszczenie, a więc zachowana jest zasada proporcjonalności zastosowanego środka do zamierzonego celu. Ponadto prawo inwestora do korzystania z nieruchomości będzie ograniczone do wykonywania czynności, na które zezwoli wojewoda w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Ograniczenie dotyczyć będzie określonej części nieruchomości, niezbędnej do wykonania działań, o których mowa w art. 24 ust. 1. Właściciel albo użytkownik wieczysty, pomimo ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości ustanowionego na rzecz inwestora, będzie mógł z niej korzystać i rozporządzać nią, w związku z czym przyjąć należy, że wprowadzana regulacja nie narusza istoty prawa własności. Podkreślić należy, że już na gruncie obowiązującej ustawy terminalowej, uprawnienie określone w art. 24 ust. 1 rozumiane było jako nieograniczone czasowo prawo do korzystania z nieruchomości w celu konserwacji oraz usuwania awarii inwestycji. Wprowadzana zmiana porządkuje kwestię prac, do jakich uprawniony jest inwestor i daje mu tytuł prawny pozwalający na realizację inwestycji w odpowiednim czasie i utrzymanie ich w dobrym stanie, co jest konieczne w celu stworzenia infrastruktury pozwalającej na stabilne, ciągłe i bezpieczne dostawy oraz rozprowadzenie gazu na terytorium całego kraju.

Art. 24 ust. 1 w projektowanym brzmieniu wprowadza rozwiązanie, które jest adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu, polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślić należy, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie wyżej wymienionego celu, a przewidziana w projekcie ustawy regulacja nie stanowi nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie zagwarantowanych w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji praw.

Dodawany art. 24 ust. 1a umożliwia, na wniosek inwestora, określenie w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości na rzecz podmiotów innych niż inwestor. Wprowadzenie regulacji związane jest z tym, że przy realizacji inwestycji, o których mowa w ustawie terminalowej, biorą udział inne niż inwestor podmioty odpowiedzialne za budowę infrastruktury niezbędnej do obsługi inwestycji (w szczególności dotyczy to przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych,

energetycznych lub telekomunikacyjnych). Wybudowane przez te podmioty sieci lub przyłącza stają się ich własnością, w związku z czym również im należy zapewnić możliwość prowadzenia prac we wskazanym w art. 24 ust. 1 zakresie. Obowiązek wskazania podmiotu, na rzecz którego ma zostać ustanowione ograniczenie, obciąża inwestora, który zobowiązany jest również uzyskać zgodę tego podmiotu. Zgoda dołączana jest do wniosku o wydanie decyzji. W przypadku, o którym mowa w art. 24 ust. 1a, obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża podmioty, na rzecz których następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości na rzecz innych niż inwestor podmiotów nie wyklucza równoległego ograniczenia na rzecz samego inwestora.

Zgodnie z art. 24 ust. 1b, na wniosek inwestora, ograniczenie może zostać ustanowione na czas określony. W takim przypadku decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji określa czas, na który ustanawiane jest ograniczenie. Powyższe stanowi gwarancje proporcjonalności ingerencji w prawo własności lub prawo użytkowania wieczystego nieruchomości znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji – nie we wszystkich przypadkach niezbędne jest ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości na nieograniczony czas. W dzisiejszym stanie prawnym inwestor nie miał jednak możliwości złożenia wniosku o ustanowienie ograniczenia na określony czas.

Na podstawie art. 24 ust. 1c odszkodowanie nie jest przyznawane za ograniczenie sposobu korzystania w przypadku gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy bądź gruntów objętych obszarem kolejowym. Mając na uwadze to, iż wyżej wymienione grunty stanowią własność Skarbu Państwa albo jednostek samorządu terytorialnego, a także charakter i cel prowadzonych na podstawie ustawy inwestycji oraz strukturę właścicielską podmiotu, który jest za nie odpowiedzialny, za niezasadne uznano przyznanie odszkodowania tym właścicielom. Podkreślić należy, że realizująca inwestycje spółka Operator Gazociągów Przesyłowych Gaz-System S.A. (dalej również jako „Gaz-System”) jest osobą prawną, której 100% akcji należy do Skarbu Państwa, w związku z czym wypłatę przez wyżej wymienioną spółkę odszkodowania Skarbowi Państwa uznać należy za nieuzasadnioną wobec obowiązującej zasady jednolitości Skarbu Państwa. Odnosząc się do braku odszkodowania, które miałyby być wypłacone na rzecz jednostek samorządu terytorialnego, podnieść należy, że inwestycje

prorowadzone na podstawie ustawy terminalowej są inwestycjami celu publicznego. Co za tym idzie ich realizacja wiąże się z kosztami, które powinny zostać rozłożone pomiędzy podmioty czerpiące z nich korzyści. Za niezasadne uznać należy również wypłacanie odszkodowania właściwym zarządcóm dróg, w przypadku ustanowienia ograniczenia na gruntach stanowiących pas drogowy, infrastruktury kolejowej w przypadku gruntów objętych obszarem kolejowym oraz podmiotom wykonującym prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, jeżeli ograniczenie dotyczy gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami. Podkreślić należy, że ograniczenie, o którym mowa w art. 24 ust. 1, może zostać ustanowione jedynie w przypadku przejścia inwestycji przez wyżej wymienione grunty (a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy, również w przypadku konieczności budowy albo przebudowy zjazdu), a więc sytuacji, w której objęty ograniczeniem obszar nie jest znaczny, a przejście inwestycji nie wyklucza korzystania z nieruchomości w niezbędnym zakresie. Ponadto, mając na uwadze cel, w którym prowadzone są inwestycje wymienione w ustawie terminalowej i projekcie ustawy, a także przynależność zarówno inwestora, jak zarządców dróg, zarządców obszarów kolejowych i podmiotów, o których mowa w art. 212 ust. 1 ustawy – Prawo wodne do sektora publicznego, niezasadne jest obligowanie inwestora do wypłaty odszkodowania na rzecz wyżej wymienionych zarządców i podmiotów.

Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości następuje za odszkodowaniem, które finansowane jest przez inwestora. Poprzez wskazanie, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości następuje za odszkodowaniem oraz odesłanie do art. 124 ust. 4–7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zapewniona została ochrona właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości. Podkreślić należy, że poza odszkodowaniem, które jest ustalane w drodze decyzji wydawanej przez wojewodę, na inwestorze spoczywa obowiązek przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego, niezwłocznie po wykonaniu prac, do których uprawnia art. 24 ust. 1, a jeżeli jest to niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, właścicielom albo użytkownikom wieczystym przysługuje odszkodowanie odpowiadające wartości poniesionych szkód. Ponadto jeżeli zmniejszy się wartość nieruchomości, odszkodowanie powiększa się o kwotę odpowiadającą temu zmniejszeniu. Jeżeli na skutek skorzystania przez inwestora z uprawnień przysługujących mu na podstawie art. 24 ust. 1 niemożliwe stanie się dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości

przez właściciela albo użytkownika wieczystego w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem, może on żądać nabycia nieruchomości albo użytkowania wieczystego przez Skarb Państwa.

Art. 6 ust. 3 pkt 2–2b

Zmiana art. 6 ust. 3 pkt 2 polega na rozszerzeniu katalogu podmiotów, w stosunku do których inwestor ma wystąpić o opinię w odniesieniu do wnoszenia i wykorzystywania sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich. Do listy podmiotów dodany został minister właściwy do spraw: gospodarki, środowiska oraz właściwy dyrektor urzędu morskiego. Zmiana ma na celu ujednoczenie katalogu podmiotów zajmujących stanowisko w sprawie wnoszenia i wykorzystywania sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich funkcjonujących na gruncie ustawy terminalowej oraz ustawy o obszarach morskich. Zgodnie z art. 23 ust. 1 w zw. z art. 23 ust. 2 ustawy o obszarach morskich, wnoszenie lub wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich wymaga uzyskania pozwolenia ustalającego ich lokalizację oraz określającego warunki ich wykorzystania. Pozwolenie wydawane jest przez ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej albo właściwego terytorialnie dyrektora urzędu morskiego, po zaopiniowaniu go przez ministrów właściwych do spraw: energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, spraw wewnętrznych oraz Ministra Obrony Narodowej. Mając na uwadze to, że opinia wydawana w trybie art. 6 ust. 3 pkt 2 ma zastąpić pozwolenie na wnoszenie lub wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy o obszarach morskich, zasadne jest zobowiązanie inwestora do uzyskania opinii wszystkich podmiotów, które biorą udział w wydawaniu takiego pozwolenia. Jednocześnie zauważyć należy, że niczym nieuzasadnione było pominięcie w aktualnym brzmieniu ustawy terminalowej niektórych z organów administracji publicznej wymienionych w art. 23 ust. 2 ustawy o obszarach morskich.

Kolejną zmianą art. 6 ust. 3 ustawy terminalowej jest dodanie pkt 2a i 2b, zgodnie z którymi inwestor przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji występuje o opinię:

- 1) właściwego dyrektora urzędu morskiego, ministrów właściwych do spraw

energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, gospodarki wodnej, spraw wewnętrznych, Ministra Obrony Narodowej oraz, w zakresie stwierdzenia zgodności z ustaleniami koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego – w odniesieniu do układania i utrzymywania kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej. W przypadku gdy kable lub rurociągi będą przebiegały również na odcinku lądowym, inwestor występuje także o opinię właściwego wójta, burmistrza albo prezydenta miasta;

- 2) ministrów właściwych do spraw gospodarki morskiej, energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, gospodarki wodnej, spraw wewnętrznych oraz Ministra Obrony Narodowej – w odniesieniu do lokalizacji oraz sposobów utrzymywania kabli lub rurociągów w wyłącznej strefie ekonomicznej.

Powyższe rozwiązanie ma na celu przyspieszenie procesu inwestycyjnego, a także doprowadzenie do sytuacji, w której decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji będzie odnosiła się do wszystkich kwestii związanych z lokalizacją elementów wchodzących w skład zadania inwestycyjnego. Wydawane przez właściwe organy administracji opinie, o których mowa w dodawanych pkt 2a i 2b, zostają uwzględnione przez wojewodę wydającego decyzję o lokalizacji inwestycji, w której ustalona zostaje również lokalizacja kabli i rurociągów oraz warunki ich utrzymywania na obszarach morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego oraz w wyłącznej strefie ekonomicznej. W związku z tym, w przypadku regulowania przez decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji kwestii związanych z lokalizacją i utrzymaniem kabli i rurociągów, inwestor zostaje zwolniony z obowiązku ubiegania się o wydanie decyzji o pozwoleniu na układanie i utrzymywanie kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefie ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji zastępuje decyzje wydawane na podstawie art. 26 i art. 27 ustawy o obszarach morskich.

Art. 6 ust. 3 pkt 9

Zmiana art. 6 ust. 3 pkt 9 polega na wskazaniu elementów, do których powinien odnieść się właściwy zarządca drogi, wydający opinię w odniesieniu do obszarów pasa drogowego. Zgodnie z projektem ustawy, opinia właściwego zarządcy drogi dotyczy również kwestii parametrów technicznych zjazdów oraz sposobu, miejsca i warunków umieszczenia w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a jeżeli wniosek dotyczy budowy zjazdów – również w zakresie ich lokalizacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Na podstawie wydanej przez właściwego zarządcę drogi opinii, w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, wojewoda określa parametry techniczne zjazdów oraz sposób, miejsce i warunki umieszczenia w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a jeżeli wniosek dotyczy budowy zjazdów – również ich lokalizację, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

Podkreślić należy, że zgodnie z przepisem art. 6 ust. 5 ustawy terminalowej opinia właściwego zarządcy drogi zastąpi również uzgodnienia, o których mowa w przepisach prawa budowlanego, w tym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie oraz rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty inżynierskie i ich usytuowanie. Inwestycje prowadzone w uproszczonym trybie przewidzianym w ustawie terminalowej są prowadzone w sposób zgodny z obowiązującym prawem, a więc również przepisami techniczno-budowlanymi, a opinia zarządców dróg powinna odnosić się również do kwestii w nich uregulowanych. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji zastępuje decyzje wydawane przez zarządców dróg na podstawie art. 29 ust. 1 i art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Wprowadzona zmiana ma przyczynić się do przyśpieszenia procesu inwestycyjnego, a także uczynić decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji instrumentem całościowo regulującym kwestie związane z lokalizacją elementów wchodzących w skład zadania inwestycyjnego. Powyższe prowadzi do wykluczenia konieczności wydawania wielu decyzji odnoszących się do lokalizacji poszczególnych elementów składających się na zadanie

inwestycyjne.

Art. 6 ust. 3 pkt 10

Zmiana art. 6 ust. 3 pkt 10 ma na celu ujednoczenie siatki pojęciowej funkcjonującej na gruncie ustawy terminalowej i ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym. Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym nie posługuje się określeniem „właściwy zarządca terenów kolejowych”. W wyżej wymienionym akcie prawnym użyto natomiast, w art. 4 pkt 7, określenia „zarządca infrastruktury”, który definiowany jest jako podmiot odpowiedzialny za zarządzanie infrastrukturą kolejową albo, w przypadku budowy nowej infrastruktury, podmiot, który przystąpił do jej budowy w charakterze inwestora. Ponadto, w związku z tym, że prawa do gruntów objętych obszarem kolejowym mogą przysługiwać również innym niż zarządca infrastruktury, podmiotom, w przepisie określono, że inwestor powinien uzyskać opinię właściwych podmiotów zarządzających obszarem kolejowym. Powyższe skutkowało zastąpieniem określenia „właściwy zarządca terenów kolejowych” określeniami: „właściwy zarządca infrastruktury” oraz „inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym”.

Podkreślić należy również, że zgodnie z przepisem art. 6 ust. 5 ustawy terminalowej opinia właściwego zarządcy infrastruktury zastąpi również uzgodnienia, o których mowa w przepisach prawa budowlanego, w tym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie oraz rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty inżynierskie i ich usytuowanie. Inwestycje prowadzone w uproszczonym trybie przewidzianym w ustawie terminalowej są prowadzone w sposób zgodny z obowiązującym prawem, a więc również przepisami techniczno-budowlanymi, a opinia zarządców infrastruktury powinna odnosić się również do kwestii w nich uregulowanych.

Art. 8 ust. 2 pkt 4

Zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 8 ust. 2 pkt 4, z dniem doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania o ustalenie lokalizacji inwestycji zawiesza się nie tylko postępowanie o wydanie pozwolenia na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich, ale i postępowanie o wydanie pozwolenia ustalającego lokalizację i warunki utrzymywania

kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i w wyłącznej strefie ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z priorytetowym znaczeniem inwestycji realizowanych na podstawie ustawy terminalowej konieczne jest zawieszenie innych, toczących się postępowań, dotyczących obszarów morskich, objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, do czasu rozstrzygnięcia kwestii lokalizacji i warunków utrzymywania kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i w wyłącznej strefie ekonomicznej w odniesieniu do inwestycji realizowanej na podstawie ustawy terminalowej. Postępowanie nie podlega zawieszeniu, jeżeli jego stroną są inwestorzy realizujący inwestycje, o których mowa w ustawie terminalowej.

Art. 8 ust. 5

Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 8 ust. 5 ustawy terminalowej, właściwy do prowadzenia postępowania w sprawie o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji wojewoda zobligowany był do niezwłocznego złożenia do właściwego sądu wniosku o ujawnienie w księdze wieczystej wszczęcia postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji, a jeżeli nieruchomość nie miała założonej księgi wieczystej, do złożenia do istniejącego zbioru dokumentów zawiadomienia o wszczęciu tego postępowania. Zauważyć należy, że wojewodowie wskazywali, że wnioski o ujawnienie w księdze wieczystej wszczęcia postępowania były zwracane przez sądy rejonowe, gdyż nie zawierały wszystkich wymaganych danych (na etapie złożenia wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji nie zawsze było możliwe uzyskanie danych osobowych uczestników postępowania) oraz nie można było do nich dołączyć dokumentu stanowiącego podstawę do dokonania wpisu.

Art. 12 ust. 4

Przepis art. 12 ust. 4 reguluje kwestię:

- 1) zawiadamiania stron o wniesieniu odwołania od decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub o wniesieniu zażalenia na postanowienie wydane w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;
- 2) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie uchylecia lub zmiany decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;

- 3) zawiadamiania stron o wznowieniu postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;
- 4) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;
- 5) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu;
- 6) doręczeń decyzji wydanych w sprawach, o których mowa powyżej, oraz do zawiadamiania o ich wydaniu;
- 7) doręczeń postanowień wydanych w toku postępowań w sprawach, o których mowa w pkt 1–5, od których przysługuje zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, oraz do zawiadamiania o ich wydaniu. Celem wprowadzenia przepisu jest przyspieszenie postępowania, przy zachowaniu gwarancji udziału stron w postępowaniu i informowania ich o czynnościach organu administracyjnego.

Art. 14 ust. 1b

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 8b, w przypadku czasowego ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji określa termin tego ograniczenia. W związku z powyższym konieczne stało się uregulowanie skutków upływu terminu. W art. 14 ust. 1b określono, że czasowe ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1, wygasa z upływem okresu określonego w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Po wygaśnięciu ograniczenia wojewoda występuje z wnioskiem o jego wykreślenie z księgi wieczystej. Rozwiązanie ma na celu zapewnienie, iż treść księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości będzie odpowiadać rzeczywistemu stanowi prawnemu i będą w niej wykazane jedynie istniejące obciążenia.

Art. 14 ust. 2

W związku ze zmianą art. 24 ust. 1 oraz dodaniem art. 25a ust. 1–7 proponowane jest uchylenie art. 14 ust. 2, który stanowił, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji wiąże zarządcę drogi, który, w terminie 21 dni od dnia złożenia wniosku, wydaje zezwolenie na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia w pasie drogowym uzbrojenia terenu, wchodzącego w skład inwestycji. Proponowany art. 25a ust. 1 przewiduje, że inwestor, na rzecz którego nastąpiło ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1, w stosunku do gruntów stanowiących

pas drogowy, jest uprawniony do wystąpienia do właściwego zarządcy drogi o zawarcie porozumienia określającego warunki wykonywania przysługującego mu prawa do wejścia na te grunty. Zgodnie z art. 25a ust. 3, w przypadku niezawarcia porozumienia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez właściwego zarządcę drogi wystąpienia, inwestor jest uprawniony do złożenia wniosku do wojewody o wydanie decyzji określającej te warunki. Porozumienie zawarte z zarządcą drogi, o którym mowa w art. 25a ust. 1, albo decyzja wojewody, o której mowa w art. 25a ust. 3, zastępuje zezwolenie właściwego zarządcy drogi na zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg, o którym mowa w art. 40 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Podkreślenia wymaga również, że na podstawie art. 14b w proponowanym brzmieniu, wobec inwestycji w zakresie terminalu, wobec której została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, nie stosuje się przepisów odrębnych ustaw w zakresie, w jakim uzależniają one przygotowanie lub realizację tej inwestycji lub jej części od uzyskania decyzji administracyjnej lub innego rozstrzygnięcia, a więc w stosunku do takiej inwestycji nie jest możliwe wydanie decyzji o zezwoleniu na zajęcie pasa drogowego. Co za tym idzie, należało uchylić art. 14 ust. 2.

Art. 14a

Na podstawie dodanego art. 14a, z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji inwestor jest uprawniony do wystąpienia w szczególności o: wydanie decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu lub zarządu w odniesieniu do gruntów w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie parków narodowych, o której mowa w art. 22 ust. 1, zawarcie porozumienia, o którym mowa w proponowanym brzmieniu art. 25a ust. 1, oraz zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 27 ust. 1a. Celem przepisu jest jednoznaczne przesądzenie, że wystąpienie o wydanie wyżej wymienionej decyzji lub zawarcie porozumień nie jest uzależnione od uzyskania przez decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji waloru ostateczności i już z chwilą jej wydania inwestor może zwrócić się do właściwych podmiotów o podjęcie działań określonych w art. 22 ust. 1, art. 25a ust. 1 i art. 27 ust. 1a. Umożliwienie inwestorowi wystąpienia z wnioskiem o zawarcie porozumień oraz złożenia wniosku o podjęcie przez właściwy organ czynności zmierzających do stwierdzenia wygaśnięcia trwałego zarządu lub zarządu, o którym mowa powyżej już z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji,

pozwala na szybsze przygotowanie i prowadzenie inwestycji.

Art. 14b

Zgodnie z proponowaną treścią art. 14b, do inwestycji, wobec której została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji, nie stosuje się przepisów odrębnych ustaw w zakresie, w jakim uzależniają one przygotowanie lub realizację tej inwestycji lub jej części od uzyskania decyzji administracyjnej lub innego rozstrzygnięcia, z wyjątkiem zgody wodnoprawnej, o której mowa w art. 18 ust. 1 ustawy terminalowej.

W art. 6 ust. 3 ustawy terminalowej określono szeroki katalog opinii, które zobowiązany jest uzyskać inwestor przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Opinie te stanowią załącznik do wniosku o wydanie tej decyzji i są uwzględniane przez wojewodę wydającego decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Należy więc przyjąć, że wyżej wymieniona decyzja w sposób wyczerpujący reguluje kwestie związane z przygotowaniem i realizacją inwestycji lub jej części. W związku z tym, że na podstawie art. 6 ust. 3 lokalizacja inwestycji jest opiniowana przez organy wydające decyzje lokalizacyjne w stosunku do części inwestycji (opinia w zakresie lokalizacji lub przebudowy zjazdu, lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, opinia w zakresie wznoszenia i wykorzystywania sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich, opinia w odniesieniu do układania i utrzymywania kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej), właściwe organy mają możliwość wypowiedzenia się co do realizacji i przygotowania inwestycji w zakresie swojej właściwości i nie jest konieczne wydawanie przez nie osobnych decyzji lub innych rozstrzygnięć. W związku z powyższym niezbędne stało się jednoznaczne przesądzenie, że decyzja o lokalizacji inwestycji ma charakter zupełny i w całości reguluje kwestię przygotowania i realizacji inwestycji lub jej części. Celem przepisu jest również ograniczenie powtarzania przez organy administracji tych samych działań w ramach różnych postępowań, to jest wyeliminowanie sytuacji, w której dany organ wypowiada się w sprawie dotyczącej lokalizacji inwestycji lub jej części najpierw w formie opinii, o której mowa w art. 6 ust. 3, a następnie w formie decyzji wydawanej na podstawie innych niż ustawa terminalowa aktów prawnych.

Podkreślić należy, że na podstawie art. 14b do inwestycji w zakresie terminalu, wobec której została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji, nie stosuje się nie tylko przepisów regulujących kwestię lokalizacji inwestycji lub jej części, ale i przepisów przewidujących wydawanie innych decyzji i rozstrzygnięć związanych z przygotowaniem lub realizacją inwestycji lub jej części, takich jak decyzja o zezwoleniu na zajęcie pasa drogowego, o której mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

Wprowadzana zmiana nie ma jednak wpływu na konieczność uzyskania przez inwestora decyzji pozwalających na przygotowanie i realizację inwestycji, przewidzianych w ustawie terminalowej, takich jak decyzja o pozwoleniu na budowę inwestycji, która wydawana jest na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy terminalowej czy decyzja o pozwoleniu na użytkowanie, o której mowa w art. 17 ust. 1 ustawy terminalowej.

Art. 14c

Wprowadzenie art. 14c ma na celu przyśpieszenie postępowania oraz wyeliminowanie sytuacji, w której w stosunku do tej samej inwestycji właściwe organy wydawałyby dwukrotnie orzeczenie o analogicznej treści raz w formie decyzji, a raz w formie opinii, albo sytuacji, w której wojewoda wydawałby decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w sprawie już poprzednio rozstrzygniętej decyzją innego organu administracji. Zgodnie z art. 14c, jeżeli inwestor przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji uzyskał decyzję administracyjną lub inne rozstrzygnięcie odnoszące się do lokalizacji inwestycji lub jej części, nie stosuje się wymogu uzyskania opinii w zakresie objętym tą decyzją lub tym rozstrzygnięciem, a w decyzji lokalizacyjnej nie rozstrzyga się o kwestiach, które określone zostały w decyzji lub rozstrzygnięciu uzyskanym przez inwestora przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji.

Art. 15 ust. 4 i 4a

Zmiana art. 15 polegająca na nadaniu nowego brzmienia art. 15 ust. 4 oraz dodaniu ust. 4a ma charakter redakcyjny. Art. 15 ust. 4 reguluje kwestię odpowiedniego stosowania przepisów dotyczących decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w stosunku do decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji. Wskazanie Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, jako organu wyższego stopnia w sprawach pozwolenia na budowę inwestycji, powinno nastąpić w odrębnej jednostce redakcyjnej, w związku

z czym dodano art. 15 ust. 4a. Zgodnie z proponowanym brzmieniem przepisu art. 15 ust. 4, karę, o której mowa w art. 7 ust. 1, wymierza wojewodzie Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, który jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody.

Art. 15 ust. 8

W art. 15 ust. 8 wprowadzono regulację, zgodnie z którą odstępianie od zatwierdzonego projektu budowlanego inwestycji, w zakresie objętym projektem zagospodarowania działki lub terenu w liniach rozgraniczających teren tej inwestycji, nie stanowi istotnego odstępiania, o którym mowa w art. 36a ustawy – Prawo budowlane, jeżeli nie prowadzi do zwiększenia obszaru oddziaływania inwestycji na nieruchomościach sąsiednich, nie narusza innych rozstrzygnięć dotyczących inwestycji lub nie wymaga uzyskania opinii, uzgodnień, pozwoleń i innych dokumentów, wymaganych przepisami szczególnymi. Zgodnie z art. 36a ust. 5 ustawy – Prawo budowlane, istotnym odstępianiem od zatwierdzonego projektu budowlanego jest odstępianie w zakresie:

- 1) projektu zagospodarowania działki lub terenu,
- 2) charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego,
- 3) zapewnienia warunków niezbędnych do korzystania z obiektu budowlanego przez osoby niepełnosprawne,
- 4) zmiany zamierzonego sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części,
- 5) ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, innych aktów prawa miejscowego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu,
- 6) wymagającym uzyskania lub zmiany opinii, uzgodnień i pozwoleń.

Zauważyć należy, że w przypadku realizacji obiektu liniowego o znacznej długości wielokrotnie może zachodzić potrzeba wprowadzenia zmian, w zakresie wskazanym w art. 36 ust. 5 ustawy – Prawo budowlane, co skutkować będzie koniecznością uzyskania przez inwestora decyzji o zmianie pozwolenia na budowę i prowadzić do przedłużenia czasu realizacji inwestycji.

Proponowane rozwiązanie pozwoli na sprawne prowadzenie inwestycji, jednocześnie chroniąc interesy właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości sąsiednich oraz wykluczając dowolność postępowania po stronie inwestora w związku z tym, że odstępianie, które prowadzi do zwiększenia obszaru oddziaływania inwestycji na nieruchomościach sąsiednich, narusza inne rozstrzygnięcia dotyczące inwestycji lub wymaga uzyskania opinii, uzgodnień, pozwoleń i innych dokumentów, określonych

w przepisach szczególnych, uznaje się za odstępienie istotne, co skutkuje koniecznością wydania przez organ administracji architektoniczno-budowlanej decyzji o zmianie decyzji o pozwoleniu na budowę.

Podkreślić należy, że analogiczne do wprowadzanego w art. 15 ust. 8 rozwiązanie znaleźć można w art. 32a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych.

Art. 16

Zgodnie z projektem ustawy, do usuwania drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji, przygotowywanej przez Gaz-System, z wyjątkiem drzew i krzewów usuwanych z nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, nie stosuje się przepisów art. 16 ust. 1–3 oraz przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody w zakresie obowiązku uzyskiwania zezwoleń na ich usunięcie oraz opłat z tym związanych. Zmiana oznacza, że w stosunku do drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji przygotowywanej przez wyżej wymienioną Spółkę nie będzie wydawane pozwolenie na ich usunięcie (z wyjątkiem drzew i krzewów usuwanych z nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, do których znajdują zastosowanie przepisy o ochronie przyrody), na Gaz-System nie zostanie nałożony obowiązek dokonania inwentaryzacji znajdujących się na wyżej wymienionym terenie drzew i krzewów oraz sporządzenia planu zagospodarowania zielenią, wyżej wymieniony inwestor nie będzie uiszczał opłaty za usunięcie drzew i krzewów i nie będzie można nałożyć na niego obowiązku przesadzenia ich we wskazane miejsce lub wykonania nasadzeń zastępczych.

Zauważyć należy, że w obowiązującym stanie prawnym, w przypadku realizacji gazociągu przebiegającego przez tereny nieleśne, należy przygotowywać, zgodnie z art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy terminalowej, inwentaryzację znajdujących się na terenie objętym wnioskiem drzew i krzewów, na usunięcie których wymagane jest zezwolenie. Zgodnie z art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy terminalowej inwestor sporządza plan gospodarki zielenią, jako część projektu zagospodarowania działki lub terenu, w którym określa przyczynę i termin zamierzonego usunięcia poszczególnych drzew lub krzewów, wielkość powierzchni, z której zostaną usunięte krzewy, oraz planowane nasadzenia zastępcze. Inwestor uiszcza również opłatę za usunięte drzewa i krzewy. Wyżej

wymienione obowiązki w znaczący sposób opóźniają realizację inwestycji, a czasem nie są możliwe do wykonania (np. uczynienie zadość obowiązkowi przesadzenia drzew i krzewów często nie było możliwe ze względu na niemożliwość wskazania odpowiedniej nieruchomości, na którą można by było przenieść drzewa i krzewy). Ponadto obowiązek uiszczania opłat za usunięcie drzew i krzewów stanowi sytuację, w której spółka, której wyłącznym akcjonariuszem jest Skarb Państwa, uiszcza opłaty na rzecz innych podmiotów należących do sektora publicznego.

Proponowana zmiana art. 16 umożliwi sprawniejsze przygotowanie i prowadzenie inwestycji w zakresie terminalu. Zauważyć należy, że przewidziane w projekcie rozwiązanie pozwala na wybudowanie, w założonym terminie, infrastruktury umożliwiającej stabilne, ciągłe i bezpieczne dostawy gazu ziemnego na terytorium całego kraju, co pozwoli na rozwój społeczny i gospodarczy. Takie działanie jest zgodne z ideą zrównoważonego rozwoju. Podkreślić należy również, że wprowadzane w projekcie ustawy zmiany zwiększą bezpieczeństwo ekologiczne, co osiągnięte zostanie dzięki wybudowaniu infrastruktury, umożliwiającej import i przesyłanie niskoemisyjnego paliwa kopalnego, jakim jest gaz. Kierując się koniecznością zrównoważonego rozwoju Rzeczypospolitej Polskiej, zachowano jednocześnie regulacje, dzięki którym możliwy będzie należyty poziom ochrony środowiska w odniesieniu do gospodarowania drzewami i krzewami. Po pierwsze projekt ustawy przewiduje, że z uproszczonego trybu będzie mógł skorzystać jedynie inwestor będący operatorem systemu przesyłowego, realizujący zadania wynikające z ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne. Po drugie projekt ustawy nie wyklucza możliwości nałożenia na inwestora, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji, konieczności dokonania kompensacji przyrodniczej. Po trzecie przepisy o ochronie przyrody znajdują zastosowanie w przypadku usuwania drzew i krzewów znajdujących się na, objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji, nieruchomościach wpisanych do rejestru zabytków. Z powyższego wynika, że wprowadzona zmiana, umożliwiając realizację idei zrównoważonego rozwoju poprzez sprawne prowadzenie inwestycji, zapewnia należyty poziom ochrony środowiska oraz przyczynia się do zwiększenia bezpieczeństwa ekologicznego Rzeczypospolitej Polskiej. Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że wprowadzane projektem ustawy zmiany są adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu, nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na jego osiągnięcie, a przewidziane regulacje nie

stanowią nadmiernego ograniczenia obowiązku władz publicznych w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa ekologicznego współczesnemu i przyszłym pokoleniom (art. 74 ust. 1 Konstytucji) oraz ochrony środowiska (art. 74 ust. 2 Konstytucji).

Podnieść należy, że analogiczne regulacje, dotyczące wyłączenia przy realizacji inwestycji przepisów ustawy o ochronie przyrody, są przewidziane w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, art. 9yc ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych oraz art. 16 ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego.

Art. 17

Nowe brzmienie art. 17 przewiduje zmianę organów właściwych do wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie i przekazanie kompetencji wojewódzkiemu inspektorowi nadzoru budowlanego, a także Głównemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego, jako organowi wyższego stopnia. Podkreślić należy, że w związku z koniecznością przeprowadzenia przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na użytkowanie inwestycji obowiązkowej kontroli, która wymaga specjalistycznej wiedzy, w wielu województwach dochodziło do zawierania pomiędzy wojewodami a wojewódzkimi inspektorami nadzoru budowlanego porozumienia, w wyniku czego odbioru obiektów zrealizowanych na podstawie ustawy terminalowej oraz przygotowania treści decyzji o pozwoleniu na użytkowanie dokonują organy nadzoru budowlanego. W związku z tym celowe jest wprowadzenie regulacji, która sankcjonowałaby istniejący stan faktyczny i przekazywała kompetencję do przeprowadzenia obowiązkowej kontroli i późniejszego wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie inwestycji organowi, który dokonuje tego aktualnie, na podstawie porozumień.

Art. 17 ust. 2 w projektowanym brzmieniu stanowi, że do pozwolenia na użytkowanie stosuje się odpowiednio przepisy art. 7, który reguluje kwestię terminu, jaki organ ma na wydanie decyzji oraz kar za jej nieterminowe wydanie. Regulacja ma charakter dyscyplinujący organy wydające decyzje. Jednocześnie termin dany organom na

wydanie decyzji jest zbieżny z tym, który wynika z ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Karę pieniężną, o której mowa w art. 7 ust. 1, wojewódzkiemu inspektorowi nadzoru budowlanego wymierza Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.

W związku z tym, że to wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego będzie organem właściwym do wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, w proponowanym brzmieniu art. 17 ust. 4 przeniesiono na niego obowiązek przeprowadzenia obowiązkowej kontroli i poinformowania inwestora o jej terminie.

Art. 19

Proponowany art. 19 ust. 3a wprowadza 45-dniowy termin na rozpatrzenie odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydanych dla inwestycji. Zmieniany ust. 4 stanowi, że do terminów wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz rozpatrzenia odwołania od tej decyzji nie stosuje się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, w szczególności w ramach postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu. W ust. 5 wprowadzono obowiązek niezwłocznego przekazania ministrowi właściwemu do spraw transportu kopii decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 1, oraz kopii decyzji wydanej w wyniku rozpatrzenia odwołania od decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 1. W ust. 6 określono, że o każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 1, właściwy do rozpatrzenia sprawy organ zawiadamia strony postępowania, ministra właściwego do spraw środowiska, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej i Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. O każdym przypadku nierozpatrzenia w terminie odwołania od decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 1, właściwy do rozpatrzenia sprawy organ zawiadamia natomiast strony postępowania, ministra do spraw środowiska i Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. Powiadomienie ministra właściwego do spraw środowiska, Pełnomocnika Rządu oraz Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska ma na celu dyscyplinowanie orzekających organów oraz zmuszenie ich do wyznaczenia nowego

terminu rozpatrzenia spraw. Ponadto obowiązek nałożenia kary, o którym mowa poniżej, przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska albo ministra właściwego do spraw środowiska nie mógłby zostać prawidłowo zrealizowany bez wiedzy tego organu o nieterminowym wydaniu decyzji.

Nowelizacja przepisu wprowadza obowiązek wymierzenia, przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w drodze postanowienia, kary w wysokości 1000 zł w przypadku niewydania w terminie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydanych dla inwestycji. Analogiczną karę w przypadku nierozpatrzenia odwołania od tej decyzji w terminie wskazanym w ustawie terminalowej nakłada na właściwy organ minister właściwy do spraw środowiska. Ustalając, czy doszło do nieterminowego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub rozpatrzenia odwołania od tej decyzji, minister właściwy do spraw środowiska nie wlicza, do terminów, o których mowa w ust. 3 i 3a, terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, w szczególności w ramach postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu. Przepis reguluje także kwestię skutków nieuiszczenia kary w terminie oraz przesądza, że uiszczone kary stanowią dochód budżetu państwa. Podkreślić należy, że na gruncie ustawy terminalowej, organy orzekające w pierwszej instancji, a także organy odwoławcze znacznie przekraczały ustawowy czas na wydanie decyzji. Zauważyć należy, że bez decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania inwestor nie może rozpocząć prac związanych z jej przygotowaniem i realizacją. Jednocześnie wskazania wymaga, że mając na uwadze skomplikowany charakter prowadzonych postępowań, organowi wyższej instancji wyznaczony został 45-dniowy termin na rozpatrzenie odwołania od decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 1, a więc termin dłuższy niż wynikający z ogólnych norm prawa administracyjnego. Ponadto do biegu terminu nie są wliczane opóźnienia niezwiązane z działaniami albo zaniechaniami organu orzekającego oraz terminy przewidziane w przepisach prawa do dokonania określonych czynności.

Art. 19a–19c

Proponowane brzmienie art. 19a ust. 1 umożliwi inwestorowi wejście na teren cudzej nieruchomości i przeprowadzenie na niej pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych

do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla inwestycji, jeżeli ich wykonanie jest wymagane na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Ponadto inwestor może przeprowadzić na cudzej nieruchomości prace polegające na wykonaniu badań archeologicznych, geologicznych, hydrogeologicznych lub określeniu geotechnicznych warunków posadowienia obiektu, niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, o pozwolenie na budowę inwestycji lub decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji inwestor zobowiązany jest wystąpić do właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości. Wydanie decyzji, o której mowa w art. 19a ust. 1, jest możliwe jedynie wówczas, gdy inwestor nie uzyska zgody właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości w terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia inwestora.

Art. 19a ust. 4 określa elementy, jakie zawierać ma wniosek, do właściwego miejscowo wojewody, o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren cudzej nieruchomości. Wniosek ma być skonstruowany w sposób pozwalający na określenie charakterystyki prowadzonej inwestycji, terenu, na którym będą wykonywane prace, oraz ich zakresu. Zakres informacji, do których podania zobowiązany jest inwestor, pozwala na precyzyjne wskazanie w decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 1, jakie pomiary, prace lub badania, na jakim terenie, w jakim celu oraz terminie zostaną przeprowadzone. Załącznikiem do wniosku jest oświadczenie inwestora o braku zgody właściciela lub użytkownika wieczystego na wejście na teren nieruchomości.

Art. 19a ust. 6 reguluje procedurę postępowania w przypadkach, w których prace, pomiary lub badania mają zostać wykonane na nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

W art. 19a ust. 7 wskazano, że sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości określone w uzgodnieniu inwestora z właścicielem albo użytkownikiem wieczystym nieruchomości albo w decyzji wojewody nie mogą powodować zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub kolejowego czy wstrzymania ruchu kolejowego.

Ponadto zamknięcie dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy istnieje możliwość zorganizowania objazdów.

Art. 19b reguluje postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości, a także określa, że decyzja wydawana jest na czas określony, nie dłuższy niż 3 lata. Wprowadzona regulacja ma na celu umożliwienie inwestorowi podjęcie prac niezbędnych w celu uzyskania decyzji, na podstawie których może rozpocząć przygotowania i prowadzenie inwestycji. Dzięki regulacji możliwe będzie szybsze przygotowanie i prowadzenie inwestycji.

W art. 19c zamieszczone zostało zobowiązanie inwestora do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego po zakończeniu pomiarów, badań lub prac, a jeżeli takie przywrócenie nie jest możliwe, do pokrycia szkód w tym zakresie. Decyzję w zakresie odszkodowania wydaje wojewoda. Poza kosztami odszkodowania inwestor zobowiązany jest pokryć koszty ustalenia tego odszkodowania. W celu określenia warunków pokrycia kosztów ustalenia wysokości odszkodowania inwestor zawiera porozumienie z wojewodą. Sposób ustalenia wartości odszkodowania określony został w art. 19c ust. 3 i 4. Proponowane w art. 19a–19c rozwiązanie pozwoli na sprawniejsze przygotowanie inwestycji przez inwestora. Zauważyć należy, że ustawa w precyzyjny sposób określa katalog czynności, do których uprawniony jest inwestor, dając podstawę do wykonania pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do uczynienia zadość obowiązkowi wynikającym z ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko albo niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 19 ust. 1 ustawy terminalowej. Projekt ustawy daje pierwszeństwo porozumieniu inwestora z właścicielem lub użytkownikiem wieczystym nieruchomości. Decyzja, o której mowa w art. 19a ust. 1, ma charakter subsydiarny, a więc może zostać wydana jedynie w przypadku, gdy inwestor nie będzie w stanie uzgodnić przewidywanego sposobu, zakresu i terminów korzystania z nieruchomości z jej właścicielem lub użytkownikiem wieczystym, a co za tym idzie uzyskać tytułu pozwalającego mu na wejście na teren nieruchomości i spełnienie wymagań przewidzianych przepisami prawa. W art. 19c wprowadzono regulacje zabezpieczające interes ekonomiczny właścicieli i użytkowników wieczystych, zobowiązując inwestora do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego albo, jeżeli nie jest ono

możliwe, wypłaty odszkodowania. Podkreślić należy, że w obowiązującym stanie prawnym, w celu wykonania czynności, o których mowa w art. 19a ust. 1, inwestor musiał zawierać z właścicielami albo użytkownikami wieczystymi nieruchomości umowy, które dawały tytuł prawny do wyżej wymienionych prac. Negocjacje warunków wejścia na teren nieruchomości często stanowiły długotrwały proces wpływający na niemożliwość terminowej realizacji inwestycji. Niejednokrotnie dochodziło również do niewyrażenia przez właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości zgody na wykonanie czynności, o których mowa w art. 19a ust. 1, co w znaczący sposób utrudniało sporządzenie karty informacyjnej przedsięwzięcia, raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko albo wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 19 ust. 1, a co za tym idzie przygotowywanie i prowadzenie inwestycji. Mając na uwadze konieczność zapewnienia inwestorowi możliwości uczynienia zadość obowiązkom, o których mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, sporządzenia wniosków o wydanie decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 19 ust. 1, oraz planowany termin, do którego zrealizowane mają zostać inwestycje przewidziane w ustawie terminalowej i projekcie ustawy, wprowadzenie przepisów art. 19a–19c uznać należy za niezbędne. Zauważyć należy również, że projekt ustawy określa zakres czynności, do których uprawniony jest inwestor, precyzyjnie wskazuje elementy wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w art. 19a ust. 3, a także zobowiązuje inwestora do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego po wykonaniu prac albo, gdy takie przywrócenie nie jest możliwe, do wypłaty stosownego odszkodowania. Interes właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości został więc należycie zabezpieczony. Rozwiązania przewidziane w art. 19a–19c ustawy terminalowej w projektowanym brzmieniu są adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu, polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Zauważyć należy, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie wyżej wymienionego celu, a projektowane regulacje nie stanowią nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie zagwarantowanych praw, takich jak prawo własności albo inne prawa majątkowe (art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji).

Analogiczna do wprowadzanej w art. 19a–19c regulacja została przewidziana w ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących.

Art. 19d

Zgodnie z art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (dalej: „ustawa – Prawo energetyczne”), podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa w przedsiębiorstwie energetycznym, do którego sieci ubiega się o przyłączenie, wniosek o określenie warunków przyłączenia. Warunki, jakie spełniać ma wyżej wymieniony wniosek, określone są w art. 7 ust. 8d ustawy – Prawo energetyczne, zgodnie z którym należy do niego dołączyć m.in. dokument potwierdzający tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, na której jest planowana inwestycja określona we wniosku. Na gruncie dotychczasowego brzmienia ustawy terminalowej, przedsiębiorstwa energetyczne przyjmowały, że inwestor nabywa tytuł prawny do korzystania z nieruchomości z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji staje się ostateczna. Mając na uwadze to, że uzyskanie warunków przyłączenia do sieci jest inwestorowi niezbędne już na wcześniejszym etapie, konieczne stało się zwolnienie inwestora z obowiązku dołączania do wniosku o określenie warunków przyłączenia do sieci dokumentów potwierdzających ten tytuł prawny do dysponowania nieruchomością. Inwestor zobowiązany jest zawrzeć we wniosku pozostałe elementy, o których mowa w art. 7 ust. 8d pkt 1–3 ustawy – Prawo energetyczne.

Podkreślić należy jednocześnie, że wprowadzane w projekcie ustawy zmiany nie mają wpływu na normy wyrażone w art. 7 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, zgodnie z którymi obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci pomiędzy podmiotem ubiegającym się o przyłączenie do sieci a przedsiębiorstwem energetycznym, zajmującym się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii, uzależniony jest od posiadania przez ubiegającego się o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci tytułu prawnego do nieruchomości, do których paliwa gazowe lub energia mają być dostarczane. Wprowadzona zmiana nie stanowi ingerencji w prawa właściciela albo podmiotu posiadającego inny tytuł prawny do nieruchomości, to jest prawa gwarantowane w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji.

Art. 20 ust. 7

Dotychczasowe brzmienie art. 20 ust. 7 budziło wątpliwości interpretacyjne dotyczące zakresu nieruchomości, na których ustanawia się trwały zarząd na rzecz Urzędu Morskiego w Szczecinie. W związku z tym wprowadzono zmianę polegającą na doprecyzowaniu, iż trwały zarząd na rzecz Urzędu Morskiego w Szczecinie ustanawia się na tych nieruchomościach, na których realizuje on, zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy terminalowej, inwestycje.

Art. 20 ust. 14

Zmiana art. 20 ust. 14 ma charakter redakcyjny, a także wynika z dodania art. 20 ust. 6a. Zgodnie z obowiązującym brzmieniem przepisu art. 20 ust. 14, z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji inwestor uzyskuje prawo do dysponowania nieruchomościami, o których mowa w ust. 3 i 12 oraz w art. 24 ust. 1, na cele budowlane niezbędne do realizacji i eksploatacji inwestycji. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 20 ust. 14, inwestor uzyskuje wyżej wymienione prawo w stosunku do nieruchomości, o których mowa w art. 20 ust. 3, 6a oraz art. 24 ust. 1. Zauważyć należy, że przywoływany w obowiązującym brzmieniu art. 20 ust. 12 odnosi się do nieruchomości gruntowych stanowiących własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego. Nieruchomości stanowiące własność samorządu terytorialnego zawierają się w kategorii określonej w art. 20 ust. 3, a więc odwoływanie się do nich poprzez art. 20 ust. 12 jest zbędnym powtórzeniem. Nieruchomości Skarbu Państwa są natomiast, w projekcie ustawy, określone w art. 20 ust. 6a, w związku z czym konieczne było dodanie do katalogu z art. 20 ust. 14, art. 20 ust. 6a oraz usunięcie art. 20 ust. 12.

Art. 22

Zmiany w art. 22 ust. 1 i 2 określają zakres nieruchomości, wobec których wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji prowadzi do wydania przez wojewodę decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu lub zarządu w odniesieniu do gruntów w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe (dalej: „LP”) oraz wygaśnięcia, z mocy prawa, umów najmu, dzierżawy lub użyczenia.

W dotychczasowej treści przepisu art. 22 ust. 1 odniesiono się błędnie do nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji przewidywała skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, zamiast nieruchomości objętych

skutkiem, o którym mowa w art. 20 ust. 3 i 6 (a po nowelizacji również ust. 6a). Powyższe oznaczało, że możliwe było wydanie decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu bądź zarządu LP w stosunku do nieruchomości, co do których, zgodnie z art. 24 ust. 1, ograniczono sposób korzystania, a nie istniała podstawa pozwalająca na wygaszenie tych zarządów w stosunku do nieruchomości, co do których inwestor, z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji stała się ostateczna, uzyskiwał prawo użytkowania wieczystego. W związku z tym, że nie jest możliwe łączne wykonanie uprawnień wynikających z prawa użytkowania wieczystego oraz trwałego zarządu (bądź zarządu LP) w stosunku do tej samej nieruchomości, konieczne okazało się wprowadzenie zmiany przepisu art. 22 ust. 1. Zaniechanie nowelizacji przepisu uniemożliwiłoby inwestorowi dysponowanie nieruchomością, do której przysługiwałoby mu prawo użytkowania wieczystego, z wyłączeniem innych osób i przygotowanie oraz prowadzenie inwestycji.

Odnosząc się do zmian przepisu art. 22 ust. 2, wskazać należy, że również ona ma na celu zapewnienie inwestorowi możliwości niezwłocznego skorzystania z nieruchomości, co do których przysługuje mu prawo użytkowania wieczystego. W związku z tym niezbędne jest wprowadzenie regulacji, na podstawie której, z mocy prawa (w miejsce dzisiejszego wypowiedzenia), wygasną umowy zobowiązaniowe, których przedmiotem są nieruchomości określone w treści decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 7 i 7a ustawy terminalowej w projektowanym brzmieniu. Podkreślić należy, że wprowadzana zmiana ogranicza wygaśnięcie umów jedynie w stosunku do nieruchomości, wobec których, z chwilą uzyskania przez decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji waloru prawomocności, inwestor uzyska prawo użytkowania wieczystego, a nie (jak przewiduje art. 22 ust. 2 w aktualnym brzmieniu) w stosunku do wszystkich nieruchomości, które są przeznaczone na inwestycje i stanowią własność Skarbu Państwa. Ze względu na zakres uprawnień przysługujących najemcy, dzierżawcy albo uprawnionemu z tytułu umowy użyczenia utrzymanie ich w stosunku do nieruchomości, wobec których inwestor nabył prawo użytkowania wieczystego, w znaczący sposób ograniczałoby możliwości zagospodarowania przez niego nieruchomości i prowadziłyby do utrudnienia albo niemożliwości przygotowania i prowadzenia inwestycji. W związku z tym za konieczne uznać należy wprowadzenie rozwiązania, na podstawie którego wyżej wymienione stosunki zobowiązaniowe wygasną z mocy prawa. Podkreślić należy, że nieruchomości,

do których inwestor nabywa prawo użytkowania wieczystego, przeznaczane są najczęściej pod budowę tłoczni gazu, której budowa i funkcjonowanie nie jest możliwe do pogodzenia z wykonywaniem praw z tytułu stosunku najmu, dzierżawy czy użyczenia. W związku z powyższym, mając na uwadze to, że osiągnięcie celu polegającego na zapewnieniu inwestorowi możliwości wykonywania uprawnień wynikających z prawa użytkowania wieczystego, a co za tym idzie możliwość przygotowania i prowadzenia inwestycji, nie jest możliwe w inny sposób, wprowadzoną zmianę należy uznać za konieczną i adekwatną do realizacji zamierzonego celu. Wygaśnięcie umów z mocy prawa daje inwestorowi pewność, co do stanu prawnego nieruchomości, na której ma przygotowywać lub prowadzić inwestycje, i pozwala mu na korzystanie z nieruchomości w ramach przysługującego mu prawa użytkowania wieczystego. Ponadto, poprzez precyzyjne uregulowanie skutków, jakie wiążą się z uzyskaniem przez decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji waloru prawomocności, rozwiązanie zaproponowane w art. 22 ust. 2 gwarantuje pewność sytuacji prawnej podmiotów będących stroną umowy użyczenia, najmu bądź dzierżawy. Jednocześnie w art. 22 ust. 2 zagwarantowano uprawnionym z umów odszkodowanie, od Skarbu Państwa, za straty poniesione na skutek ich wygaśnięcia, a także wskazano miesięczny termin, po upływie którego umowa wygasa, dzięki czemu zapewniona została kompensata straty oraz czas na przygotowanie się do wygaśnięcia umowy. Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że przewidziana w art. 22 ust. 2 ustawy terminalowej w projektowanym brzmieniu ingerencja w, chronione w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji, prawo własności oraz inne prawa majątkowe nie jest nadmierna w zestawieniu z celem, którego osiągnięcie ma zapewnić.

Art. 23 ust. 12

W projekcie ustawy doprecyzowano, że w przypadku wypłaty odszkodowań, o których mowa w art. 23, nie stosuje się art. 132 ust. 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Celem zmiany jest wykluczenie, powstałej na gruncie obowiązującej ustawy terminalowej, wątpliwości dotyczącej tego, czy inwestor może pokryć koszty wypłaty odszkodowania w przypadkach określonych w art. 23. Nowe brzmienie przepisu jednoznacznie przesądza, że organem właściwym do wypłaty odszkodowania przysługującego od Skarbu Państwa jest wojewoda, inwestor nie ponosi kosztów wypłaty tego odszkodowania, a jedynie może, na podstawie porozumienia zawartego z wojewodą, pokryć koszty jego ustalenia. Podkreślić należy, że inwestor

staje się użytkownikiem wieczystym nieruchomości, o których mowa w proponowanym brzmieniu art. 20 ust. 6 i 6a, i uiszcza na rzecz Skarbu Państwa opłatę z tego tytułu. Niezasadne byłoby obciążanie inwestora koniecznością pokrycia kosztów odszkodowania za przejście nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa oraz uiszczania opłaty z tytułu użytkowania wieczystego tej samej nieruchomości.

Art. 25 i art. 26

Uchylenie art. 25 i art. 26 jest związane ze zmianą art. 24 ust. 1 oraz dodaniem art. 25a, które w wyczerpujący sposób regulują kwestię pozyskania prawa i korzystania przez inwestora z gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, w przypadku, w którym inwestycja wymaga przejścia przez te grunty.

Treść decyzji wydawanej na podstawie art. 24 ust. 1, w zakresie, w jakim dotyczy gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy bądź gruntów objętych obszarem kolejowym, konsumuje uprawnienie określone w art. 25 ust. 1, natomiast porozumienie, o którym mowa w art. 25a ust. 1, albo decyzja, o której mowa w art. 25a ust. 3, zastępują porozumienia, o których jest mowa w aktualnym brzmieniu art. 25 ust. 2, oraz umowę użytkowania, o której mowa w art. 26.

Art. 25a

Wprowadzenie art. 25a wraz ze zmianą art. 24 ust. 1 ma na celu usunięcie rozbieżności interpretacyjnych związanych ze sposobem uzyskiwania tytułu do korzystania z gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy bądź gruntów objętych obszarem kolejowym.

Przepis art. 25a precyzuje procedurę uzgadniania warunków, na jakich inwestor może korzystać z wyżej wymienionych gruntów w ramach wykonywania prawa przysługującego mu na podstawie art. 24 ust. 1.

W art. 25a ust. 1 zostało określone, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 24 ust. 1, w stosunku do wyżej wymienionych gruntów uprawnia inwestora do wystąpienia do właściwego podmiotu wykonującego prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwego zarządcy drogi, właściwego zarządcy infrastruktury lub innego

podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym o zawarciu porozumienia określającego warunki wykonywania przysługującego mu prawa do wejścia na te grunty. Zawarte na podstawie proponowanego brzmienia art. 25a ust. 1 porozumienie lub decyzja wydana na podstawie art. 25a ust. 3 określa warunki wykonywania prawa do wejścia na wyżej wymienione grunty w związku z działaniami określonymi w art. 24 ust. 1, a więc budową inwestycji, a także pracami związanymi z jej rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii.

Zauważyć należy, że wprowadzona w art. 25a ust. 3 możliwość uzyskania przez inwestora decyzji regulującej warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na grunty ma charakter subsydiarny i inwestor został w pierwszym rzędzie zobowiązany do podjęcia próby uzgodnienia warunków korzystania z przysługującego mu prawa w drodze porozumienia. Dopiero w przypadku niezawarcia porozumienia w terminie 14 dni od otrzymania przez podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwego zarządcę drogi, właściwego zarządcę infrastruktury lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym wystąpienia inwestora, nabywa on uprawnienie do złożenia wniosku do wojewody o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego mu prawa do wejścia na grunty. Wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą inwestor może wystąpić do wojewody o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego mu prawa do wejścia na grunty, o których mowa w art. 25a ust. 1, jest związane z koniecznością zapewnienia inwestorowi możliwości przygotowania i prowadzenia inwestycji. Przedłużające się negocjacje z podmiotami, o których mowa w art. 25a, prowadziły do znacznego opóźnienia w realizacji inwestycji oraz przyjmowania przez inwestora, będącego spółką, której wyłącznym akcjonariuszem jest Skarb Państwa, i realizującego cel publiczny, niekorzystnych warunków korzystania z nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa bądź jednostek samorządu terytorialnego w związku z istnieniem konieczności szybkiego podjęcia prac związanych z przygotowaniem albo realizacją inwestycji. Wprowadzenie subsydiarnego trybu administracyjnego pozwala na wyeliminowanie wyżej wymienionej trudności. Wydając decyzję, wojewoda bierze pod uwagę interesy inwestora, a także właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, zarządcy drogi, właściwego zarządcy infrastruktury lub innego podmiotu

zarządzającego obszarem kolejowym, a także kwestię bezpieczeństwa ruchu drogowego lub prowadzenia transportu kolejowego. Strony postępowania są traktowane w ten sam sposób, a ich interesy oraz realizowane przez nie cele są wazone przez orzekający organ. Stronom przysługuje prawo do wniesienia odwołania od decyzji. Powyższe rozwiązania stanowią należyte zabezpieczenie interesów wszystkich stron postępowania. Wprowadzane rozwiązania należy więc uznać za adekwatne i niezbędne do realizacji celu polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślić należy, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie wyżej wymienionego celu, a przewidziana w projekcie ustawy regulacja nie stanowi nadmiernego ograniczenia w konstytucyjnie zagwarantowane prawa, np. w prawa określone w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP.

Odnosząc się do treści porozumienia, o którym mowa w art. 25a ust. 1, oraz decyzji, o której mowa w art. 25a ust. 3, wskazać należy, że ich treść jest zależna od tego, których gruntów będzie dotyczyć. Warunki zawarte w porozumieniu albo określone w decyzji nie mogą jednak powodować zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub kolejowego oraz wstrzymania ruchu kolejowego. Zamknięcie dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym jest natomiast dopuszczalne tylko wówczas, gdy istnieje możliwość zorganizowania objazdów.

Podkreślenia wymaga, że porozumienie, o którym mowa w art. 25a ust. 1, albo decyzja, o której mowa w art. 25a ust. 3, będą zawierały elementy określone do tej pory w umowie użytkowania gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, o której mowa w art. 261 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, oraz decyzji wydawanej przez właściwych zarządców dróg na podstawie art. 40 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, a także w porozumieniach zawieranych z właściwymi zarządcami infrastruktury lub innymi podmiotami zarządzających obszarem kolejowym. Mając na uwadze powyższe, należało wyłączyć zastosowanie wyżej przywołanych przepisów ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

Zarówno porozumienie, jak i decyzja nie mogą przewidywać konieczności uiszczenia przez inwestora opłat za wykonywanie przysługującego mu prawa do wejścia na grunty.

Zgodnie z art. 25a ust. 6 stronami postępowania o wydanie decyzji określającej warunki

wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na wyżej wymienione grunty są wyłącznie inwestor oraz właściwy zarządca drogi, właściwy zarządca infrastruktury lub podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

W postępowaniu o wydanie decyzji, o której mowa w art. 25a ust. 3, odpowiednie zastosowanie znajdują art. 5 ust. 4 i art. 7, z czego wynika, że termin na wydanie decyzji wynosi miesiąc, a nieterminowe wydanie decyzji skutkuje nałożeniem, na organ właściwy do wydania decyzji, w drodze postanowienia, kary w wysokości 1000 zł. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.

Art. 27

W projekcie ustawy nie przewiduje się konieczności uzyskiwania przez Gaz-System zezwolenia na usunięcie drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji, z wyjątkiem nieruchomości, na których będzie realizowana inwestycja towarzysząca, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. zi, do której zastosowanie znajdują przepisy art. 16 ust. 1–3. Zakres nieruchomości, z których Gaz-System może usuwać drzewa i krzewy, jest określony w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, a nie w decyzji o pozwoleniu na budowę, w związku z czym stała się konieczna zmiana art. 27 polegająca na dodaniu art. 27 ust. 1a i odwołaniu się w nim do decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Nowelizacja ma doprowadzić do stworzenia wyżej wymienionemu inwestorowi możliwości szybszego przygotowania nieruchomości do wykonywania na nich działań bezpośrednio związanych z realizacją inwestycji. Przewidziana do tej pory regulacja, zgodnie z którą zgoda na usunięcie drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji była wydawana w decyzji o pozwoleniu na budowę, w znaczący sposób przedłużała okres prowadzenia przez Gaz-System prac przygotowawczych do prowadzenia inwestycji i przesuwiała czas rozpoczęcia prac związanych bezpośrednio z budowaniem infrastruktury. W związku z koniecznością realizacji inwestycji określonych w ustawie terminalowej w projektowanym brzmieniu w terminie do 2022 r., stało się niezbędne wyposażenie inwestora, który przygotowuje i realizuje skomplikowane, głównie liniowe, inwestycje w możliwość prowadzenia prac polegających na przygotowaniu nieruchomości na wcześniejszym etapie.

Zaproponowana zmiana jest adekwatna i niezbędna do realizacji zamierzonego celu, nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na jego osiągnięcie, a przewidziane rozwiązania nie stanowią nadmiernego ograniczenia obowiązków władz publicznych wyrażonych w art. 74 ust. 1 (zapewnienie bezpieczeństwa ekologicznego współczesnemu i przyszłym pokoleniom) oraz art. 74 ust. 2 Konstytucji RP (ochrona środowiska). Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 27 ust. 2, Gaz-System może wystąpić o zawarcie porozumienia określającego warunki wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzętnięcia z chwilą wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, co wynika z dodawanego art. 14a, pozostali inwestorzy, a także Gaz-System realizujący inwestycję towarzyszącą, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. zi, mogą wystąpić o zawarcie porozumienia w momencie, w którym będą dysponowali decyzją o pozwoleniu na budowę. Niezawarcie porozumienia w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe wystąpienia uprawnia inwestora do wystąpienia do wojewody o ustalenie tych warunków w drodze decyzji. Organem wyższego stopnia w sprawie, o której mowa w zdaniu pierwszym w art. 27 ust. 2, jest minister właściwy do spraw środowiska.

Zmiana art. 27 ust. 2 polega na rozszerzeniu możliwości dokonania przez inwestora wyboru terminu, w którym może wystąpić o zawarcie porozumienia. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 27 ust. 2, inwestor może zwrócić się o zawarcie porozumienia w każdym czasie, po uzyskaniu stosownej decyzji. Określony w art. 27 ust. 2 30-dniowy termin na jego zawarcie liczy się od dnia otrzymania wystąpienia, a nie od dnia wydania odpowiedniej decyzji.

Zmiana art. 27 ust. 5, polegająca na odniesieniu się również do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji, jest związana ze zmianą art. 27 ust. 1 oraz dodaniem art. 27 ust. 1a.

Art. 31

Zmiana art. 31 ma na celu zapewnienie spójności pomiędzy ustawą terminalową a ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (dalej: „ustawa – Prawo zamówień publicznych”) oraz przepisami wydanymi na jej podstawie. Kwoty, o których mowa w art. 31, powinny odpowiadać kwotom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy – Prawo zamówień publicznych (aktualnie jest to rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 22 grudnia 2017 r.

w sprawie kwot wartości zamówień oraz konkursów, od których jest uzależniony obowiązek przekazywania ogłoszeń Urzędowi Publikacji Unii Europejskiej). W związku z tym, że kwoty wyrażone w wyżej wymienionych przepisach ulegają zmianom, co prowadzi do braku spójności systemu zamówień publicznych, za celowe uznano zrezygnowanie z bezpośredniego wskazania kwot w ustawie terminalowej oraz odesłanie do przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy – Prawo zamówień publicznych w zakresie, w jakim regulują one zamówienia sektorowe.

Jednocześnie należy zauważyć, że chociaż art. 31 nie ma zastosowania do inwestycji towarzyszących inwestycjom w zakresie terminalu, do inwestycji tych zastosowanie może znaleźć, przy spełnieniu określonych w nim przesłanek, art. 4 pkt 5 ustawy – Prawo zamówień publicznych.

Art. 34

W art. 34 ust. 1 ustawy terminalowej w aktualnym brzmieniu rzeczownik „decyzja” jest użyty w liczbie mnogiej, natomiast w art. 34 ust. 2–6 rzeczownik „decyzja” jest użyty w liczbie pojedynczej. W związku z tym, że przepisy rozdziału 6 znajdują zastosowanie do decyzji, o których mowa w ustawie terminalowej, z wyjątkiem decyzji, o których mowa w art. 19 ust. 1, art. 23 ust. 2 oraz art. 24 ust. 2, proponowana zmiana art. 34 ust. 1–6 polega na ujednoczeniu liczby, w której jest używany rzeczownik „decyzja”, i zastosowaniu liczby mnogiej.

Zmiana art. 34 ust. 4 polega również na wprowadzeniu odrębnego terminu na rozpatrzenie odwołania od decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji oraz decyzji o pozwoleniu na budowę. Skomplikowany charakter postępowania odwoławczego od decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1 oraz art. 15 ust. 1, oraz dotychczasowa praktyka w zakresie terminu rozpatrywania odwołań stanowią argument przemawiający za jego wydłużeniem. Proponowana zmiana wprowadza realny termin na rozpatrzenie odwołania od decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1 i art. 15 ust. 1.

Dodawany do art. 34 ust. 4a zawiera regulację odpowiadającą art. 7 ust. 3, który stosuje się do wydawania decyzji przez organ pierwszej instancji. Jest niezasadne obciążanie organu negatywnymi konsekwencjami wydania decyzji z przekroczeniem ustawowych terminów w sytuacjach, w których wynika ono z winy strony albo z okoliczności od niego niezależnych. Dodanie art. 34 ust. 7 ma na celu dyscyplinowanie organów wydających decyzje, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 lub art. 17 ust. 1,

a także rozpatrujących odwołania od tych decyzji, przez nałożenie na nie obowiązku poinformowania stron, ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, Pełnomocnika Rządu lub Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego o nieterminowym rozpatrzeniu sprawy, wskazania przyczyny zwłoki oraz nowego terminu załatwienia sprawy.

W dodawanych ustępach wprowadzono również obowiązek wymierzenia, przez ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, w drodze postanowienia, kary w wysokości 1000 zł w przypadku nierozpatrzenia odwołania od decyzji o pozwoleniu na budowę oraz pozwoleniu na użytkowanie inwestycji w terminie wskazanym w ustawie terminalowej. Przepis reguluje także kwestię skutków nieuiszczenia kary w terminie oraz przesądza, że uiszczone kary stanowią dochód budżetu państwa. Podkreślić należy, że na gruncie obowiązującej aktualnie ustawy terminalowej organy odwoławcze znacznie przekraczały czas na wydanie decyzji, a celem przepisu jest stworzenie mechanizmu pozwalającego na egzekwowanie terminowego rozpatrywania spraw.

Art. 36a

Zgodnie z proponowaną treścią art. 36a, zgodę na zmianę ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji wyraża wyłącznie inwestor, który wystąpił o wydanie tej decyzji, co pozwala na jej zmianę bez konieczności pozyskiwania zgody wszystkich stron postępowania. W przypadku niewprowadzenia tej regulacji, na podstawie art. 155 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, każda zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji wymagałaby zgody wszystkich stron, które brały udział w postępowaniu w sprawie wydania decyzji. Podkreślić należy, że w przypadku realizacji inwestycji, z uwagi na szeroki katalog stron postępowania, uzyskanie zgody wszystkich stron postępowania jest utrudnione, a może okazać się niemożliwe. Wprowadzana regulacja przewiduje procedurę zmiany ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji analogiczną do stosowanej w przypadku zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę w trybie art. 36a ustawy – Prawo budowlane, zgodnie z którą wydanie decyzji o zmianie pozwolenia na budowę następuje na wniosek inwestora i nie jest uzależnione od zgody pozostałych stron postępowania. Taka wykładnia tego przepisu jest podzielana przez orzecznictwo i doktrynę. Jednocześnie zauważyć należy, że strony postępowania w sprawie

wydania decyzji o lokalizacji inwestycji zachowują swój status w postępowaniu dotyczącym zmiany tej decyzji, o ile postępowanie dotyczy ich interesu prawnego (co wynika wprost ze stosowania art. 28 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego przy ustalaniu zakresu stron postępowania) i związane z nim prawa. W szczególności strony postępowania są informowane o wszczęciu postępowania, wydawanych aktach administracyjnych i innych podejmowanych przez organ czynnościach, przysługuje im prawo udziału w postępowaniu oraz wniesienia środków odwoławczych w przewidzianych prawem przypadkach.

W dodawanym projekcie ustawy art. 36a przewidziano rozwiązanie adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu. Ponadto analiza funkcjonujących przepisów pokazała, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej w terminie do 2022 r. Przewidziana w projekcie ustawy regulacja nie stanowi nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie gwarantowanych praw, np. określonych w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP prawa własności oraz innych praw majątkowych, a także określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny bezstronny i niezawisły sąd.

Warto zauważyć, że analogiczna regulacja funkcjonuje na gruncie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych.

Art. 37a

Art. 37a w obecnym brzmieniu określa, że wojewoda jest organem egzekucyjnym prowadzącym egzekucję obowiązków o charakterze niepieniężnym wynikających z decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 27 ust. 2. W związku z dodaniem art. 19a ust. 1 oraz art. 25a ust. 4, w których określono nowy, podlegający egzekucji, obowiązek o charakterze niepieniężnym, należało rozszerzyć katalog wymieniony w art. 37a.

Art. 38 pkt 2

Proponowane zmiany w art. 38 pkt 2 ustawy terminalowej doprecyzowują nazwy inwestycji towarzyszących ujętych w lit. c, f, g, h, s, t, u oraz z oraz pozwalają na realizację więcej niż jednego gazociągu przebiegającego na tej samej trasie. Ponadto, w związku z dodaniem art. 38 pkt 2 lit. zh, uchylono art. 38 pkt 2 lit. y.

Poza powyższym jest proponowane rozszerzenie listy inwestycji towarzyszących o następujące projekty:

- a) Budowa gazociągów łączących międzysystemowy Gazociąg Bałtycki (Baltic Pipe) stanowiący połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Królestwa Danii z węzłem lub tłocznia Goleniów w województwie zachodniopomorskim wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województwa zachodniopomorskiego.

Gazociągi stanowią połączenie polskiego systemu przesyłowego z międzysystemowym gazociągiem pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Danii. Gazociągi lądowe łączące gazociąg podmorski Baltic Pipe z węzłem Goleniów stanowią połączenie z Krajowym Systemem Przesyłowym i umożliwią fizyczne wprowadzenie gazu do systemu przesyłowego z nowego źródła jakim jest tzw. Brama Północna (rozbudowany terminal i Baltic Pipe). Z uwagi na dwukierunkowość połączenia Polska – Dania, gazociąg relacji Goleniów – Baltic Pipe umożliwi przepływ gazu z terminalu do Królestwa Danii. Gazociąg jest zlokalizowany w pobliżu istniejącej infrastruktury liniowej umożliwiającej efektywne przesłanie gazu z kierunku północnego w całym systemie przesyłowym zapewniając bezpieczeństwo dostaw, jak i zwiększając potencjał eksportowy Rzeczypospolitej Polskiej.

- b) Budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Ukrainy wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województwa podkarpackiego.

Gazociąg stanowi połączenie polskiego systemu przesyłowego z międzysystemowym gazociągiem pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Ukrainą. Nowe połączenie międzysystemowe Polska – Ukraina będzie bezpośrednio podłączone do węzła w Hermanowicach, a przez niego z gazociągiem Hermanowice – Strachocina i tłocznia oraz węzłem gazu Strachocina. Powyższe umożliwi współpracę z gazociągami należącymi do Korytarza Północ – Południe. Połączenie będzie odgrywać istotną rolę tranzytową i pozwoli na przesył gazu z terminalu w kierunku południowo-wschodnim. Połączenie to zapewni integrację regionalnych rynków gazu oraz wzrost bezpieczeństwa energetycznego wspólnego rynku gazu.

- c) Budowa gazociągu Swarzędów – Rozwadów wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw małopolskiego, świętokrzyskiego i podkarpackiego.

Gazociąg Swarzów – Rozwadów jest jednym z punktów połączenia wschodniej i zachodniej nitki Korytarza Północ – Południe. Wybudowanie gazociągu umożliwi przesył gazu z terminalu LNG do wschodniej i południowo-wschodniej części kraju. Jako gazociąg łączący nitki Korytarza Północ – Południe będzie pełnił istotną rolę jako droga tranzytowa przesyłu gazu z terminalu LNG w kierunku Środkowej Europy. Połączenie to zapewni integrację regionalnych rynków gazu oraz wzrost bezpieczeństwa energetycznego wspólnego rynku gazu.

- d) Budowa gazociągu Lewin Brzeski – Nysa wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województwa opolskiego.

Budowa gazociągu jest podyktowana zarówno względami technicznymi (eksploatacyjnymi), jak też potrzebami lokalnego rynku gazu. Analizy hydrauliczne systemu w regionie wykazały konieczność modernizacji układu i określiły parametry planowanego gazociągu. W ramach budowy będzie konieczne wykonanie zabezpieczeń na odgałęzieniach oraz ich modernizacja. Nowy gazociąg Lewin Brzeski – Nysa zapewni dostawy gazu do rejonu na poziomie umożliwiającym zaspokojenie zgłoszonych w podpisanych umowach i wydanych warunkach potrzeb odbiorców zlokalizowanych w południowo-zachodniej części województwa opolskiego oraz dla nowych potencjalnych odbiorców, gdyż nowy gazociąg będzie posiadał odpowiednie rezerwy przepustowości. Planowany gazociąg Lewin Brzeski – Nysa będzie miał początek na nowoprojektowanym gazociągu relacji Zdzieszowice – Wrocław i zastąpi stary, wyeksploatowany gazociąg DN 200/DN250.

- e) Budowa gazociągów Świnoujście – Goleniów wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województwa zachodniopomorskiego.

Pierwotne założenia projektowe wybudowanego gazoportu i gazociągu łączącego go z systemem przesyłowym zakładają możliwość rozbudowy terminala do przepustowości 7,5 mld m³/rok. W przypadku podjęcia decyzji o rozbudowie terminalu LNG do większej przepustowości budowa kolejnego gazociągu łączącego terminal LNG z węzłem gazu w Goleniowie będzie niezbędna.

- f) Budowa gazociągów w celu zmiany przebiegu trasy istniejących gazociągów przesyłowych wysokiego ciśnienia albo ich odbudowa, rozbudowa, przebudowa, remont, rozbiórka lub zmiana sposobu użytkowania, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi.

Zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej wymaga nie

tylko realizacji inwestycji polegających na budowie nowych elementów systemu gazowego, ale i utrzymania istniejących w należyłym stanie. Stworzenie infrastruktury pozwalającej na import gazu do Rzeczypospolitej Polskiej przy użyciu terminalu oraz międzysystemowego Gazociągu Bałtyckiego doprowadzi do osiągnięcia bezpieczeństwa energetycznego jedynie wówczas, gdy na terenie kraju będzie funkcjonować infrastruktura pozwalająca na jego przesyłanie. Powyższe nie może zostać osiągnięte bez odpowiednich inwestycji związanych z istniejącą infrastrukturą. Dodanie art. 38 pkt 2 lit. zg ma na celu umożliwienie inwestorowi dokonywania odbudowy, rozbudowy, przebudowy, remontu, rozbiórki lub zmiany sposobu użytkowania istniejących gazociągów przesyłowych wysokiego ciśnienia, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi. Ponadto w sytuacji, w której niezbędna okaże się zmiana przebiegu trasy istniejącego gazociągu, inwestor będzie uprawniony do działania polegającego na budowie gazociągu. W związku z koniecznością zapewnienia stabilnych, bezpiecznych i ciągłych dostaw gazu ziemnego do Rzeczypospolitej Polskiej do 2022 r. oraz umożliwienia rozprowadzania importowanego gazu, jest konieczne zapewnienie możliwości przygotowania i realizacji inwestycji, o których mowa w art. 38 pkt 2 lit. zg, w uproszczonym trybie przewidzianym w ustawie terminalowej. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu również zapewnienie komplementarności istniejącej i nowo powstałej infrastruktury. Realizacja inwestycji, o których mowa w art. 38 pkt 2 lit. zg, w trybie przewidzianym w przepisach ogólnych nie pozwoliłaby na osiągnięcie celu polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej w zamierzonym terminie.

- g) Budowa przyłączy i gazociągów służących do przyłączenia do systemu przesyłowego gazowego podmiotów przyłączanych, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi.

Do podstawowych zadań Gaz-System S.A. jako operatora systemu przesyłowego należy:

- utrzymanie systemu przesyłowego w stanie zapewniającym ciągłość dostaw gazu do odbiorców,
- modernizacja i rozbudowa systemu przesyłowego w celu zabezpieczenia ciągłości dostaw do obecnych i potencjalnych odbiorców oraz zaspokojenia potrzeb rozwojowych rynku gazu,

– przyłączanie nowych odbiorców do systemu przesyłowego.

Przy realizacji wymienionych zadań wskazanym wydaje się wsparcie legislacyjne, w postaci odpowiednich regulacji ustawowych. Wsparcie takie umożliwi sprawniejszą realizację zadań Gaz-System związanych z utrzymaniem i rozbudową systemu przesyłowego, szczególnie na etapie uzgodnień formalno-prawnych. Realizacja zadań przyłączeniowych odbywa się w oparciu o postanowienia umów o przyłączenie, w których zobowiązaniem Gaz-System jest ich terminowe wykonanie. Możliwość uzyskania wsparcia w postaci przepisów ustawy terminalowej pozwoli zagwarantować realizację przyłączeń w zakładanych terminach i budżecie. Natomiast opóźnianie realizacji zadań przyłączeniowych powoduje ograniczenie rozwoju rynku gazu oraz niepewność inwestycyjną podmiotów ubiegających się o przyłączenie.

Podkreślić należy również, że proponowana zmiana ustawy terminalowej w wyżej opisanym zakresie jest związana ze zmianą rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego (dalej: „rozporządzenie Ministra Gospodarki”), która została dokonana rozporządzeniem Ministra Energii z dnia 10 stycznia 2017 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego (dalej: „rozporządzenie Ministra Energii”). Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki w pierwotnym brzmieniu, do sieci przesyłowej gazowej mogły być przyłączane urządzenia, sieci lub instalacje, jeśli moc przyłączeniowa wynosiła co najmniej 5000 m³/h. Przepisami rozporządzenia Ministra Energii wskazano natomiast, że urządzenia i instalacje o mocy przyłączeniowej 45 000 m³/h lub większej nieprzyłączone do sieci gazowej dystrybucyjnej mogą być przyłączone do sieci przesyłowej o średnicy mniejszej niż DN 1300. Zmiana wprowadzona rozporządzeniem Ministra Energii doprowadziła do sytuacji, w której, na podstawie art. 38 pkt 2 lit. y ustawy terminalowej, GAZ-SYSTEM S.A. mógł budować gazociągi łączące sieć przesyłową z jednostkami wytwórczymi lub jednostkami kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne o mocy przyłączeniowej nie mniejszej niż 5000 m³/h wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi, jednak nie było możliwe przyłączenie tych jednostek, o ile moc przyłączeniowa była mniejsza niż 45 000 m³/h, do sieci przesyłowej. Na podstawie art. 38 pkt 2 lit. zh ustawy terminalowej w proponowanym brzmieniu

GAZ-SYSTEM S.A. będzie uprawniony do budowy przyłączy i gazociągów służących do przyłączenia do systemu przesyłowego gazowego podmiotów przyłączanych, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi. Spełnianie przez wyżej wymienione podmioty wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki pozwoli na ich przyłączenie do sieci przesyłowej gazowej. Jednocześnie, w związku z wprowadzaną w projekcie ustawy zmianą, została dostrzeżona konieczność podjęcia prac nad zmianą rozporządzenia Ministra Gospodarki w zakresie wprowadzenia do tego rozporządzenia przepisu pozwalającego na przyłączanie do sieci przesyłowej jednostek wytwórczych lub jednostek kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne o mocy przyłączeniowej nie mniejszej niż 5000 m³/h, to jest jednostek, o których mowa w uchylanym art. 38 pkt 2 lit. y ustawy terminalowej.

Z wprowadzeniem przepisu art. 38 pkt 2 lit. zh z jest związane uchylenie art. 38 pkt 2 lit. y, w związku z tym, że zakres inwestycji określony w proponowanym brzmieniu lit. zh konsumuje zakres inwestycji wskazanych w obecnym brzmieniu lit. y.

- h) Budowa stacji regazyfikacji LNG zasilających sieć przesyłową albo sieć dystrybucyjną przyłączoną do sieci przesyłowej wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi.

Stacje regazyfikacji LNG (tj. instalacje regazyfikacyjne LNG małej skali) będą wykorzystywane do udrożnienia systemu (likwidacja „wąskich gardeł”) – przez wykorzystanie technologii LNG do zasilania węzłowych punktów systemu w okresach szczytowego zapotrzebowania. Jest to metoda alternatywna do tradycyjnej rozbudowy i modernizacji systemu, szczególnie w rejonach, gdzie względy techniczne lub ekonomiczne ograniczają możliwości modernizacyjne dotychczasowymi metodami. Stacje regazyfikacji LNG zabezpieczą zapotrzebowanie na gaz w okresach szczytowych przez uzupełnianie występujących braków z wykorzystaniem infrastruktury regazyfikacyjnej i transportu lądowego LNG (tzw. *peak shaving*).

Art. 38 pkt 3

Budowa baz bunkrowania i przeładunku LNG wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi na terenie województw zachodniopomorskiego, pomorskiego i warmińsko-mazurskiego.

Stworzenie bazy infrastrukturalnej do świadczenia usług dodatkowych w postaci przeładunku i regazyfikacji LNG pozwoli na:

- wykorzystanie dostaw LNG na polski rynek w celu rozwoju rynku paliw alternatywnych,
- intensyfikację dostaw LNG w ramach wirtualnego gazociągu do obszarów pozbawionych dostępu do sieci przesyłowej,
- zabezpieczenie zapotrzebowania na gaz w okresach szczytowych, przez uzupełnianie występujących braków z wykorzystaniem infrastruktury regazyfikacyjnej i transportu lądowego LNG (tzw. *peak shaving*),
- promocję wykorzystania gazu ziemnego jako niskoemisyjnego paliwa oraz do realizacji celów środowiskowych i klimatycznych UE,
- wsparcie budowy zintegrowanego i konkurencyjnego rynku gazu ziemnego w regionie, charakteryzującego się wysokim poziomem bezpieczeństwa i dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego,
- popularyzację transportu intermodalnego i wkład w jego rozwój na terenie Rzeczypospolitej Polskiej oraz pozostałych krajów Unii Europejskiej.

Rozszerzenie i doprecyzowanie listy inwestycji towarzyszących w art. 38 pkt 2 i 3 zapewni uzyskanie możliwości przesyłania gazu z terminalu LNG do wszystkich regionów Polski, a także w ramach Korytarza Północ-Południe do krajów sąsiednich. Doprowadzi to do integracji rynków gazu w Europie Środkowo-Wschodniej.

Podkreślić należy, że istniejący system przesyłowy gazowy nie pozwala na wystarczające, stabilne, ciągłe i bezpieczne dostawy gazu ziemnego do Rzeczypospolitej Polskiej z kierunku innego niż wschodni i jego przysyłanie na całym terytorium kraju. Konieczne jest więc wykonanie inwestycji, które na to pozwolą. Na uwadze należy mieć to, iż stosowne inwestycje powinny zostać wykonane do 2022 r., w związku z czym jest niezbędne objęcie ich reżimem ustawy terminalowej.

Art. 39

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 39 ust. 1 oraz 1a, do inwestycji towarzyszących stosuje się przepisy rozdziałów 2, 3 i 6 oraz art. 43, z zastrzeżeniem że do inwestycji, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. zi, nie stosuje się art. 16 ust. 4 oraz art. 27 ust. 1a ustawy w proponowanym brzmieniu. Na podstawie art. 38 pkt 2 lit. zi, Gaz-System realizuje inwestycję polegającą na budowie stacji regazyfikacji LNG

zasilających sieć przesyłową albo sieć dystrybucyjną przyłączoną do sieci przesyłowej wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi. Wyżej wymienione zadanie nie może zostać powiązane z działalnością Spółki, do której jest ona zobowiązana jako operator systemu przesyłowego. W związku z tym zwolnienie Gaz-System z obowiązków, o których mowa w art. 16 ust. 1–3 ustawy terminalowej, mogłoby zostać uznane za pomoc państwa, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji przez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom i jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. W związku z tym, że w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. zi, znajdują zastosowanie przepisy art. 16 ust. 1–3 ustawy terminalowej, a wojewoda w pozwoleniu na budowę tej inwestycji zezwoli na usunięcie drzew lub krzewów znajdujących się na nieruchomościach, należało wyłączyć zastosowanie art. 27 ust. 1a w stosunku do wyżej wymienionej inwestycji towarzyszącej.

Art. 39a

W art. 39a przesądzono, że kosztami uzasadnionymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dotyczących kalkulacji taryfy, są również koszty realizacji, utrzymania i eksploatacji międzysystemowego Gazociągu Bałtyckiego (Baltic Pipe) oraz infrastruktury niezbędnej do jego obsługi zlokalizowanych na wodach terytorialnych lub w wyłącznej strefie ekonomicznej państw innych niż Rzeczpospolita Polska oraz koszty realizacji, utrzymania i eksploatacji tłoczni gazu zlokalizowanej na terytorium Królestwa Danii, niezbędnej do funkcjonowania międzysystemowego Gazociągu Bałtyckiego (Baltic Pipe), w części ponoszonej przez Operatora Gazociągów Przesyłowych Gaz-System S.A. Z powyższego wynika, że za koszty uzasadnione są uznawane wszelkie koszty ponoszone przez spółkę Gaz-System S.A. w związku z realizacją inwestycji wymienionych w ustawie terminalowej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, na wodach terytorialnych lub w wyłącznej strefie ekonomicznej państw innych niż Rzeczpospolita Polska oraz koszty realizacji, utrzymania i eksploatacji tłoczni gazu zlokalizowanej na terytorium Królestwa Danii, niezbędnej do funkcjonowania międzysystemowego Gazociągu Bałtyckiego.

Art. 39b

W art. 39b przesądzono, że w zakresie wynikających z ustawy terminalowej czynności,

dotyczących inwestycji towarzyszącej, o której mowa w art. 38 pkt 2 lit. h, właściwym miejscowo wojewodą jest wojewoda zachodniopomorski, a właściwym miejscowo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska jest Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie. Przepis ma na celu jednoznaczne wskazanie właściwych organów i wyeliminowanie możliwości powstania sporów kompetencyjnych, zwłaszcza w zakresie, w jakim decyzje będą dotyczyły polskich obszarów morskich.

Art. 40 ust. 5

Zmiana art. 40 ust. 5 wynika z wejścia w życie ustawy – Prawo wodne. W związku z tym, że art. 388 ust. 1 ustawy – Prawo wodne wprowadza określenie „zgoda wodnoprawna”, które jest szersze od określenia „pozwolenie wodnoprawne”, a także w związku z tym, że jest możliwe przeniesienie na podmiot inny niż uzyskujący decyzję również innych niż pozwolenie wodnoprawne aktów administracyjnych wymienionych w art. 388 ust. 1 ustawy – Prawo wodne, stało się konieczne odniesienie w art. 40 ust. 5 do szerszej kategorii, jaką jest „zgoda wodnoprawna”, zamiast do określenia „pozwolenie wodnoprawne”.

Art. 43

Zmiana art. 43 ust. 1 pkt 3 lit. b polega na określeniu, że w przypadku gdy lokalizacja inwestycji jest przewidziana w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy, a inwestor występuje o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w trybie ustawy terminalowej, w zakresie skutków, o których mowa w art. 20 lub art. 24 ust. 1 ustawy terminalowej w projektowanym brzmieniu, do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji nie stosuje się przepisu art. 6 ust. 3, z wyjątkiem art. 6 ust. 3 pkt 9 i z zastrzeżeniem ust. 1a.

Zmiana art. 6 ust. 3 pkt 9 proponowana w ustawie terminalowej nakłada na właściwego zarządcę drogi obowiązek odniesienia się w opinii również do kwestii parametrów technicznych zjazdów oraz sposobu, miejsca i warunków umieszczenia w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a jeżeli wniosek dotyczy budowy zjazdów – również ich lokalizacji. Treść opinii wydawanej na podstawie nowego brzmienia art. 6 ust. 3 pkt 9 jest więc szersza niż opinii, o których mowa w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym,

które są wydawane przez właściwych zarządców dróg w toku postępowania, w którym orzeka się o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub warunkach zabudowy. Powyższa uwaga dotyczy również opinii uzyskiwanych od właściwych zarządców dróg w związku z przystąpieniem do opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W celu prawidłowego zastosowania przepisów, przez organ wydający decyzję o lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, i wydania decyzji w zakresie skutków określonych w proponowanym brzmieniu art. 24 ust. 1 konieczne jest więc dołączenie do wniosku opinii właściwego zarządcy drogi, która zawiera elementy, o których mowa w art. 6 ust. 3 pkt 9 w proponowanym brzmieniu.

Jednocześnie w dodawanym art. 43 ust. 1a wskazano, że jeżeli wobec gruntów stanowiących pas drogowy objętych wnioskiem została wydana decyzja o lokalizacji lub przebudowie zjazdu lub decyzja o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, przepisu art. 6 ust. 3 pkt 9 ustawy terminalowej nie stosuje się w zakresie objętym tą decyzją. Dodanie ust. 1a ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w której, w stosunku do tych samych gruntów stanowiących pas drogowy, zostałaby wydana decyzja o lokalizacji lub przebudowie zjazdu lub decyzja o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami albo potrzebami ruchu drogowego oraz, w związku z wystąpieniem inwestora o wydanie decyzji w trybie art. 43 ust. 1 pkt 3, opinia właściwego zarządcy drogi, która treścią odpowiadałaby wcześniej wydanej przez niego decyzji. Celem wprowadzenia regulacji jest przyspieszenie procesu inwestycyjnego, a także wykluczenie konieczności faktycznego orzekania przez organ dwa razy w tej samej sprawie. Inwestor dołącza wyżej wymienione decyzje do wniosku, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 3. Z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, wydana na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 3, staje się ostateczna, wydane inwestorowi decyzje o lokalizacji lub przebudowie zjazdu, decyzje o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego wygasają w zakresie, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu wydana na podstawie wniosku obejmuje skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, wobec gruntów stanowiących pas drogowy. Powyższe rozwiązanie ma

na celu wyeliminowanie sytuacji, w której więcej niż jedna decyzja regulowałaby tę samą kwestię.

Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (dalej: „ustawa – Prawo ochrony środowiska”)

Art. 135 ust. 1 i 5

Zmiana art. 135 ust. 1 oraz ust. 5 ustawy – Prawo ochrony środowiska polega na dodaniu obiektów sieci gazowej do katalogu obiektów, dla których utworzony może zostać obszar ograniczonego użytkowania, w którym mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub obiektu.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie, obiektami sieci gazowej są: gazociągi, przyłącza gazowe, stacje gazowe, tłocznie gazu, oraz magazyny gazu wraz z układami rurowymi, a także wejścia, wyjścia lub obejścia i inne instalacje towarzyszące. Funkcjonowanie wyżej wymienionych obiektów, w szczególności tłoczni, stacji gazowych i zespołów zaporowo-upustowych, może wiązać się z potencjalnymi, lokalnymi uciążliwościami analogicznymi do tych, które wywoływane są przez zakłady lub obiekty wymienione w obecnym brzmieniu art. 135 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Mając to na uwadze, za zasadne należy uznać rozszerzenie katalogu obiektów, dla których jest możliwe utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania.

Nadanie nowego brzmienia art. 135 ust. 5 ustawy – Prawo ochrony środowiska ma na celu umożliwienie eksploatacji obiektów sieci gazowych wiążących się z uciążliwościami środowiskowymi, zanim obszar ograniczonego użytkowania zostanie utworzony. Zasięg i skala ponadnormatywnych oddziaływań obiektów sieci gazowej będzie uzależniona od rodzaju i typów oraz użytych urządzeń, związanych z przesyłem gazu, które nie są znane na etapie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Istnieje potrzeba, aby szacunkowe wartości prognozowane w tym zakresie w raporcie o oddziaływaniu na środowisko zostały zweryfikowane w ramach pomiarów faktycznych emisji, wykonywanych na potrzeby analizy porealizacyjnej. Z uwagi na strategiczny charakter obiektów sieci gazowych, niezasadnym wydaje się uzależnianie rozpoczęcia ich eksploatacji od długotrwałego i skomplikowanego procesu uchwalania

obszaru ograniczonego użytkowania.

Podkreślić należy, że obiekty sieci gazowej, o których mowa w proponowanym brzmieniu art. 135 ust. 1 i 5, służą zaspokajaniu potrzeb dużej grupy odbiorców i użytkowników i w ogólnym bilansie kosztów, korzyści społeczne oraz środowiskowe uzyskane na skutek wybudowania oraz funkcjonowania obiektów sieci gazowej są znaczne i przekraczają koszty ponoszone w związku z ich wybudowaniem i funkcjonowaniem.

Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: „ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku”)

Art. 72 ust. 2 pkt 1b

Celem dodania pkt 1b w art. 72 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku jest rozszerzenie katalogu decyzji administracyjnych, których zmiana nie skutkuje koniecznością zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji.

Przepis art. 72 ust. 2 pkt 1a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku zawiera zamknięty katalog decyzji, których zmiana nie jest związana z koniecznością zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji. W związku z tym, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji nie została wymieniona w katalogu określonym w art. 72 ust. 2 pkt 1a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, każda jej zmiana wiązała się z koniecznością zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji. Biorąc pod uwagę długotrwałość i stopień skomplikowania procedury administracyjnej zmierzającej do ustalenia bądź zmiany środowiskowych uwarunkowań, proponowany przepis przyczyni się do usprawnienia przygotowania inwestycji realizowanych na podstawie ustawy. Ponadto, mając na uwadze powyższe uwarunkowania, w nowelizacji rozszerzono katalog zmian, które mogą dotyczyć decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji i które nie skutkują koniecznością zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji. Jednocześnie w dodawanym art. 72 ust. 2 pkt 1b ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku określono granice dopuszczalnych zmian i wskazano, że zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji oraz decyzji o pozwoleniu na budowę

nie wymaga zmian decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji, o ile nie powoduje zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Art. 72 ust. 4b

Zmianą art. 72 ust. 4b ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku wydłużono termin, w którym inwestor, posiadający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach prowadzenia inwestycji, może wystąpić o wydanie decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1. W związku ze skomplikowanym charakterem prowadzonych na podstawie ustawy terminalowej inwestycji, a także ich liczbą, koniecznością łącznego prowadzenia wielu z nich oraz skoordynowania harmonogramu prac dotyczących wielu inwestycji, jest niezbędne zapewnienie inwestorowi posiadającemu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji wydłużonego czasu na wystąpienie o wydanie decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1. Obowiązujący aktualnie termin jest zbyt krótki, aby w tym czasie złożyć wszystkie wnioski o dalsze decyzje inwestycyjne i ich ewentualne zmiany. Co prawda obecne przepisy przewidują możliwość wydłużenia tego terminu o kolejne 4 lata, jednak jest to uzależnione od spełnienia warunków określonych w ustawie. Ponieważ ustawodawca przewidział już wydłużony termin ważności dla obiektu energetyki jądrowej, zasadnym wydaje się zastosowanie tego samego mechanizmu dla inwestycji w zakresie terminalu i inwestycji towarzyszących, których poziom złożoności jest porównywalny.

Art. 74 ust. 1 pkt 4 oraz art. 74 ust. 1c

Celem zmiany brzmienia art. 74 ust. 1 pkt 4 oraz ust. 1c ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku jest dodanie inwestycji w zakresie terminalu i inwestycji towarzyszących do katalogu przedsięwzięć, dla których nie jest wymagane złożenie m.in. mapy ewidencyjnej lub pozyskanie wypisu z rejestru gruntów, co ma uprościć postępowania administracyjne zmierzające do uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Należy zaznaczyć, że zgodnie z obowiązującymi interpretacjami Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska określenie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lokalizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko nie musi wiązać się z przywoływaniem numerów działek ewidencyjnych, w związku z czym za wystarczające należy uznać dołączenie do wniosku mapy sytuacyjno-wysokościowej, sporządzonej w skali umożliwiającej szczegółowe

przedstawienie terenu, którego dotyczy wnioski, oraz obejmującą obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Jednocześnie podnieść należy, że z uwagi na długość obiektów liniowych realizowanych na podstawie ustawy, liczba stron postępowania przekracza 20, a co za tym idzie nie dochodzi do indywidualnych powiadomień, a strony są powiadamiane w drodze obwieszczeń, dlatego jest celowe zastosowanie uproszczenia, o którym mowa w art. 74 ust. 1c ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, również w stosunku do postępowań dotyczących inwestycji w zakresie terminalu i inwestycji towarzyszących i odstąpienie od obowiązku dołączania do wniosku wypisu z rejestru gruntów lub innego dokumentu wydanego przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalającego na ustalenie stron postępowania, zawierającego co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione, numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Art. 77 ust. 4 pkt 2 i art. 82 ust. 1 pkt 4

Wprowadzone zmiany mają na celu wyłączenie inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszących z katalogu przedsięwzięć, dla których może być wymagane przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania na środowisko lub przeprowadzenie drugiej transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko. Utrzymanie wyżej wymienionej konieczności może doprowadzić do nawet kilkuletniego wydłużenia przygotowania niektórych z inwestycji realizowanych na podstawie ustawy. Podnieść należy, że ani ponowna ocena oddziaływania na środowisko, ani powtarzanie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko nie wynika z przepisów międzynarodowych, nic więc nie stoi na przeszkodzie, aby w tym zakresie ograniczyć uznaniowość organów administracji.

Art. 78 ust. 1 pkt 1 lit. c

Dodanie przepisu art. 78 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku spowoduje ograniczenie liczby inspektorów sanitarnych, którzy będą opiniować potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, a także ewentualne środowiskowe uwarunkowania, co usprawni realizację inwestycji. W świetle obecnie obowiązujących przepisów instalacje do przesyłu gazu, kwalifikowane

jako przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, podlegają opiniowaniu przez powiatowych inspektorów sanitarnych. Wiąże się to zarówno ze zwielokrotnieniem interesariuszy, jak i dodatkowymi obciążeniami organizacyjnymi (m.in. konieczność przygotowania przez inwestora kopii obszernej dokumentacji). W związku z powyższym, zgodnie z proponowaną zmianą, właściwym do wydania opinii w zakresie inwestycji w zakresie terminalu i inwestycji towarzyszących będzie państwowy wojewódzki inspektor sanitarny.

Art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. a

Celem zmiany art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku jest wprowadzenie mniej szczegółowego ujęcia lokalizacji inwestycji w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Praktyka stosowania przepisu art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. a w dotychczasowym brzmieniu wykazała, że orzekające organy w różny sposób określały miejsce realizacji inwestycji. Inwestor uzyskiwał również decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, w których były wskazywane numery działek ewidencyjnych. Powyższe utrudniało przygotowanie i prowadzenie inwestycji, gdyż na późniejszych etapach uzyskiwania decyzji, od inwestora żądano zachowania pełnej zgodności w zakresie wskazanych działek inwestycyjnych. Wprowadzony przepis ma na celu uregulowanie i ujednoczenie tej kwestii. Zaproponowane brzmienie przepisu pozwala na ustalenie lokalizacji inwestycji w dostateczny sposób, eliminując jednocześnie ryzyko nadmiernej szczegółowości, w zakresie lokalizacji inwestycji, na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Proponowana zmiana znacząco ograniczy opóźnienia wynikające ze zmian decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Art. 4

Uchylenie art. 6 w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami (dalej: „ustawa zmieniająca”) jest związane z wprowadzeniem, w art. 5 projektu ustawy, regulacji dotyczącej maksymalnych limitów wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wypłatę odszkodowań wynikających z ustawy terminalowej. Zauważyć należy, że szacując kwoty określone w art. 5 projektu ustawy, wzięto pod uwagę kwoty przewidziane w art. 6 ustawy zmieniającej. W związku z realizacją części inwestycji ujętych w

ustawie terminalowej oraz ustawie zmieniającej, a także koniecznością dodania nowych inwestycji, należało dokonać weryfikacji maksymalnych limitów wydatków. Podkreślenia wymaga, że przeprowadzona analiza i weryfikacja inwestycji pozwoliła na zmniejszenie łącznej kwoty wydatków przeznaczonych na wypłatę odszkodowań na podstawie specustawy z 45 470 000,00 zł do 37 690 000,00 zł.

Art. 5

W art. 5 projektu ustawy wprowadzono maksymalne limity wydatków z budżetu państwa, jakie zostaną przeznaczone na wypłatę odszkodowań na podstawie ustawy terminalowej, wynikające z wejścia w życie niniejszej ustawy. Limity wydatków zostały ustalone z uwzględnieniem harmonogramu realizowanych prac.

Nadzór nad zgodnymi z zatwierdzonym harmonogramem przygotowaniem i realizacją inwestycji w zakresie terminalu sprawuje Pełnomocnik Rządu (art. 3 ustawy terminalowej), w związku z czym również kwestia monitorowania limitu wydatków powinna leżeć w jego kompetencjach.

Art. 6

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 6 projektu ustawy, inwestycja towarzysząca przygotowywana lub realizowana na podstawie ustawy terminalowej jako infrastruktura niezbędna do obsługi inwestycji określonej w art. 38 pkt 2 lit. k ustawy terminalowej, w zakresie odcinka gazociągu Hermanowice – Granica Rzeczypospolitej Polskiej i Ukrainy, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy staje się inwestycją przygotowywaną lub realizowaną na podstawie art. 38 pkt 2 lit. zc ustawy terminalowej w projektowanym brzmieniu.

Na podstawie obowiązującej obecnie ustawy terminalowej, jest przygotowywana, jako infrastruktura niezbędna do obsługi inwestycji określonej w art. 38 pkt 2 lit. k, inwestycja polegająca na budowie gazociągu łączącego DN1000 MOP 8,4 MPa Hermanowice – Granica Rzeczypospolitej Polskiej, o długości 1,4 km. W związku z dodaniem w art. 38 pkt 2 lit. zc, zgodnie z którym inwestycją towarzyszącą jest budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Ukrainy wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województwa podkarpackiego, którego elementem będzie wyżej wymieniony gazociąg łączący, stało się konieczne przesądzenie, na jakiej podstawie ma być realizowany wyżej wymieniony gazociąg. W projekcie ustawy przesądzono, że

wszystkie czynności dokonane w postępowaniach dotyczących przygotowywania lub realizowania tej inwestycji pozostają w mocy.

Art. 7

W związku z często zaawansowanym stanem postępowań o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, przesądzo, że sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy decyzją ostateczną powinny być prowadzone na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem jej wejścia w życie, z wyjątkiem art. 16 i art. 27 ustawy, które do postępowań stosuje się w brzmieniu nadanym przez projekt ustawy.

Mając na uwadze komplikacje, jakie wynikają z utrzymywaniem wobec jednej nieruchomości prawa użytkowania wieczystego oraz trwałego zarządu lub zarządu Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, w ust. 2 przyznano inwestorowi możliwość wystąpienia do wojewody o wydanie decyzji o wygaśnięciu tych zarządów, ustanowionych na nieruchomościach oznaczonych zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 7 ustawy terminalowej.

Art. 8

Inwestorowi zapewniono możliwość wystąpienia do wojewody, który wydał decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, z wnioskiem o zmianę ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie skutków, o których mowa w projektowanym brzmieniu art. 20 ust. 6a i art. 24 ust. 1. W związku z rozszerzeniem przez projekt ustawy skutków, jakie wywiera decyzja lokalizacyjna, za zasadne uznano danie inwestorowi możliwości skorzystania z nich również w przypadku posiadania przez niego ostatecznej decyzji o lokalizacji inwestycji. Do zmiany stosuje się odpowiednio przepis art. 36a ustawy terminalowej w projektowanym brzmieniu.

Wydanie decyzji w zakresie skutków, o których mowa w proponowanym brzmieniu art. 20 ust. 6a oraz art. 24 ust. 1, wymaga uzyskania przez wojewodę danych dotyczących nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 20 ust. 6, ograniczonych praw rzeczowych obciążających nieruchomości, o których mowa w art. 20 ust. 6, a także nieruchomości, w tym gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy bądź gruntów objętych obszarem

kolejowym, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, oraz, w przypadku, o którym mowa w art. 24 ust. 1a, podmiotów innych niż inwestor, na rzecz których następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Ponadto ograniczenie, o którym mowa w art. 24 ust. 1, może zostać ustanowione na czas określony. W związku z powyższym, inwestor został zobowiązany do podania, we wniosku o zmianę decyzji, danych określonych w art. 8 ust. 2 projektu ustawy. Mając na uwadze, że do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji inwestor dołącza wszystkie opinie, o których mowa w art. 6 ust. 3 w obecnym brzmieniu, nie ma obowiązku ponownego dołączania ich do wniosku o zmianę tej decyzji. Jednakże, w związku ze zmianami wprowadzanymi projektem ustawy w zakresie treści opinii, którą wydaje właściwy zarządca drogi, jest konieczne dołączenie do wniosku opinii spełniającej wymagania określone w nowym brzmieniu art. 6 ust. 3 pkt 9. Wymóg dołączenia do wniosku o zmianę wyżej wymienionej opinii nie musi być spełniony, jeżeli wobec gruntów stanowiących pas drogowy objętych wnioskiem o zmianę decyzji zostały wydane decyzje o lokalizacji lub przebudowie zjazdu lub decyzje o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego.

W ust. 5 określono, że wniosek o zmianę nie może dotyczyć nieruchomości nieobjętych ostateczną decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu.

Do postępowań w sprawie zmiany decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy zmienianej w art. 1, dotyczące wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Do przygotowania lub realizacji inwestycji, wobec których zostały wydane decyzje zmieniające na podstawie ust. 1, stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Mając na uwadze to, że zmieniona decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji reguluje kwestie lokalizacji lub przebudowy zjazdu lub lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, wprowadzono przepis, na mocy którego z dniem, w którym decyzja o zmianie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie

terminalu, wydana na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 8 ust. 1, stała się ostateczna, wydane inwestorowi, decyzje o lokalizacji lub przebudowie zjazdu, decyzje o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego wygasają w zakresie, w którym decyzja o zmianie obejmuje, wobec gruntów stanowiących pas drogowy, skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, w brzmieniu projektu ustawy.

Art. 9

W związku z tym, że na podstawie proponowanego brzmienia art. 16 ust. 4, do usuwania drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, przygotowywanej przez Gaz-System, nie stosuje się przepisów art. 16 ust. 1–3 oraz przepisów o ochronie przyrody w zakresie obowiązku uzyskiwania zezwoleń na ich usunięcie oraz opłat z tym związanych, stało się konieczne uregulowanie kwestii tego, co dzieje się z decyzją o pozwoleniu na budowę inwestycji przygotowywanej przez Operatora Gazociągów Przesyłowych Gaz-System S.A., w której zamieszczone zostało zezwolenie na usuwanie drzew i krzewów. Na podstawie art. 9 ust. 1, z dniem wejścia w życie projektowanej ustawy decyzje o pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu, przygotowywanej przez Gaz-System, w części dotyczącej zezwolenia, o którym mowa w art. 16 ust. 1 ustawy terminalowej, oraz opłat za to usunięcie, wygasają (poza częścią decyzji, która dotyczy drzew i krzewów usuwanych z nieruchomości wpisanych do rejestru zabytków). Inwestor nie może jednak żądać zwrotu opłat za usunięcie drzew i krzewów, o których mowa w art. 84 ustawy z dnia 16 kwietnia o ochronie przyrody, uiszczonych na podstawie wygasłych części decyzji.

W związku z dodaniem przez projekt ustawy art. 15 ust. 8, umarza się, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, postępowania w sprawie zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu, jeżeli odstąpienie od zatwierdzonego projektu budowlanego inwestycji nie stanowi istotnego odstąpienia. Ww. działanie ma na celu przyspieszenie możliwości realizacji inwestycji.

Ponadto, zgodnie z ust. 2, do postępowań w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji stosuje się też nowe przepisy regulujące kwestie obowiązku powiadomienia ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania

i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, Pełnomocnika Rządu i Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego o niewydaniu decyzji w terminie.

Art. 10

Do postępowań w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie inwestycji w zakresie terminalu, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy ustawy terminalowej, w dotychczasowym brzmieniu, z zastrzeżeniem, że organ, który nie wydał decyzji w terminie albo nie rozpatrzył w terminie odwołania od decyzji, jest zobowiązany poinformować o tym ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, Pełnomocnika Rządu lub Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, wskazując przyczyny zwłoki i nowy termin załatwienia sprawy.

Art. 11

Do postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji w zakresie terminalu, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektu ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym projektem ustawy. Powyższe rozwiązanie jest związane z koniecznością przyśpieszenia postępowań, w których są wydawane decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach oraz są rozstrzygane odwołania od tych decyzji. W związku z tym, że projekt ustawy wprowadza obowiązek nakładania kar za nieterminowe rozpatrzenie sprawy, w art. 11 ust. 1 uregulowano, że 45-dniowy termin na wydanie decyzji, o której mowa w art. 19 ust. 1, zaczyna biec od dnia wejścia w życie projektu ustawy. W związku z wprowadzeniem terminu, jaki ma organ wyższego stopnia na rozpatrzenie odwołania od decyzji, również ten termin zaczyna biec od dnia wejścia w życie projektu ustawy.

W związku z wprowadzoną zmianą umarza się wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie projektu ustawy decyzją ostateczną postępowania w sprawie wydania decyzji o zmianie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji w zakresie terminalu, jeżeli zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji nie powoduje zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji w zakresie terminalu

wydanych przed dniem wejścia projektu ustawy stosuje się 10-letni termin określony w art. 72 ust. 4b ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku .

Art. 12

Przepis art. 12 rozstrzyga, że do postępowań dotyczących inwestycji wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektu ustawy decyzją ostateczną, innych niż określone w art. 7–11 (w szczególności dotyczy to postępowań związanych z przyznawaniem odszkodowań), stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 13

Zgodnie z art. 13 ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Wpływ projektu ustawy na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Terminowa realizacja przedsięwzięć objętych projektem ustawy będzie miała pozytywny wpływ na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców, przez zwiększenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego kraju, które powinno doprowadzić do stabilności rynku energetycznego i umożliwić długoterminowe prognozowanie stopy wydatków w tym zakresie. Ponadto, w dalszej perspektywie, wskutek większej konkurencji na rynku gazu ziemnego, zostaną osiągnięte niższe ceny gazu.

Obowiązek notyfikacji projektu ustawy, zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

<p>Nazwa projektu Ustawa o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące nie dotyczy</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej (dalej: „Pełnomocnik Rządu”)</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu krzysztof.jackowski@miir.gov.pl, tel. 022 693-56-54</p>	<p>Data sporządzenia 24.04.2018 r.</p> <p>Źródło: Inicjatywa własna</p> <p>Nr w wykazie prac UD340</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Obowiązująca od 2009 r. ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2017 r. poz. 2302), zwana dalej „ustawą terminalową”, posłużyła już do realizacji oddanego do użytku w 2016 r. Terminalu im. Lecha Kaczyńskiego w Świnoujściu (dalej: „terminal”), jak również części inwestycji mu towarzyszących. Zebrane doświadczenia pozwalają na dokonanie niezbędnych korekt regulacji zawartych w wyżej wymienionej ustawie. Analiza obowiązujących rozwiązań prawnych wykazała, że wiele z nich wymaga poprawy lub weryfikacji pod kątem nowych wyzwań i strategii dalszej dywersyfikacji. W szczególności dotyczy to:

- a) praktyki stosowania ustawy terminalowej, która wykazała, że właściwe organy różnie interpretują jej poszczególne przepisy. Co więcej, ze względu na nieprecyzyjność uregulowań ustawy terminalowej, ich interpretacja nierzadko pozostaje w sprzeczności z intencjami ustawodawcy wyrażonymi w uzasadnieniu do pierwotnego projektu ustawy terminalowej,
- b) konieczności uwzględnienia w ustawie rozwiązań przyjętych w innych inwestycyjnych ustawach specjalnych umożliwiających sprawniejsze realizowanie inwestycji,
- c) zakresu inwestycji objętych ustawą terminalową,
- d) konieczności uwzględnienia w większym stopniu specyfiki niektórych uwarunkowań dotyczących realizacji projektu Baltic Pipe.

Wprowadzenie zmian przewidzianych niniejszym projektem zmiany ustawy terminalowej, zwanym dalej „projektem ustawy”, jest konieczne w celu sprawnej realizacji objętych nią zadań inwestycyjnych. Zaniechanie nowelizacji obowiązujących przepisów i przygotowywanie, realizowanie oraz finansowanie inwestycji w trybie przewidzianym w przepisach ogólnych albo w trybie przewidzianym w ustawie terminalowej w obowiązującym brzmieniu nie pozwoli na wybudowanie, do 2022 r., infrastruktury pozwalającej na stabilne, ciągłe i bezpieczne dostawy i przesyłanie gazu do i na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Inwestycje, o których mowa w ustawie terminalowej i projekcie ustawy, powinny zostać zrealizowane do 2022 r., co wynika z planów nieprzedłużania obowiązującego długoterminowego kontraktu na dostawy gazu ziemnego zawartego z Gazpromem, który wygaśnie w 2022 r. Efektem uzależnienia od dominującego dostawcy są ryzyka związane z występowaniem ograniczeń albo przerw w dostawach gazu lub stosowaniem jego nierynkowych cen. Dlatego strategicznym celem rządu jest zapewnienie możliwości dostaw gazu z alternatywnych do rosyjskiego źródeł. Bez wprowadzenia zmian do ustawy terminalowej nie będzie możliwe zrealizowanie inwestycji w terminie, a co za tym idzie zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projekcie ustawy przewidziano rozwiązania zapewniające usprawnienia procesu realizacji inwestycji w systemie przesyłowym gazu, w szczególności:

- a) doprecyzowano przepisy budzące wątpliwości interpretacyjne,
- b) naprawiono błędy zawarte w ustawie terminalowej, w tym przez zastosowanie dobrze funkcjonujących rozwiązań przewidzianych w innych specustawach,
- c) zweryfikowano listę inwestycji objętych ustawą, przez zmianę części już istniejących oraz dodanie nowych,
- d) wprowadzono rozwiązania prawne uwzględniające specyfikę projektu Baltic Pipe, dotyczące m.in. objęcia polską taryfą przesyłową inwestycji realizowanej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz relacji pomiędzy pozwoleniami przewidzianymi w ustawie oraz w ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2205 oraz z 2018 r. poz. 317).

Planowanym efektem wprowadzenia zmian w ustawie terminalowej jest zakończenie objętych nią inwestycji w terminie, tj. najpóźniej do końca 2022 r.

Skutkiem realizacji polityki dywersyfikacji źródeł gazu będzie wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego kraju przez pełne zintegrowanie krajowego systemu przesyłowego z systemami gazowniczymi innych krajów (w szczególności z Danią, dzięki czemu Rzeczpospolita Polska uzyska dostęp do norweskich źródeł). Tym samym zminimalizowane zostaną ryzyka związane z występowaniem ograniczeń albo przerw w dostawach gazu.

Kolejną konsekwencją sprawnego ukończenia realizacji zadań objętych ustawą terminalową będzie wzrost konkurencji na rynku gazu, który ograniczy możliwość stosowania nierynkowych cen dla odbiorców gazu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Ze względu na specyfikę krajowego prawodawstwa w zakresie procesu budowlanego i uzyskiwania pozwoleń, analiza rozwiązań przyjętych w innych krajach nie jest celowa.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorstwa realizujące inwestycje w zakresie terminalu oraz inwestycje towarzyszące inwestycjom w zakresie terminalu (dalej: „inwestycje towarzyszące”)	Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM spółka akcyjna z siedzibą w Warszawie (dalej: „Gaz-System”), Polskie LNG spółka akcyjna z siedzibą w Świnoujściu (dalej: „PLNG”), Zarząd Morskich Portów Szczecin i Świnoujście spółka akcyjna z siedzibą w Szczecinie (dalej: „ZMPSiŚ”).	Dane własne	Przedsiębiorstwa uzyskają możliwość przygotowania i realizacji większej liczby inwestycji w trybie, który pozwala na ich sprawniejszą realizację niż tryb przewidziany w przepisach ogólnych. Projekt ustawy przewiduje zmianę (rozszerzenie) zakresu inwestycji, za której przygotowanie i realizację odpowiedzialny jest ZMPSiŚ oraz 8 inwestycji przygotowywanych i realizowanych przez Gaz-System. Ponadto projekt ustawy umożliwi realizację, w przewidzianym w nim trybie, 8 nowych inwestycji przez Gaz-System i 2 nowych inwestycji przez PLNG. Przedsiębiorstwa otrzymają możliwość sprawniejszego uzyskania decyzji koniecznych w celu realizacji inwestycji. Proponowane w projekcie zmiany (wprowadzenie rozwiązania pozwalającego na wejście na teren nieruchomości m.in. w celu wykonania badań i prac niezbędnych do sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, określenie terminu rozpatrzenia odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji, wskazanie wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego jako organu właściwego w sprawie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie inwestycji, wprowadzenie obowiązku nałożenia kar na organy nierozpatrujące spraw w terminie, zawiadamianie Pełnomocnika Rządu oraz właściwego ministra o nieterminowym rozpoznaniu sprawy) skutkować będą przyspieszeniem procesu uzyskiwania wyżej wymienionych decyzji przez inwestorów. Wprowadzenie zmian polegających na dodaniu nowych inwestycji do katalogu inwestycji towarzyszących pozwoli na skrócenie szacowanego czasu uzyskiwania niezbędnych do ich prowadzenie decyzji nawet z 71 do 12 miesięcy (dla inwestycji liniowej o długości ok. 100 km). Przede wszystkim dzięki wprowadzeniu

		<p>inwestycji do katalogu inwestycji realizowanych na podstawie ustawy terminalowej, inwestor nie będzie zobowiązany do występowania o zmianę stadium uwarunkowań i koncepcji zagospodarowania gminy czy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz w krótszym terminie uzyska wymagane decyzje.</p> <p>Ponadto zmiany przewidziane w projekcie ustawy doprowadzą do skrócenia czasu wydawania decyzji na podstawie ustawy terminalowej. Przewiduje się, że średni czas wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach prowadzenia inwestycji ulegnie skróceniu z 7 miesięcy do 45 dni w postępowaniu przed organem I instancji i z 17 miesięcy do 45 dni przed organem II instancji. Czas wydawania decyzji przez organ orzekający w sprawie odwołania od decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji ulegnie skróceniu z 10 miesięcy do 60 dni, a w sprawie pozwolenia na budowę z 4 miesięcy do 60 dni.</p> <p>Proponowane w projekcie zmiany ułatwią inwestorom nabywanie praw do nieruchomości niezbędnych do przygotowania i prowadzenia inwestycji i umożliwią im korzystanie z nich w zakresie, w jakim jest to konieczne z punktu widzenia prowadzenia procesu inwestycyjnego (art. 20 ust. 4 oraz art. 22 ust. 1). Projekt ustawy zapewnia inwestorom możliwość uzyskania tytułu do nieruchomości określonych w art. 25a oraz ustalenia warunków korzystania z nich. Podkreślenia wymaga, że w przypadku niemożliwości zawarcia porozumienia z podmiotami, o których mowa w art. 25a, inwestorowi przysługuje prawo wystąpienia o wydanie decyzji administracyjnej. W obecnym stanie prawnym zawarcie porozumień, o których mowa w art. 25 i art. 26 ustawy terminalowej, zajmowało średnio 3 miesiące (projekt ustawy przewiduje, w art. 25a, 14-dniowy termin), ponadto nie było pewne, że w ogóle dojdzie do zawarcia stosownej umowy.</p> <p>Wprowadzane zmiany uproszczą proces inwestycyjny przez uczynienie z decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji instrumentu, który w całościowy sposób będzie regulował kwestie związane z lokalizacją elementów wchodzących w skład zadania inwestycyjnego. W określonych w projekcie ustawy</p>
--	--	--

			<p>sytuacjach, inwestorzy nie będą zobowiązani ubiegać się o uzyskanie: decyzji, o których mowa w art. 29 i art. 39 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2222 oraz z 2018 r. poz. 12, 138, 159 i 317), czy też decyzji, o których mowa w art. 23, art. 26 oraz art. 27 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, gdyż kwestie regulowane wyżej wymienionymi decyzjami będą rozstrzygane decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Podkreślić należy, że na wydanie każdej z decyzji właściwy organ miał 30 dni. Ponadto w każdej z wyżej wymienionych decyzji możliwe było wniesienie odwołania od decyzji. Dzięki takiemu rozwiązaniu skrócony zostanie czas przygotowania inwestycji. Inwestor GAZ-SYSTEM uzyskuje również możliwość wycinania, z nieruchomości oznaczonych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu bądź inwestycji towarzyszącej, drzew i krzewów. Wykonanie wyżej wymienionych prac jest więc możliwe na wcześniejszym etapie niż obecnie (decyzja o pozwoleniu na budowę), co pozwala na sprawniejsze przygotowanie inwestycji. Ponadto z inwestora tego został zdjęty obowiązek sporządzenia inwentaryzacji znajdujących się na terenie nieruchomości drzew i krzewów oraz planu gospodarki zielenią, a także ewentualnego wykonania nasadzeń zastępczych i przesadzeń. Zauważyć należy, że wykonanie w projektowanym pasie montażowym inwentaryzacji dendrologicznej drzew i krzewów z określeniem ich gatunku i pomiarów obwodu pnia (w przypadku krzewów mierzono powierzchnię w m²) trwało, dla odcinka gazociągu o długości 100 km, średnio 6 miesięcy.</p>
Przedsiębiorstwa działające na rynku gazu ziemnego	Przedsiębiorstwa posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi (203 przedsiębiorstwa na dzień 6.04.2018 r.)	https://bip.ure.gov.pl/bip/form/6,Rejestr-przedsiębiorstw-energetycznych-posiadających-koncesje-w-zakresie-innym-n.html?szukaj=227360848	Możliwość dywersyfikacji portfela źródeł dostaw gazu, która pozytywnie wpłynie na bezpieczeństwo obrotu. Zwiększenie stopnia gazyfikacji kraju przełoży się na możliwość przyłączenia nowych odbiorców.
Przedsiębiorstwa energetyczne, wodociągowo-kanalizacyjne lub telekomunikacyjne	Nieokreślona		Na rzecz przedsiębiorstw energetycznych, wodociągowo-kanalizacyjnych lub telekomunikacyjnych, po uzyskaniu ich zgody w tym zakresie, możliwe będzie ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w trybie art. 24 ust. 1

			<p>projekt ustawy. W takim przypadku podmioty, o których mowa powyżej, pokrywają koszt odszkodowania oraz mogą pokryć koszty ustalenia jego wysokości.</p> <p>Ponadto przedsiębiorstwo energetyczne będzie wydawało inwestorowi warunki przyłączenia do sieci również wówczas, gdy inwestor nie będzie posiadał tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości, co przyczyni się do przyspieszenia przygotowania i prowadzenia inwestycji.</p>
Giełda gazu ziemnego	Towarowa Giełda Energii S.A.		Zwiększenie obrotów na giełdzie gazu ziemnego i zwiększenia przychodów TGE S.A.
Organy administracji publicznej	<ol style="list-style-type: none"> 1. 16 wojewodów, 2. Właściwi zarządcy dróg, 3. 3 dyrektorów urzędów morskich, 4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, 5. Wójtowie, burmistrzowie, prezydenci miast, starostowie, 16 marszałków województw, 6. 16 regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (dalej jako „RDOŚ”), 7. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska (dalej jako „GDOŚ”), 8. 16 wojewódzkich inspektorów nadzoru budowlanego (dalej jako „WINB”), 9. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego (dalej jako „GINB”), 10. Minister właściwy do spraw ochrony środowiska, 11. Pełnomocnik Rządu, 12. Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego. 	Dane własne	<ol style="list-style-type: none"> 1. W zakresie oddziaływania rozwiązań przewidzianych w projekcie na wojewodów wskazać należy, że: <ol style="list-style-type: none"> a) rozszerzony został katalog inwestycji, które mogą być realizowane w trybie ustawy terminalowej, b) projekt ustawy wprowadza zmiany w zakresie treści decyzji. Wojewoda będzie orzekał w sprawach, w których na podstawie obowiązujących przepisów decyzje wydawali właściwi zarządcy dróg, dyrektorzy urzędów morskich albo minister właściwy do spraw gospodarki morskiej. Jednocześnie z nowymi obowiązkami wojewodów, np. w zakresie lokalizacji zjazdów, powiązany został obowiązek właściwego podmiotu (np. zarządcy drogi) do wydania opinii, która będzie doręczana wojewodzie, c) z wojewodów został zdjęty obowiązek występowania z wnioskiem o ujawnienie w księdze wieczystej wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej, jednocześnie wojewoda zobligowany będzie do wystąpienia o wykreślenie z księgi wieczystej prawa o charakterze czasowym, po jego wygaśnięciu, d) uproszczony został sposób powiadamiania stron o wszczęciu postępowania oraz doręczeń decyzji i postanowień, e) wojewoda, na wniosek inwestora, będzie wydawał decyzję zezwalającą na wejście na teren nieruchomości w celu przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu oddziaływania na środowisko, f) zwiększono kompetencje wojewodów

			<p>w zakresie wydawania decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości,</p> <p>g) w przypadku niezawarcia porozumienia pomiędzy inwestorem a podmiotami, o których mowa w art. 25a ust. 1, wojewodowie będą wydawali decyzję określającą sposób korzystania z nieruchomości, o których mowa w art. 25a,</p> <p>h) zwiększono zakres spraw, w których wojewoda będzie wydawał decyzję o odszkodowaniu (art. 19c ust. 2),</p> <p>i) z wojewodów zdjęto obowiązek wydawania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie inwestycji.</p> <p>2. Jednoznacznie określono, że skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez te grunty albo związana jest z koniecznością budowy lub przebudowy zjazdu, dotyczy również gruntów stanowiących pas drogowy. Zarządcom nie przysługuje odszkodowanie za ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w wyżej wymienionym zakresie. W przypadku, w którym właściwy zarządca drogi nie zawrze porozumienia określającego warunki korzystania przez inwestora z gruntów stanowiących pas drogowy, wojewoda wyda decyzję w tym zakresie. Porozumienie i decyzja nie mogą przewidywać opłat za korzystanie z gruntów. Jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez grunty stanowiące pas drogowy, zarządcy nie będą wydawać decyzji o których mowa w art. 29 i art. 39 (zastąpione decyzją o lokalizacji inwestycji) oraz art. 40 (zastąpiono porozumieniem albo decyzją wojewody) ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.</p> <p>3. i 4. W przypadku inwestycji przewidzianych w projekcie ustawy, możliwe będzie wydanie, zamiast decyzji, o których mowa w art. 23, art. 26 i art. 27 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, opinii, o których mowa w art. 6 ust. 3 pkt 2–2b projektu ustawy.</p> <p>5. Ograniczony został zakres spraw, w których konieczne będzie uzyskanie zezwolenia na wycięcie</p>
--	--	--	---

			<p>drzew lub krzewów, dzięki czemu zmniejszy się liczba postępowań prowadzonych przez organy samorządu terytorialnego. Ponadto rozszerzenie katalogu inwestycji w zakresie terminalu i inwestycji towarzyszących doprowadzi do ograniczenia liczby postępowań prowadzonych przez organy samorządu terytorialnego związanych z przygotowaniem i realizacją inwestycji.</p> <p>6. i 7. Wprowadzony został termin na rozpatrzenie przez GDOŚ odwołania od decyzji, wprowadzono obowiązki informacyjne RDOŚ i GDOŚ wobec Pełnomocnika Rządu oraz organu wyższej instancji. RDOŚ i GDOŚ podlegają karze finansowej w przypadku nieterminowego rozpoznania sprawy.</p> <p>8. i 9. Rozszerzony został zakres przesłanek, które stanowią o tym, że odstąpienie od zatwierdzonego projektu budowlanego może zostać uznane za odstąpienie nieistotne, przez co ograniczona zostanie liczba postępowań prowadzonych przez WINB i GINB. Jednocześnie kompetencje do wydawania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie przeniesiono z wojewody na WINB, a odwołania od decyzji z ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego na GINB.</p> <p>10. Minister właściwy do spraw środowiska zobligowany został do wydawania postanowień o nałożeniu kary pieniężnej w przypadku nieterminowego rozpatrywania sprawy przez GDOŚ a GDOŚ w przypadku nierozpoznania sprawy w terminie przez RDOŚ.</p> <p>11. Pełnomocnik Rządu będzie otrzymywał informację o nieterminowym rozpatrzeniu sprawy oraz monitorował wykorzystanie limitu wydatków z budżetu państwa, przeznaczonych na wypłatę odszkodowań wynikających z ustawy.</p> <p>12. Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego będzie wymierzał karę GINB za nieterminowe rozpatrzenie sprawy i otrzymywał informację w tym zakresie. GINB zobligowany będzie do wymierzania kary WINB. Minister nie będzie rozpoznawał odwołań od</p>
--	--	--	--

			decyzji o pozwoleniu na użytkowanie nieruchomości. W pozostałym zakresie uprawnienia ministra ulegają zmianom analogicznym do zmian dotyczących wojewodów.
Jednostki sprawujące trwały zarząd na nieruchomościach oraz Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe (dalej: „LP”)			Zmianie uległ zakres nieruchomości znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, wobec których wygasa trwały zarząd i zarząd LP. LP zobowiązane są do dokonania wycinki drzew i krzewów z nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji, przygotowywanej przez GAZ-SYSTEM zamiast decyzji o pozwoleniu na budowę.
Zarządcy infrastruktury lub inne podmioty zarządzające obszarem kolejowym			Jednoznacznie określono, że skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez te grunty, dotyczy również gruntów objętych obszarem kolejowym. Zarządcom infrastruktury oraz innym podmiotom zarządzającym obszarem kolejowym nie przysługuje odszkodowanie za ograniczenie w wyżej wymienionym zakresie. W przypadku, w którym nie dojdzie do zawarcia porozumienia określającego warunki korzystania przez inwestora z ww. gruntów, wojewoda wyda decyzję w tym zakresie. Porozumienie i decyzja nie mogą przewidywać opłat za korzystanie z gruntów.
Podmioty wykonujące prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa	2 podmioty: Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie oraz minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej	Dane własne	Jednoznacznie określono, że skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1, jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez te grunty, dotyczy również gruntów pokrytych wodami. Za ograniczenie korzystania z nieruchomości nie przysługuje odszkodowanie. W przypadku, w którym nie dojdzie do zawarcia porozumienia określającego warunki korzystania przez inwestora z ww. gruntów, wojewoda wyda decyzję w tym zakresie. Porozumienie i decyzja nie mogą przewidywać opłat za korzystanie z gruntów.
Właściciele nieruchomości, użytkownicy wieczysti lub osoby, którym przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości, na obszarze których zostaną lub są już zlokalizowane obiekty sieci gazowej	nieokreślona		Ustawa będzie oddziaływała również na właścicieli nieruchomości, użytkowników wieczystych nieruchomości oraz osoby, którym przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości, na obszarze których zostaną lub są już zlokalizowane obiekty sieci gazowej. Osobom tym przysługiwać będzie odszkodowanie. Ustawa zapewni wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych, co przełoży się na ułatwienie w stosowaniu obowiązujących przepisów.

Odbiorcy gazu ziemnego	ok. 200 tys. przedsiębiorstw i 6,9 mln odbiorców gazu	http://ure.gov.pl/pl/rynki-energii/paliwa-gazowe/charakterystyka-rynku/7041,2016.html http://ure.gov.pl/pl/rynki-energii/paliwa-gazowe/charakterystyka-rynku/7041,2016.html	<p>Sprawną realizacją inwestycji objętych ustawą zapewnieni ciągłość dostaw gazu ziemnego. W dalszej perspektywie, wskutek większej konkurencji na rynku gaz ziemnego, zapewni niższe ceny gazu. Ustawa ograniczy również ryzyka dla prowadzenia działalności gospodarczej związane z przerwami/ograniczeniami w dostawach gazu.</p> <p>Realizacja inwestycji towarzyszących skutkować będzie poniesieniem przez inwestora znaczących wydatków inwestycyjnych, co przełoży się na zmianę wysokości taryfy przesyłowej. Niemniej realizacja przedsięwzięć polegających na rozbudowie i budowie połączeń międzysystemowych pozwoli na dywersyfikację źródeł dostaw gazu, zapewniając tym samym dostęp do globalnych rynków gazu o zróżnicowanych cenach za surowiec (niższych niż wynikające z realizowanego kontraktu długoterminowego zawartego z Gazpromem). Należy podkreślić, że opłata przesyłowa stanowi ok. 7–10% sumarycznej ceny dostaw gazu dla odbiorców. Oznacza to, że nawet przy wzroście stawek przesyłowych, cena końcowa dla odbiorców może ulec obniżeniu. Dodatkowo, rozbudowa systemu pozwoli na rozwój usług tranzytowych (w kierunku Litwy, Ukrainy czy Słowacji) z wykorzystaniem krajowego systemu przesyłowego. Zakłada się, że wzrost wolumenu przesyłanego gazu będzie skutkować obniżeniem stawek przesyłowych.</p>
------------------------	---	--	--

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W związku z koniecznością pilnego przyjęcia rozwiązań zaproponowanych w ustawie, projekt procedowany jest w przewidzianym w Regulaminie pracy Rady Ministrów trybie odrębnym i nie został poddany konsultacjom społecznym. Projekt został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	9,5	17,4	29,7	33,7	41	79,5	86,1	90,2	113,2	116,4	132,3	749
budżet państwa*	6,9	10,5	16,1	16,6	16,8	17	17,2	17,5	17,7	17,9	18,2	172,4
JST**	2,6	6,9	13,6	17,1	24,2	62,5	68,9	72,7	95,5	98,5	114,1	576,5
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	-19,65	3,12	6,96	-0,41	-5,35	0,79	1,63	1,33	2,17	1,63	0,37	-7,41
budżet państwa***	-19,65	3,12	6,96	-0,41	-5,35	0,79	1,63	1,33	2,17	1,63	0,37	-7,41
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Saldo ogółem	29,15	14,28	22,74	34,11	46,35	78,71	84,47	88,87	111,03	114,77	131,93	756,41
budżet państwa	26,55	7,38	9,14	17,01	22,15	16,21	15,57	16,17	15,53	16,27	17,83	179,81
JST	2,6	6,9	13,6	17,1	24,2	62,5	68,9	72,7	95,5	98,5	114,1	576,5
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Inwestycje towarzyszące inwestycjom w zakresie terminalu określone w projektowanej ustawie zostaną sfinansowane ze środków własnych Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, z wyjątkiem kosztów wyłączeń ponoszonych przez Skarb Państwa.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>*wykorzystano szacunkowe dane dotyczące korzyści dla budżetu państwa z tytułu podatku dochodowego i odpisu z zysku. Szacunkowe zyski podatkowe dla budżetu oszacowano przy założeniu 19% podatku dochodowego, 15% odpisu z zysku po opodatkowaniu, przyrostu ilości gazu na podstawie aktualnej prognozy zapotrzebowania na usługę przesyłową na lata 2018–2038, uśrednionej opłaty za usługę przesyłową na poziomie 104,70 PLN za 1000 m³ gazu oraz na podstawie danych sprawozdawczych operatora; marżę zysku brutto przyjęto na poziomie 20% wartości sprzedaży. Szacowany wzrost wolumenu przesyłanego gazu (o 26 431 mln m³ w okresie do 2028) będzie efektem realizacji inwestycji wskazanych w projekcie ustawy).</p> <p>** wykorzystano szacunkowe dane dotyczące korzyści dla budżetów lokalnych z tytułu podatków od nieruchomości uiszczanych na rzecz jednostek samorządu terytorialnego na podstawie ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Podstawę do wyliczenia wysokości podatku od nieruchomości stanowi szacunkowa wartość środków trwałych, jakie powstaną w wyniku planowanej realizacji działań inwestycyjnych, o których mowa w projekcie ustawy (w tym przypadku wartość elementów infrastruktury przesyłowej). Kalkulacja została oparta o założone harmonogramy realizacji poszczególnych elementów systemu przesyłowego wynikające z planów inwestycyjnych i rozwojowych Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie. Przyjęto zasadę, że podatki lokalne naliczane są od następnego roku kalendarzowego po zrealizowaniu inwestycji i oddaniu gazociągu, węzła lub tłoczni do eksploatacji. Szacowane dochody JST w poszczególnych latach stanowią sumę szacowanych podatków należnych od każdego składnika infrastruktury przesyłowej. Wyliczeń dotyczących dochodów JST dokonano przy założeniu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> – w przypadku inwestycji nowo realizowanych podatki szacowane są jako 2% od wartości brutto środków trwałych, począwszy od początku roku następującego po roku oddania tych elementów infrastruktury przesyłowej do eksploatacji, – w przypadku zadań modernizacyjnych i odtworzeniowych podatki szacowane są jako 2% od średniej wartości brutto środków trwałych w danym okresie, uwzględniając zarówno przyrost, jak też całkowite umorzenie majątku i ewentualne wyłączenia elementów infrastruktury przesyłowej z eksploatacji. <p>W zakresie realizacji inwestycji, które będą mogły być realizowane na podstawie ustawy terminalowej w związku z przepisami art. 38 pkt 2 lit. zg założono, że w pierwszym i w drugim roku od wejścia w życie ustawy do użytku oddanych zostanie po 10 km gazociągów realizowanych w tym trybie, w 3 roku – 100 km gazociągów, a w ciągu następnych lat co roku przybywać będzie ich po 50 km.</p> <p>*** Określając wysokość wydatków budżetu państwa, wzięto pod uwagę wpływ postanowień projektu ustawy terminalowej na, określony w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. poz. 906), maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wykonywanie zadań przejętych przez wojewodów. Koszty ponoszone przez budżet państwa wynikające z nowelizacji specustawy to środki wypłacane przez wojewodów głównie za wyłączenia gruntu pod Zespoły Zaporowo Upustowe. Na podstawie katalogu inwestycji oszacowano powierzchnię gruntu do wyłączenia dla lat 2018–2028 przy następujących założeniach:</p> <ul style="list-style-type: none"> – 600 m² gruntu na 1 ZZU, – cena za metr kwadratowy gruntu – 100 zł, aglomeracje miejskie – 200 zł, – 1 ZZU na 20 km gazociągu, – bez odwołań od decyzji lokalizacyjnych i odszkodowawczych, – odszkodowania wypłacane są w okresie od 1 roku do 2 lat. <p>W zakresie liczby wydawanych decyzji administracyjnych wskazać należy, że projekt ustawy przewiduje, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stanie się narzędziem całościowo regulującym kwestie lokalizacji elementów wchodzących w skład inwestycji. W związku z powyższym ograniczeniu ulegnie liczba organów zaangażowanych w przygotowanie i realizację inwestycji i wydawanych przez nie decyzji.</p>											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2017 r.)	duże przedsiębiorstwa	2 230	2 385	1 813	2 448	482	665	13 874
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw, rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Terminowa realizacja przedsięwzięć objętych projektem ustawy będzie miała pozytywny wpływ na sektor dużych przedsiębiorstw, sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw oraz rodziny, obywateli i gospodarstwa domowe, przez zwiększenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego kraju, co powinno spowodować stabilność rynku energetycznego i umożliwić długoterminowe prognozowanie stopy wydatków w tym zakresie, a w dalszej perspektywie, wskutek większej konkurencji na rynku gazu ziemnego, zapewni niższe ceny gazu.						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		<p>Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.</p> <p>Stabilne i wystarczające dostawy gazu są warunkiem koniecznym i niezbędnym do niezakłóconego funkcjonowania i rozwoju gospodarczego kraju. Wysoka jakość oraz niezawodność dostaw gazu ziemnego jest jednym z czynników wpływających na atrakcyjność kraju dla inwestorów, których działalność wymaga stabilności zasilania. Sprawny rozwój sieci przesyłowych przyczyni się do wzrostu liczby przedsiębiorstw w ramach różnych gałęzi gospodarki oraz zwiększenia produkcji w skali kraju, co przeloży się na stworzenie nowych miejsc pracy i zmniejszenie bezrobocia.</p> <p>Realizacja inwestycji skutkować będzie zmianą wysokości średnich stawek przesyłowych. Jak wskazano w punkcie 4 OSR stanowi ona od 7–10% sumarycznej ceny dostaw gazu.</p>						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: Projekt ustawy przewiduje rozszerzenie katalogu inwestycji, które mogą być realizowane w trybie przewidzianym w ustawie terminalowej, oraz stworzenie z decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu albo inwestycji towarzyszącej instrument całościowo regulujący kwestię lokalizacji elementów wchodzących w skład inwestycji. Dzięki temu rozwiązaniu możliwe będzie przeprowadzenie jednego zamiast kilku postępowań w zakresie ustalenia lokalizacji inwestycji. Powyższe odciążą organy samorządu terytorialnego i zapobiegnie konieczności długotrwałego oraz wieloetapowego przygotowania i prowadzenia inwestycji i konieczności prowadzenia przez różne organy części postępowań w celu uzyskania wielu decyzji pozwalających na realizację inwestycji.				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.				☐ tak ☐ nie				

nie dotyczy

9. Wpływ na rynek pracy

Przedmiotowa regulacja będzie wpływać na rynek pracy przez tworzenie nowych miejsc pracy oraz stabilizację zatrudnienia m.in. w sektorze budowlanym oraz przez rozwój istniejących oraz powstawanie nowych podmiotów gospodarczych.

Przewiduje się pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki. Zakres zastosowania ustawy obejmuje także obszary cechujące się wyższym niż przeciętne bezrobociem.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne

demografia

informatyzacja

sytuacja i rozwój regionalny

mienie państwowe

zdrowie

inne:

Omówienie wpływu

Projekt nowelizacji przyczyni się do dywersyfikacji źródeł energii, zwiększając rolę gazu ziemnego, który jest paliwem niskoemisyjnym, co pozwoli na zrównoważony rozwój energetyczny kraju z uwzględnieniem poszanowania środowiska naturalnego.

Przewiduje się poprawę atrakcyjności inwestycyjnej regionów w związku z ułatwieniem dostępu do gazu. Rozwiązania zawarte w projekcie ustawy dadzą regionom instrumenty do lepszego wykorzystania atutów regionów oraz środków finansowych, w tym unijnych. Regiony zwiększą swoją konkurencyjność w zakresie pozyskiwania środków finansowych i inwestorów oraz uzyskają dodatkowy wpływ na kształtowanie rynku pracy.

Przewiduje się wzrost majątku operatora co będzie miało bezpośrednie przełożenia na wzrost wartości mienia państwowego.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Inwestycje prowadzone na podstawie ustawy mają zostać ukończone do 2022 r., zapewniając dywersyfikację źródeł gazu ziemnego.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Miernikiem ewaluacji efektów projektu będzie zwiększenie efektywności i tempa prac inwestycyjnych, a docelowo zakończenie ich w przewidzianym terminie.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.

Warszawa, 27 kwietnia 2018 r.

**Minister
Spraw Zagranicznych**

DPUE.920.76.2018 / 17/kr

dot.: RM-10-66-18 z 25.04.2018 r.

**Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.
Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
Piotr Wawrzyk
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Pan Piotr Naimski

Sekretarz Stanu

Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej